

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๓ เมษายน ๒๕๖๑

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

© คนไทยเคยสัมผัสซึ่ง
จริยวัตรพระราช
“อภิบาล”สุดวิเศษหา
เกิด“อธิปไตย”ผ่านผ้า

ตรงตรา
ที่เก่า
ใดเปรียบ ได้ฤ
เทิดเกล้าคนสยาม

“อธิปไตย”

— จักเกิดด้วย —

“ธรรมาภิบาล”

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ชุดท่ออกซ์ ฟารินควาน

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade
สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาขวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายดีที่อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดดีที่อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

0 2733 6670

0 2733 4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **สมศักดิ์ ยินดีรัมย์** 08 2345 3648

มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์ 09 0828 2728

● จัดส่งสินค้าภายใน 7 วันหลังโอนเงิน ●

farinkwan@gmail.com

“อริปไตย” ซักเกิดจาก
“ธรรมาภิบาล”

(๑) อ่านพุทธประวัติต้อง
จับแก่น“ธรรมาภิบาล”

“ธรรมาธิปไตย” ขาน
แจ้งชัดลัจจะไซรั

(๒) “อริปไตย” อำนาจนี้
โลกียะหลงกันจิง

“ใส่ตน” ทุกเล่ห์หวัง
..บาตรใหญ่” ใน “โลก” กว้าง

(๓) แต่ “ธรรมา” นั้นแตก
ทั้ง “อภิบาล-อริปไตย”

สำคัญสุด ขานไข
ปุถุชน ลูกกิเลสขยำ

(๔) หากศึกษา “โลก” ทั้ง
โลกุตระ-โลกียา

จึงชัดทุก “ธรรมา”
ว่า “อริปไตย” นั้นไซรั

(๕) อย่าพาลสร้าง “อำนาจ” ไสรั
ประชาชาติแต่ละคน

แก่เราที่เขายล
หน้าที่เราใช้ใช้

(๖) ที่แท้ต้อง “รับใช้”
“อริปไตย” ถ้าคน

อ่อนน้อม ถ่อมตัวตน
หาก “อภิบาล” วิสุทธิให้

(๗) คนไทย เคยล้มผิดซึ่ง
จริยวัตร พระราชา

“อภิบาล” สุตวิเศษหา
เกิด “อริปไตย” ผ่านแผ้ว

แตกฉาน
แมนได้

กันอีก คำแธ
ต่างชั้นกัน โฉน

คือพลัง
ชอบสร้าง

“อำนาจ..
แก่งด้วย “อิตตา”

ต่างนัย
*วิกิตล้า

รู้ยาก ยิ่งแล
อสังคย ล้วน เลว ลึก

“อิตตา”
แยกได้

ตามพุทธ ศาสตร์ แธ
จากผู้ “อภิบาล”

ใส่ “ตน”
จักให้

เป็นสิทธิ์ ประชาเอง
“อำนาจ” ล้น “ตนมี”

ปวงชน”
อยากได้

เสียสละ แท้ เทอญ
วิศิษฐ์ แล้วจริงเลย

ตรึงตรา
ที่เก่า

ใด เปรียบ ได้ฤฯ
เทิดเกล้า คนสยาม

“สไมย์ จำปาแพง”

๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

ทรงอภิบาลพสกนิกรอย่างสุดวิเศษ วิสุทธิ วิศิษฐ์(ประเสริฐ)ยิ่ง ของในหลวง ร.๙

“..ตั้งแต่วันแรกที่ทรงครองราชย์ ท่านตรัสว่าเราจะครองแผ่นดิน ไม่ได้ตรัสว่าปกครองแผ่นดิน ก็เหมือนเราครองบ้านเรือน ครองครอบครัว เวลาคนไปบวชเป็นพระ เราเรียกว่า ครองสมณเพศ คือ ไม่มีอำนาจเลย มีแต่ทำด้วยจิตใจที่รักที่เมตตา เหนืออื่นใดคือทรงรับผิตชอบ เป็นประมุขที่สูงส่งของประเทศ ปฏิบัติตลอดเวลา ๗๐ ปีนั้น เป็นความรับผิตชอบในฐานะพระเจ้าแผ่นดินผู้ทรงธรรม พระองค์ท่านทรงทำเรื่องดินน้ำลมไฟ ดินน้ำลมไฟคือชีวิต ถ้าไม่มีดินน้ำลมไฟ เราจะมือน้ำดื่มไหม? จะมีอากาศหายใจไหม? มีบ้านอยู่ไหม? ทรงรักษาไว้ให้ทั้งที่ความต้องการส่วนพระองค์นั้นน้อยนิด ผมตามเสด็จอยู่ ๓๕ ปี เห็นทรงฉลองพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉลองพระบาททำในประเทศไทยราคาไม่กี่ร้อยบาท แต่พวกเราที่ตามเสด็จบางคนใช้คู่ละหลายพัน แม้แต่ข้อพระหัตถ์ ทรงใช้นาฬิการาคา ๗๕๐ บาทเท่านั้น ท่านทรงต้องการใช้ประโยชน์เหมือนกับที่ทรงรับสั่งว่า **“ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด”** อะไรที่ไม่มีประโยชน์อย่าไปฟุ้งเฟ้อ อย่าไปทำ” (เรียบเรียงจากปาฐกถาเรื่อง “ในหลวงแห่งแผ่นดิน” ที่โรงพยาบาลศิริราช โดย ดร. สุเมธ ตันติเวชกุล ๑๓ ธันวาคม ๒๕๖๐)

พ่อครูสมณะโพธิ์รักษ์เห็นว่า...ในหลวงไม่เคยใช้อธิปไตยเลย ใช้แต่ **“อภิบาล”** (การรับใช้ดูแล ช่วยเหลือประชาชนอย่างยิ่งใหญ่) ผู้บริหารคือผู้อภิบาล ไม่ใช่การสร้างอำนาจบาตรใหญ่ให้ตัวเอง เขาบอกกันว่าเมืองคือการสร้างอำนาจ มันสอตกตั้งแต่เริ่มต้นเลย อย่าง **โดนัลด์ ทรัมป์ คิมจองอึน** ต่างสนองอวดตาของตัวเองเต็มที่ เขาไม่ได้เป็นไปเพื่อมวลมนุษยชาติเลย แคบๆอย่างโดนัลด์ ทรัมป์ บอกว่าให้อเมริกานั่นเป็นใหญ่ จะเห็นแก่แต่ประเทศเขาอย่างเดียว แล้วอธิปไตยจริงๆ คือการใช้อำนาจตาม

“อธิปไตย” จักเกิดจาก “ธรรมาภิบาล” *****

อำเภोजิ ใครไม่ถูกใจ.. ใครขัดใจ แก้กปดออก แล้วนี่มันคือประชาธิปไตยอย่างไร? แล้วก็หลงเข้าใจว่านี่เป็นตัวอย่างประชาธิปไตยอันดับ ๑ ของโลก !

ตรงกันข้ามกับพฤติกรรมของผู้บริหารบ้านเมืองของไทยในขณะนี้ อาตมากลับเห็นว่าเขาก็ทำการอภิบาลประชาชนอยู่อย่างพากเพียร แล้วก็มิปฏิเสธปัญหา รู้จักสิ่งที่ควร เอาอันนี้ก่อน เอาอันนี้ทีหลัง แล้วก็มาประกาศให้รู้อย่างไม่ปิดบัง บางคนก็หาว่าบอกมากไป พูดมากไป อย่างนี้เป็นกรหาเรื่อง เขาทำดีแล้ว เข้าเรื่องดีแล้ว ก็พูดอย่างจริงใจให้ได้รับรู้กัน

อาตมาเห็นพฤติกรรมการอภิบาลประชาชนของนายกฯ ตูกับคณะยังดีอยู่ และดีกว่า ๒๔ คณะที่ผ่านมาที่อาตมาเคยเห็น มีความเป็นประชาธิปไตยชัดเจนกว่า มีคุณภาพ คุณสมบัติดีกว่า แม้จะไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง หรือจะมาจากเลือกตั้งหรือก็ตาม **ความสำคัญอยู่ที่ผู้บริหารได้อภิบาลประชาชนอย่างเป็นธรรม จึงเรียกได้ว่ามี “ธรรมาภิบาล”**

สรุปแล้วอธิปไตยจะเกิดจากธรรมาภิบาล ใครอภิบาลได้อย่างเป็นธรรม คุณนั้นแหละจะได้อธิปไตยจากผู้ที่เขาได้รับการอภิบาลเอง อธิปไตยจะเกิดไม่ได้เลยถ้าคนบริหาร คนอภิบาลไม่เป็นธรรมาภิบาล ไม่ปกครอง ไม่ดูแล ไม่ทำงานกับประชาชนให้เป็นธรรม **อธิปไตยจึงเป็นความใหญ่ยิ่ง ที่หมายถึงพลังงานจิตวิญญาณมนุษย์** และอธิปไตยจะเกิดได้เพราะผู้บริหาร รัฐบาลจะต้องดูแลอภิบาลประชาชน แล้วประชาชนจะให้อำนาจรัฐบาลให้ขึ้นมาบริหารปกครองบ้านเมือง ถ้าหากปกครองบ้านเมืองได้ดี ประชาชนก็จะยกอำนาจอธิปไตยให้ เป็น **“ธรรมาธิปไตย”**

โดยที่คุณไม่ต้องหาเสียง แต่คุณอภิบาล คุณทำงานช่วยเหลือประชาชน ทำให้ดี ๆ เท่านั้นแหละ คุณจะได้อธิปไตย มันเป็นนามธรรมที่เขาเชื่อมือ เขานับถือจริง ๆ เพราะคุณสะอาด บริสุทธิ์ อย่างสุจริตจริง ซื่อสัตย์จริง ฉลาดจริง ตัดสินดีจริง ช่วยเหลือมนุษย์จริง ๆ เสียสละจริง ๆ เลย **คุณจะได้จาก “กรรม”** ทั้งนั้น ! ขอให้ทำให้บริบูรณ์สมบูรณ์ แล้วจะทำให้การเมืองในเมืองไทยเป็นประชาธิปไตยเบอร์หนึ่งในโลก ไม่ใช่พูดเล่น ไม่ใช่พูดอย่างหลงตัวเองดี แต่พูดด้วยมั่นใจในัจธรรม ☸

● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๔ ฉบับที่ ๓๓๓ เดือนเมษายน ๒๕๖๑

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

- 1 นัยปก : “อธิปไตย” จักเกิดจาก “ธรรมภิบาล” สไมย์ จำปาแพง, จริงจ้ง ตามพ่อ
- 4 จากผู้อ่าน บรรณาธิการ
- 6 ชีวิตจำลอง จำลอง ศรีเมือง
- 10 คูนิดคิดหน่อย บรรณาธิการ
- 11 เปิดคูนิดคูนิยม เก้าสมัย ใหม่เสมอ
- 16 คิดคนละซั้ว แรงรวม ชาวหินฟ้า
- 23 เวทีความคิด นายหนุนดี
- 24 การ์ตูน วิสูตร
- 26 ตามหยั่งฟ้าทะลุดิน ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
- 30 ซาดกทันยุค ถวมพุทธ
- 34 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง ฟ้าสง
- 36 บทความพิเศษ (ไม่ยอมพอ ก็ต้องพอ) พิมพ์วิทย์ ซูโต
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? สมณะโพธิรักษ์
- 52 เชื้ออย่างพุทธ ถวมพุทธ
- 54 บทความพิเศษ (ความพอเพียงของเรา
...ยังประโยชน์สุขแก่โลกได้อย่างไร) ทศพนธ์ นรทัศน์
- 62 แค่คิดก็หนาว...วี นายอิง วินเทอร์
- 64 เรื่องสั้น (จากตุ่มหาราช ตอนที่ ๑๓) เฉลิมศักดิ์ แหงงาม
- 69 ชีวิตไร้สารพิษ ล้อเกวียน
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
- 76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน พอด เทพสุรินทร์
- 78 กติกาเมือง ประคอง เตกฉัตร
- 80 ปิดท้าย พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

16

คิดคนละซั้ว

“ประเทศไหนก็ตาม ถ้าทำคนในประเทศให้หัดลดน้อยลง มีน้อยลง จนลงๆ แต่อยู่ดีกินดี มีเลี้ยงตัว “พอกินพอใช้” ตามศาสตร์พระราชานายพอกินพอใช้พอเพียง รู้จักความพอเหมาะพอดีไหม? มันคือสุดยอดของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎยวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์โชค
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศิลาสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสวีรัฐ
ช่อสนิท นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลาสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕,
๐๔-๐๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัลลังก์ ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวใบแก้ว ชาวหินฟ้า
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัลลังก์
๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวใบแก้ว ชาวหินฟ้า
เลขที่ ๐๓๔-๔-๖๖๗๐๕-๒
ยืนยันการโอนที่ ๐๔-๖๔๘๖-๗๘๖๘
หรือ farinkwan@gmail.com

วรสคูปกับกั

คำขานรับ

๑ ทำเยี่ยงโจรปล้นรัฐ(ะ)เป็นกรรมสิทธิ์

เกิดวิกฤติศรัทธามหาศาล

อ้างผู้ลากมากดีมีตำนาน

เสียงชาวบ้านโหยไห้ไม่ยลยิน

๑ ขับรถถังจิ้งก้ำทำทนายโลก

“บานทะโรค”ยึดอำนาจเข้าตัดสิน

ออกคำสั่งทั้งปวงปวงหากิน

พุงก็ป่องท้องก็ปลิ้นลิ้นไว้รัส

๑ ถือปืนกลสนตะพายไปทุกที่

ล้อมปราบพวกเลื้อหลากสี่ต่างหนีหมด

แล้วประกาศชาติเจียบเปรียบรังมด

อนาคตสดใสในกำมือ

๑ ประชาชนล้นหลามถามเชิงแซ่

เศรษฐิกิจย่าแย่งแก้ไ้หรือ

มันบั่นทอนความรู้สึกที่ยักย้อ

การขายชื่อชะงักงันถึงวันนี้

๑ ความเหลื่อมล้ำดำตาลดฐานะ

ตามตรรกะเท่าเทียมเปี่ยมด้วยหนี้

จนกระจายทั่วประเทศเศษผงคลี

แม้เศรษฐียังขาดไฟในครัวเรือน

๑ พอเสียที่ชีวิตถูกปิดปาก

แสนทุกข์ท้อแสนลำบากจากปมเงื่อน

“กินไม่ได้นอนไม่หลับ” ก้นแรมเดือน

คนไทยเหมือนเหมือนกันฟังกันนะ!

๑ เผยธาตุแท้พวกเดียวกันหันหลังหนี

“ลัทธิโจรสลัมคคี” ลี้ลัจจะ

พวกเดียวกันหันหน้ามาปะทะ

คือวิภูฏะ“นรกชั่วฆ่าตัวเอง”

● สมบัติ ตั้งก่อเกียรติ พระนครศรีอยุธยา

✍ การเมืองไทยย้อนยุควิกฤติชาติ

นักการเมืองมีอาจฟันฝ่าได้

“รั้วของชาติ” สูดดูตายให้เป็นไป

จึงละเมียดเจื่อนไซ้” อธิปไตย”

ปวงประชาผู้ซัดซาดอำนาจรัฐ

ยากจ้กัดจัดสรรเลือกทางไหน

ยามการเมืองช่วงชิงประชาไทย

อย่าเพลอใจ... “ะละวินัย” นักการเมือง.

พุทธานิเทศ-ปลุกเสก

คนข้างบ้านคุยกันว่าเพิ่งกลับจากงาน พุทธาภิเษกที่ปลุกมอโคกและเดือนหน้าก็จะไปงาน ปลุกเสกอีก จำไม่ได้ว่าที่ไหน ไม่ได้ซักถามเพราะ เข้าก็ต้องรีบออกจากบ้านไปทำงานโรงงาน เย็นกว่าจะกลับก็มีมืดค่ำ ส่วนข้างบ้านแม้จะสูงอายุ แล้วก็ยังทำสวนพืชผักผลไม้ตากแดดตากฝนได้ สงสัยว่าทำไมพวกอโคกยังยึดถือพิธีปลุกเสกและ พุทธาภิเษกแบบวัดทั่วๆ ไปอยู่อีก เพราะข่าวว่า หลุดพ้นจากเรื่องทำนองนี้แล้ว ถือว่าเป็นเรื่อง มงายนอกศาสนา

● ชาวพุทธรุ่นใหม่ ระวังง

✍ งานพุทธาภิเษกและงานปลุกเสกของ อโคกเป็นกิจกรรมประจำปีที่จัดเพื่อสืบทอดพุทธ- ศาสนาด้วยการสร้าง “บุญชน” ให้บรรลุนิธรรมตาม ภูมิปัญญาของแต่ละคน มีซึ่งมงายสวดมนต์คาถา สร้างวัตถุให้เกิดคุณวิเศษสารพัดโอ้อ่าง ลวงให้คน หลงผิดและมงายตกเป็นเหยื่อของโจรในคราว ผ่าเหลือง เรื่องนี้เป็นความอ่อนแอขององค์กร ผู้รับผิดชอบทั้งฝ่ายสงฆ์และอาณาจักรที่เห็นแก่ ลี“ผ้ากาสาวพัสดร์” ยิ่งกว่าลัทธิธรรม จึงไม่น่าฉงน เหตุใดไทยแดนพุทธ อบายมุขจึงเบ่งบานเต็มเมือง

ขอเปลี่ยนคำความ

ขอรบกวนเปลี่ยนคำความโฆษณา ใน“เราคิด- อะไร” เริ่มจากฉบับเดือนเมษายน ๒๕๖๑ โดย ลงแก่“ครอบครัวคุณสมยศ เฉลิมพงศ์” ไม่ต้อง

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ลงสินค้าและกิจการเนื่องจากหยุดทำแล้ว แต่
ครอบครัวขอสนับสนุนเราคิดอะไรต่อไป

● สมยศ

✍️ คุณสมยศเป็นสมาชิกมาเนิ่นนาน ยินยอมมา
ว่าไม่ต้องลงสินค้าและกิจการเนื่องจากหยุดทำแล้ว
แต่ครอบครัวขอสนับสนุน“เราคิดอะไร” ต่อไป นั่น
คือกิจการนี้ยังยืนอยู่ต่อไปจนกว่าจะสงบเด้งมา!

ค้ะ คะ ละ จ๊ะ จ๊ะ...

อ่านข่าวคุณครูแก้คำที่เด็กเขียน“ชี้เกียจ”ซึ่ง
ถูกแล้ว แก้ใหม่เป็น“ชี้เกลียด” ก็มีคุณครูไปรอบหนึ่ง

ไม่กี่วันหน้าเฟซบุ๊ก “มานะ มานี ปิติ ชูใจ” เผย
ว่ามหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง นำหนังสือของ
หน่วยงานทางวิชาการระดับชาติมาให้นักศึกษา
อ่าน พบทั้งเล่มเขียนคำว่า “คะ คะ ละะ จ๊ะ จ๊ะ” ผิด
ทุกหน้า...ย้าทุกหน้า เพจนี้บอกต่อไปว่ารู้สึกเศร้าใจ
และอยากให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งแก้ไข สร้าง
ความรู้ความเข้าใจให้ใช้ให้ถูกต้อง ยิ่งเป็นอาจารย์
ระดับอุดมศึกษาควรตรวจทานให้ถูกต้องก่อนเผยแพร่

มีผู้โพสต์แสดงความเห็นพันกว่าราย เช่น

Dokouang Sanyakool - เวลาเห็นคนใช้
คะ คะ ผิดแล้วเราเตือนกลับถูกย้อนว่าแค่นี้ทำไม
ต้องมานั่งจับผิดกัน

Cha Chonburi - ผมก็โดนว่า จะมาจับผิด
ทำไม เป็นครูภาษาไทยหรือไง

Un Bhankamhol Bholbhandhu - เวลาจะ
ซื้อของออนไลน์ แชนทคุยกับแม่ค้า แล้วใช้ คะ คะ
นะคะ นะคะ ผิด เราไม่ซื้อเลย ชัดใจ รำคาญตา

Pocky Jari - อ่านนิยายเจอตลอดอย่างหน้า-
เกลียด หน้ารัก เจอบ่อยจนคิดว่าหรือเราเรียนมาผิด

สร้อยญา สวัสดิ์หิรัญ - ลำคาญ ลังเกียด
ร เป็น ล เพราะออกเสียงพูดผิด เลยเขียนผิด อ่าน
แต่ละครั้งชัดใจมาก

Pawit Srilamul - ขนาดผมเป็นผู้ชายแต่ก็ไม่

เคยเขียนคำว่า คะ คะ ผิดเลย กลับไปดูงานเรียง-
ความสมัยป.๓ ก็ยังภูมิใจว่าตัวเราสมัย ๙ ขวบนี้
เขียนหนังสือไม่ผิดแม้แต่ตัวเดียว

ภาษาไทยต้องใส่ใจจริงๆ นะ ไม่งั้นเขียนผิด

● ไทยเฮา

✍️ สดๆ ร้อนๆ ลือลั่นสนั่นเมือง ก็ภารกิจ
ที่จังหวัดขอนแก่นไงละครับ! “ทำอย่างไรให้
ประชาชนหายโง่!” งานนี้ทำให้รัฐบาล-ข้าราชการ
ส่วนกลางในจังหวัดพื้นที่เกิดเหตุสะอึกสะอื้นไป
ตามๆ กัน

นี่แหละเขาว่า “อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน
จะจนใจเอง” ก่อนจะลงชื่อในเอกสารนิติกรรมใด
แต่ละครอ่าววางใจ ความใกล้ชิด คู่้นเคย เคย
ปฏิบัติ ไหว้วานกัน ฯลฯ

เดี๋ยวนี้คนไทยรุ่นใหม่พูดไทยไม่ชัด...ดัดจริต
หรือธรรมดาที่ไม่รู้ซี!

เฝ้า...

ข่าวจากสหรัฐอเมริกา เด็กหญิงอายุ ๑๓ ถูก
น้องชายอายุ ๙ ปียิงเสียชีวิตจากการทะเลาะกัน
เรื่องจอยเกม

ที่ไม่ยอมส่งจอยเกมให้ตามที่น้องขอ น้องจึง
ลั่นไกปืนยิงเข้าที่ศีรษะที่ กระสุนเจาะทะลุสมอง
และต่อมาได้เสียชีวิตลงที่โรงพยาบาล ชาวไม่ได้
บอกชดว่า “จอยเกม” ที่เป็นเหตุให้ทะเลาะกันนั้น
เป็นของเครื่องรุ่นใด รวมถึงชื่อวิดีโอเกมที่เด็ก
ทั้งสองเล่นด้วย และยังไม่มีการตอบได้ว่า ทำไมเด็ก
จึงเข้าถึงอาวุธปืนได้ง่ายอย่างนี้

● กิ่งแก้ว กทม.

✍️ เพราะเสพสาระจากสารพัดสื่อ ไม่จำกัด
สภาวะผู้เสพ ปัญหาสังคมจึงตามติดมาเป็นลูกคลื่น
สังคมใดห่างธรรม สังคมนั้นย่อมหายนะ เริ่มแต่
หน่อเนื่อนำอ้อมชูนั้นแล!

๓ USSณาธิการ

(ตอนจบ)

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง
เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓
และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว
ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก
กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง”
เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก
สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จำลอง ศรีเมือง ว่า
“อาตมาซาบซึ้งก็คือ สิ่งที่เป็นสัจธรรมในตัวคุณจำลอง
เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

“ชีวิตนี้ต้องการอะไร?”

ผมเห็นได้จากมันกลาง ๆ ท่าน มักจะมีดำกำหนดก็เกิดขึ้นกับตัวเองเสมอ ๆ

๑๕. ผมไม่มีอนาคต

“ชีวิตนี้ต้องการอะไร?” ผมเช่นเดียวกับหลาย ๆ ท่าน มักจะมีคำถามนี้เกิดขึ้นกับตัวเองเสมอ ๆ

เมื่อเล็ก ๆ ไม่คิดอะไร เรียนไปเล่นไป ขอให้มีความสุข มีขนมกิน มีเพื่อนเล่นที่ลูกใจ มีครูใจดี แม่อย่าตีบ่อย ๆ

โตขึ้นมาหน่อย อยากเรียนต่อโรงเรียนมัธยม มีชื่อ อยากเป็นนักเรียนนายร้อยห้อยกระเป๋าก๊วย ๆ เรียนจบแล้วมีงานทำทันที

อยากแต่งงานกับคนสวย ๆ มีความรู้ และคิดเหมือน ๆ กัน

อยากไปเรียนปริญญาโทต่อที่เมืองนอก อยากไปรบที่ลาวและเวียตนามเหมือนเพื่อน ๆ อยากมีที่ดิน มีบ้าน มีรถ ตั้งแต่เป็นนายทหารหนุ่ม ๆ และอยากได้รับเลื่อนยศสูง ๆ ขึ้นไป

เป็นโดยที่ไม่ได้ออกมาก่อน ก็ตอนปี ๒๕๒๘ สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้ว่าฯ เพราะเห็นว่าจำเป็น และเป็นหน้าที่ พอใกล้จะครบ ๔ ปี ใคร ๆ หลายคนอยากให้อยู่เป็นผู้ว่าฯ ต่อ ประกอบกับได้เริ่มงานไว้หลายอย่าง งานกำลังก้าวไปได้เป็นที่พอใจของชาวกรุงเทพฯ ผมเห็นมีความจำเป็นและเป็นหน้าที่อีก ที่จะต้องสานงานเดิมและเริ่มงานใหม่

นับเป็นเวลาหลายปีติดต่อกันมาจนกระทั่งขณะที่กำลังหาเสียงเป็นผู้ว่าฯ รอบ ๒ อยู่นี้ ผมถามตัวเองเกือบทุกวัน

“อยากเป็นอะไร บอกหน่อยได้ไหม”

คำตอบเหมือนเดิมทุกครั้ง ยืนยันไม่เปลี่ยนแปลง พูดไปหลายคนไม่เชื่อ และไม่มีทางที่จะเชื่อ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่รู้ว่าผมเป็นใคร มาจากไหน

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้อ่านหนังสือเรื่องราวบางแง่ บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับผิดชอบทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๓. ๓๓๐ ๓๕๒๓

๗ มกราคม ๒๕๓๓

ส่วนมากปักใจว่าผมอยากจะเป็นใหญ่ ใหญ่กว่าที่เป็นอยู่ เพราะทำอะไรดูๆ ไปก็มุ่งไปสู่ความยิ่งใหญ่ทั้งสิ้น

ไม่มีใครเชื่อว่า ถ้า मैंผมเลือกได้โดยไม่ติดอะไร ผมอยากกลับไปสู่ความเป็น “จำลอง” อยู่กระท่อมกว้าง ๗ ศืบ ยาว ๑๒ ศืบ เพลิดเพลินกับธรรมชาติ ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรมเพื่อลดกิเลสต่อไป

ผมไม่มีอนาคต. ๓

จุดยืนที่ตรงกัน

“จดหมายนี้เขียนเมื่อตอนเช้าวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ ถึงใครก็ได้ที่เป็นชาวกรุงเทพมหานคร ที่มีจุดยืนตรงกันและเข้าใจดีต่อผลงานที่ผ่านมาของ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง และคณะผู้บริหาร

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้รับใช้ชาวกรุงเทพฯ มาครบ ๔ ปีตามวาระเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ เป็นนักการเมืองระดับท้องถิ่น ที่ผ่านการเลือกตั้งให้เข้ามาบริหารงานเพื่อชาวกรุงเทพมหานครประมาณกว่า ๕ ล้านคน

พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ได้รับเลือกตั้งเมื่อ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๒๘ และผมได้ทำงานร่วมกับท่านโดยตรง ในฐานะคนร่วมกระทรวงมหาดไทยด้วยกัน เป็นเวลา ๙ เดือน (หย่อน ๔ วัน) โดยไม่มีปัญหาอย่างใดทั้งสิ้น เพราะจุดยืนและแนวคิดตรงกัน อยู่กับการบุกเบิกและบุกบันในการสร้างผลงานด้วยความสุจริตใจ

ผมเป็นคนหนึ่ง ในจำนวนคนกรุงเทพฯ หลายแสนคนที่คาดหวังต่อ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ตั้งแต่เริ่มแรก มาจนถึงบัดนี้ ผมไม่ทราบว่า พล.ต.จำลอง ศรีเมือง จะลงสมัครอีกหรือไม่ เพียงทราบว่า ที่ผ่านมานั้น ผมพอใจมาก

สิ่งที่มองเห็นมาโดยตลอดก็คือ

๑. ความตั้งใจในการบริหารความรับผิดชอบอย่างซื่อสัตย์สุจริตและขยันหมั่นเพียร คงจะหาได้ยากสำหรับนักบริหารที่ตื่นนอนแล้วเริ่มงานประจำวันหลัง ๔ นาฬิกา จนถึงค่ำคืนของแต่ละวัน

๒. ไม่มีความคิดกบฏโกงกินใด ๆ มีแต่สละรายได้โดยชอบ เพื่อประโยชน์สุขของชาวกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสละเวลาและแรงงานเท่าที่มีเหมือนคนทั้งหลายให้เขาเหล่านั้น

๓. เป็นผู้รักชาติรักจะ ความชอบธรรม และความยุติธรรมอย่างเสมอต้นเสมอปลาย มองผลประโยชน์ของประชาชนและส่วนรวมเหนือสิ่งอื่นใด อันควรเป็นคุณธรรมที่คนควรประพฤติปฏิบัติ

๔. มีความคิดริเริ่มและทำความริเริ่มให้เป็นจริงได้ในหลาย ๆ โครงการ ท่ามกลางปัญหาและอุปสรรคนานาประการ แม้ไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ที่สุด แต่ก็ทำให้ชาวกรุงเทพฯ พอใจสูงในระดับหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการทำให้กรุงเทพมหานครสวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย การระบายน้ำฝนและน้ำท่วม การกำจัดขยะมูลฝอยที่พอกพูนขึ้นทุกวัน การสร้างและซ่อมบำรุงถนนหนทางเพื่อผ่อนคลายความแออัดขัดติดของจราจร และการจัดหาจัดทำแหล่งพักผ่อนหย่อนใจสำหรับประชาชนและเยาวชน

๕. มีความอดทนเป็นเลิศในท่ามกลางมรสุมแห่งความขัดแย้งทางการเมือง มุ่งแก้ไขปัญหาโดยอาศัยความจริงและตัวบทกฎหมายเป็นที่ตั้ง พร้อมทั้งกระทำตนเป็นผู้เข้าถึงปัญหาอย่างไม่ย่อท้อ

ชาวกรุงเทพฯ ได้รับสิ่งที่เขาคาดหวังมากขึ้น ดีขึ้นในช่วง ๔ ปีที่ผ่านมา ท่ามกลางความยากที่ยังไม่เต็ม และความพ้อที่ยังพร่องอยู่ ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีความปรารถนา トラบเท่าที่ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ยังคงดำรงตำแหน่งอยู่

เราเห็นความจริงทางการเมืองว่า ชีวิตมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบที่หอมหวาน วันหนึ่งอาจราบรื่น อีกวันหนึ่งย่อมขรุขระ และอีกวันหนึ่งอาจจบสิ้นหรือเกิดใหม่ ชีวิตของ พล.ต.จำลองก็คงไม่พ้นสภาพเช่นนี้ แต่เรายังต้องการให้เติบโตจากการเกิดแล้วโดยไม่ถึงดับเร็วเกินไป ๆ

ศรัทธาของชาวกรุงเทพฯ คงจะไม่สูญเปล่าจากความหวังที่เคยมอบให้ และคงจะเอาใจช่วยต่อไปอย่างมากมาย”

สิทธิ จิโรจน์

(จาก น.ส.พ.มติชน ฉบับประจำวัน ที่ ๑๗ พ.ย.๒๕๓๒)

เรื่อง การอวยพร มอบดอกไม้ และของขวัญในวันเกิด

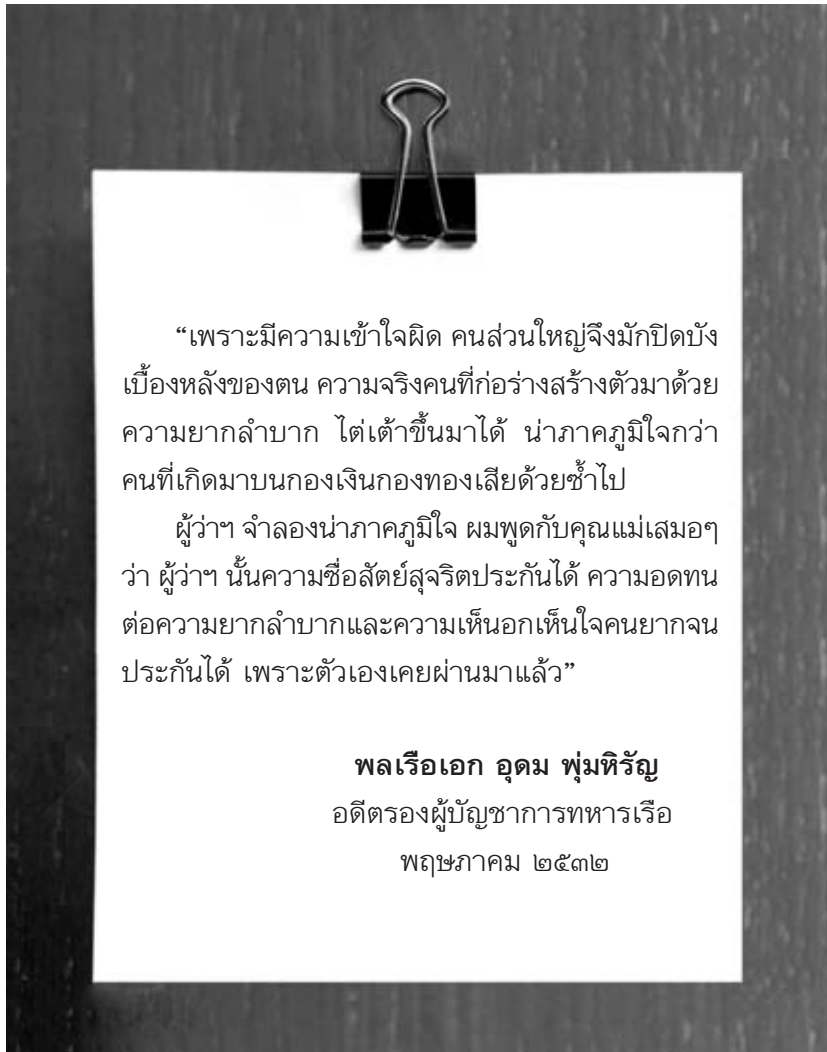
เรียน ท่านที่เคารพ

วันเกิดของผม ๕ กรกฎาคมปีนี้ เหมือนกับวันเกิดปีก่อน ๆ คือผมได้แก่ไปอีกปีหนึ่ง ใกล้วันตายไปอีกปีหนึ่ง ควรจะเร่งทำความดีมากขึ้น

ท่านที่เคารพบางท่านอาจประสงค์จะอวยพร หรือมอบดอกไม้ หรือมอบของขวัญวันเกิด ผมขอขอบพระคุณอย่างยิ่งในความกรุณาของท่าน และต้องขออนุญาตท่าน ขอให้ผมได้ปฏิบัติเหมือนที่แล้ว ๆ มา คือขออนุญาตมิให้มีการอวยพร มอบดอกไม้และของขวัญวันเกิด อันจะเป็นการเสียเวลาทำงานหรือเวลาพักผ่อนทั้งของท่านและของผม หากท่านประสงค์ดังกล่าว ขอให้โปรดเปลี่ยนเป็นให้การสนับสนุนในการทำงานของผมและคณะ เพื่อความเจริญของกรุงเทพฯ และสังคมประเทศไทย

ขอบพระคุณครับ

พล.ต. จำลอง ศรีเมือง

หากทวนรำลึกด้วยสำนึกน้อมรับล้าจะ แผ่นดินที่ผองไทยได้ลงหลักปักฐานร่มเย็นสุขสราญ อยู่ทุกวันนี้ ก็คือเลือดเนื้อชีวิตจิตวิญญาณของบรรพวีรกษัตริย์วีรชนไทยซึ่งพลีพิทักษ์สืบทอด “ชาติไทย” ตลอดมา

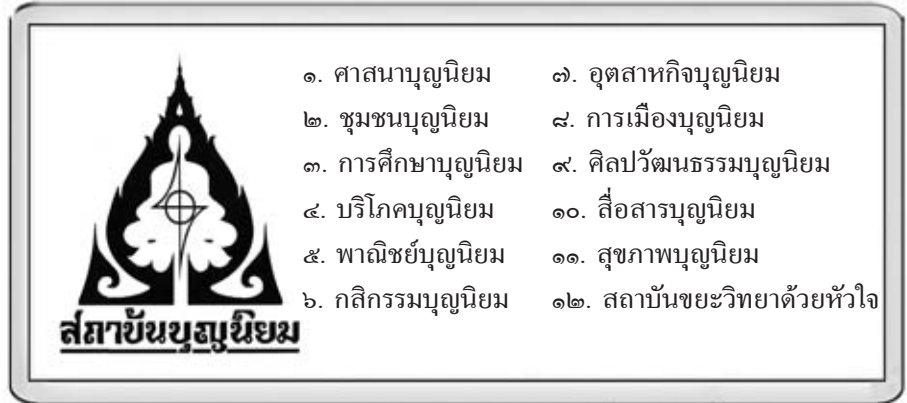
และ...ชาติใด หากไร้ของชาติมิแกร่ง มั่นคง ก็ยากจักปลอดภัยภัยแผ้วพานทั้งจากภายนอก ภายในได้ ไร้ธรรมชาติยอมมิไผ่ยืนต้น ไผ่พุ่มเป็นฐานรากชายเครือ ไฉนไร้ของชาติจักไร้เครือข่าย โยงใยที่มั่นคงแข็งแรงเป็นฐานรองรับเล่า

อัปจนเห็นคุณค่า
การเมืองไร้นิยาม
เลือกตั้งแต่ละยุค
ครองสภายกมือชู
เพื่อชาติศาสน์กษัตริย์
แอบแฝงแฝงซ่อนแหว
การเมืองเพื่อบ้านเมือง
แท้จริงตามค้นหา
จากกันด้วยไมตรี
การเมืองผันยอกย้อน

พันปัญหาพลันหมิ่นหยาม
จำกัดความ“พวกของกู”
หมายแนวรุกยึดประตู
ถือคะแนนกำหนดแนว
แต่ซัดซัดย้งนอกแถว
โวว่าพรรคจัดสรรมา
แค่ฟุ้งเฟื่องด้วยวาจา
อิงแอบแฝงประโยชน์ซ้อน
เอื้ออารีเอื้ออาทร
อาจ...พบกันใหม่ในสภา.

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับที่แล้วเรากำลังพูดถึง“จิต”ที่เป็น “ภาวะดี” เมื่อ“จิต”ได้ถูกชำระกิเลสออกไป เสร็จแล้ว “บุญ”คืออวิชชากิเลส ก็หายไป

“จิต”ส่วนที่ถูกชำระ“กิเลส”ออกไปจาก จิตนั้นต่างหากที่เป็นจิต“เหลืออยู่”คือ“จิตดี”

ก่อนที่“จิต”จะถูกชำระกิเลสออกไป ก็ยังไม่เป็น“จิตดี” “ภาวะดี”นั้นยังไม่เกิดขึ้น ก็ไม่มี“ภาวะดี”นั้น“ตั้งอยู่”หรือ“ทรงอยู่”

ธรรม คือ ภาวะ“ทรงไว้”หรือ“ตั้งอยู่” ก็มันยังไม่เกิดขึ้น มันก็ยังไม่มีการ“ธรรม”นั้น

“ธรรม”คือ “การทรงอยู่” คือ“มี”ใช้มัย “มี-ไม่มี”คนละสภาวะ คนละกาละกัน

ส่วนความเป็น“บุญ”นั้น มันแค่“กิริยา ปัจจุบัน” เมื่อมันทำหน้าที่เสร็จ มันก็ดับไป

“บุญ”เมื่อเสร็จกิจ จบมันก็“ไม่มี”ทันที “บุญ”ไม่ใช่อะไรที่“ทรงอยู่-ทรงไว้”เลย

ดังนั้น “บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ” เห็นมั๊ย! “บุญ”ไม่ใช่สิ่งที“ทรงอยู่-ทรงไว้”จริง ๆ

ฟังใหม่อีกที..ฟังดี ๆ “บุญไม่ใช่ธรรม” “บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่มันทำหน้าที่

ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้าสิ้น“ปัจจุบัน”ปุ๊บทุก ปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ“ทุกปัจจุบัน”

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม”ที่จะอยู่ถึง“อดีต” “บุญ”จึงมีแค่ใน“ปัจจุบันเท่านั้น” ๆ ๆ

ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ ๆ เพราะ“อนาคต” คือ “กาละ”ที่ยังมา

ไม่ถึง..ไง! มันยังไม่เข้าสู่“กาละใหม่”เลย ตั้งใจฟังความเป็น“กาละ”ให้ดี ๆ

“กาละ”กับ“กรรม”นี้แหละสำคัญที่สุด

ในความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

“อนาคต”ได้พ้นความเป็น“อนาคต”ไป เพราะมันเดินทางมาถึง“ปัจจุบัน”มันก็เป็น

“กาละใหม่”ที่กลายเป็น“ปัจจุบัน”..ใช้มั๊ย?

“อนาคต” มันกาละอันเดียวกันกับ “ปัจจุบัน”หรือเปล่าล่ะ? ไม่ใช่! ..ชัดมั๊ย?

ความเป็นคนละ“กาละ”กันแท้ ๆ ชัดนะ “บุญ”มีได้เป็นได้แค่ใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น

“อนาคต”นั้น คน“ผู้ทำ”ก็ยังไม่ได้อยู่ที่“อนาคต” แล้ว“กรรม”ที่เป็น“บุญ”ของ

คนผู้นี้ จะไปเกิดใน“อนาคต”ได้อย่างไร ..หา? และที่สำคัญจริง ๆ อีกก็คือ “บุญ”อยู่

ใน“ปัจจุบัน” ทำงานได้ในปัจจุบัน แล้ว“จบ” รู้จัก“จบ”สักที กันมั๊ย?

“บุญ”..เกิดในปัจจุบัน-จบในปัจจุบัน “อนาคต”เมื่อมาถึง“กาละใหม่”มัน

เปลี่ยน“กาละ”ไปเป็น“ปัจจุบัน” คนละกาละ ผู้ทำบุญ“เป็น”แล้ว จะทำ“บุญ”ที่ไรก็

ทำในจิตตณขณะนั้นทุกที จึงจะมี“พลังงาน บุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ ซึ่งมีประสิทธิภาพ

เป็น“บุญ”ดังที่เคยทำได้ขึ้นมาทำงานให้แก่ เจ้าของพลังงานใหม่อีกที คือ“ชำระกิเลสได้”

และ“บุญ”ใหม่นี้จะเกิดผล ก็คือชากิเลส “ตัวที่มี”นั้น ๆ เป็น“กรรมใหม่” ใน“กาละใหม่”

มันคนละโอกาส(ต่างกาละ) และคนละสภาวะ “บุญ”เป็นแค่“สภาวะ”หรือแค่“อาการ

ปรากฏ”ในจิตของคนในแต่ละ“ปัจจุบัน”ที่สามารถ“อภิสังขาร”ขึ้นได้(ปรุงสร้างขึ้นมาทำงาน

พิเศษยิ่งให้แก้ไขของตน แต่ทำให้อันอื่นไม่ได้)”เท่านั้น

ทำเสร็จแต่ละ“ปัจจุบัน”ก็หายไปทุกครั้ง
“บุญใหม่”ต้องทำใหม่ใน“ปัจจุบันใหม่”

“บุญ”จึงไม่“ตั้งอยู่หรือทรงไว้”จนข้าม
“กาละปัจจุบัน”ไปเลยสัก“บุญ”เดียว

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม” ..งมงัยละ?

ฟังใหม่อีกที..ฟังดี ๆ “บุญไม่ใช่ธรรม”

และ“บุญ”ก็ไม่ใช่“ธรรมะ”เลย จริง ๆ

ซึ่งถ้าจะพูดให้ถูก “บุญ”เป็น“อธรรม”
ด้วยซ้ำไป นี่คือ“ความจริง”แท้ ๆ ที่เดียว

เพราะ“บุญ”ไม่เคย“ทรงอยู่-ทรงไว้” ณ
สถานที่ใด แม้แต่ใน“กาละ”ก็ทรงแค่เฉพาะ
“พลังงาน”เท่านั้น อยู่ เป็นกิริยา-อาการ”ให้
สามารถ“ศึกษา”ได้ ไม่สถิตเสถียรเลย

“บุญ”จึงมิใช่“ธรรม”ที่จะมีอยู่ใน“อดีต”
ยิ่ง“อนาคต” “บุญ”ยิ่ง“เกิดไม่ได้”แน่ ๆ

“บุญ”เป็นพลังงานที่“ไม่สถิตอยู่ข้าม
ปัจจุบัน” แม้จะเป็น“อรหันต์”แล้วปานใด

“บุญ”จึง“ไม่สถิต”เด็ดขาด แม้ท่าน
จะเป็น“อรหันต์หรือพระพุทธเจ้า”สำเร็จแล้ว
“บุญ”ก็ไม่สะสมเป็น“อตตะ”ทั้งนั้น

อย่าเฝิน ๆ ตื่นเงินหลงว่า อรหันต์หรือ
พระพุทธเจ้าคือ ผู้“มีบุญ”เป็นอันขาด

อรหันต์หรือพระพุทธเจ้าคือ ผู้“สิ้น
บุญ(บุญบารมี)” ผู้ไม่มี“บุญ”ตัวจริงตัวแท้

เพราะท่านเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(บุญ
บาปบารมี)”แล้วบริบูรณ์สัมบูรณ์

สำคัญความข้อนี้ให้ละเอียดลออดี ๆ

“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน”ที่ทำหน้าที่ใน
“ปัจจุบัน”เท่านั้น ถ้าหมด“ปัจจุบัน”ปั๊บ ทุก

ปัจจุบัน “บุญ”ก็หายไปปั๊บ“ทุกปัจจุบัน”

ดังนั้น ยิ่ง“บุญ”เสร็จกิจ จบหน้าที่ คน
ผู้นั้นก็ยิ่ง“หมดสิ้น‘บุญ’สนิทสุด ๆ”เด็ดขาด

เป็นผู้สิ้น“บุญ”ทั้งปัจจุบัน-ทั้งอดีต-
ทั้งอนาคต” คนผู้นี้จึงไม่มี“บุญ”อีกแล้วใน
ทุก“กาละ” ก็เป็นคนผู้ไม่ต้อง“ทำกรรมที่จะ
กำจัดกิเลสตน”กันอีกแล้วในทุก“กาละ”

ก็เป็นคนที่ไม่“มีบุญ”ให้ทำอีก หรือ
เป็นผู้ไม่มี“บุญ”แล้วใน“กาล”ทั้งหลาย

จึงเท่ากับคนผู้นี้หมดสิ้น“กาละ”ที่จะ
ทำ“กรรม”อันเป็น“บุญ”อีก

ก็เป็นคนผู้ไม่มี“บุญ”อีกแล้วในชีวิตต่อไป
ของตน “บุญ”ไม่มี“กาล”ในตนอีกแล้ว

เพราะทำ“กรรม”ที่เป็น“บุญ”เสร็จจบ
แล้วในภาวะที่เป็น“กาล”สำหรับชีวิตต่อไป
ของตน เป็นผู้“กาลกต” แปลว่า ผู้ทำกาละ
“ตาย”เสร็จแล้ว “การตาย”นี้“ผู้กระทำ”คือ
ตนเอง“ทำการตาย”นี้สำเร็จ “กาล”ก็ไม่มีอีก

ถ้าทุก“กรรม”ของคนผู้นี้ก็คือผู้“จบกิจ”
คนผู้นี้ก็บรรลุ“อรหันต์” คนผู้นี้“กิเลส”ไม่
เกิดในจิตอีกแล้วในทุก“กาล”แม้“กาล”ก็ไม่มี

เป็นผู้“ทำกาล”เสร็จแล้ว จบกิจแล้ว
“กิเลสตายสนิท” ก็ไม่เกิดอีกแล้ว

ท่านแปลคำว่า“ทำกาละ”ว่า“ตาย”
“ทำกาละ” จึงไม่ได้หมายความว่า

“การตาย”ของร่างกาย แต่เป็น“การตายของ
กิเลส” ผู้“ทำกาละ(ตาย)”จึงได้แก่“อรหันต์”

“กิเลส”ตายนั่น จะไม่ใช่ร่างกายตาย
และก็ไม่ใช่“จิตทั้งหมด”ตายสิ้นเกลี้ยงไป

ไม่มีความเป็น“จิต”หรือไม่มี“ธาตุรู้”ดอกนะ
 ผู้ทำ“จิตทั้งหมด”ให้ตาย..ได้นั้น คือ ผู้
 เป็น“อรหันต์”ขึ้นไปเท่านั้นที่ทำได้ ทำเป็น
 และอรหันต์ทุกองค์ก็ทำ“ตาย”ชนิดที่
 จบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้อีกด้วย
 อรหันต์ จึงชื่อว่า ผู้ทำ“บุญเป็น”อย่าง
 แน่แท้ หรือ“ทำบุญ”เป็นสัมมาทิสฺสู ุ กระทั่ง
 “กิเลสสวระ”ของตน“ตาย”หมดสิ้นเกลี้ยง
 ผู้“ทำบุญเป็น”แล้ว แต่“กิเลส”ในตน
 ยังไม่หมดสิ้น ทำได้เป็นบางส่วน คือผู้มี
 “ส่วนบุญ(บุญญาภคิยาหรือบุญญาภค)” ก็ต้อง
 ทำ“พลังงานบุญ”ขึ้นมาในจิตตนอีกที ก็
 เป็น“พลังงานบุญ”ภาวะใหม่ ที่ทำใหม่ ก็
 ต้องให้มีประสิทธิภาพเหมือน“บุญ”ที่เคย
 ทำได้ขึ้นมาทำงานให้แก่เจ้าของพลังงาน
 ใหม่อีกที คือ“ชำระกิเลสได้”นั้นแหละเพิ่ม
 ดังนั้น ผู้มี“ความสามารถ”ไม่พอ หาก
 ทำ“บุญในปัจจุบันใหม่”อีก ก็อาจจะทำไม่ได้
 ทุกครั้ง จึงต้องฝึกฝนอีกๆ จนกว่าจะเชี่ยวชาญ
 ขำนาญชาญแท้จน“เก่ง”จริง กระทั่งสามารถ
 เป็นอัตโนมัติ หรือยิ่งกว่าอัตโนมัติโน่นแหละ
 จึงจะเป็น“ตถตา” ตถตาคือ เพียงแต่มี“เจตนา
 [เจตสิกที่มุ่งไปข้างหน้าแต่ยังไม่ถึงขั้นหวัง(สาเปกโข)]”ปั๊!
 ก็มี“อภิสังขาร”ขึ้น“เป็นเช่นนั้นได้เอง”ปั๊!
 “บุญญาภิสังขาร”ต้องเก่งขั้นอัตโนมัติ
 โนนทีเดียว จึงจะชื่อว่า“ตถตา”(คือเป็นได้เอง)
 ต้องอย่างนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”
 คือ“ฆ่ากิเลส”ได้สำเร็จผลหมดสิ้น ชนิด
 ที่เป็นอัตโนมัติกันเลย ..ต้องขั้นอัตโนมัตินะ!

“ประสิทธิภาพ”ต้องขั้นนี้ จึงจะชื่อว่า“ตถตา”
 “ตถตา”จึงไม่ใช่ภาษาที่เข้าใจกันตื่นๆ
 เพี้ยนๆผิดๆ แต่มี“สภาวะ”ที่สูงส่งมากจะนี้
 “ตถตา”คุณค่าสูงส่งปานนี้ทีเดียว ผู้
 ไม่รู้จักจริง ก็มักจะพูด“ตถตา”กันพล่อยๆ ผิดๆ
 ขออย่า..“ตถตา”นั้นมีต่างกันถึง ๓ ชนิด
 ๑.ตถตาที่ยังไม่ใช่“ตถตา”ที่ถูกเลย แต่
 ไปเข้าใจว่า ตถตาเป็นแค่ภาวะ“ยถากรรม”
 คือเข้าใจแค่ที่ว่า “มันเป็นเช่นนั้นแหละ,มันก็
 เป็นเช่นนั้นของมันเอง ไม่มีใครไปทำให้มัน”
 ซึ่งหมายความว่า ตามแต่มันจะเป็น
 มันเป็นเรื่องของมันทำเอง เจ้าตัวไม่รู้เรื่อง
 ถ้าอย่างนี้ยังไม่เป็น“ตถตา”ถูกแท้จริง
 คนผู้เป็นเจ้าของ“กรรม”นี้ยังทำ“กรรม”
 นั้นเองไม่เป็น คนอื่นทำ อะไรอื่นมันทำ
 โดยเฉพาะ“กรรม”นั้นยังมีใช้“โลกุตระ”
 ตนเองยัง“ทำให้เป็นเช่นนั้นเอง”ไม่ได้
 ยังไม่เกิด“ธรรมโลกุตระ”ใดในตนเลย
 อย่างนี้ ยังไม่ใช่“ตถตา”เลยสักกะน้อย
 ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“ตถตา”อยู่เต็ม
 ๒.ตถตาที่มีสัมมาทิฏฐิ แต่ยังเป็นแค่
 เริ่มพบ“มรรค”แล้วอุทานเมื่อเห็น“มรรค”นั้น
 เมื่อ“ตนทำให้เกิดในตนเองได้”ภาวะแรก
 “โอ้.. มันเป็นเช่นนั้นเอง! อย่างนี้หรือ!”
 ซึ่งเป็น“การอุทานขึ้นในใจ”เพราะ“เพ็ง”เคยพบ
 ที่“ตนเองทำได้ในตนเอง..ครั้งแรก สัมผัสแรก”
 จึงอุทานว่า “โอโห.. มันเป็นเช่นนั้นเอง!!!!”
 ๓.ตถตาที่มีสัมมาทิฏฐิซึ่งเป็น“ผล”แล้ว
 อันนี้แหละคือ “ตถตา”บริบูรณ์สัมบูรณ์แท้

คำว่า“ตถตา”นี้แปลว่า“ความจริง”ที่เป็นโดยตนเอง และเป็นเองอย่างอัตโนมัติ ในที่นี้เรากำลังหมายถึง“บุญ”ที่เป็น“ความจริง” และเป็น“ความจริง”ขั้นเกิดได้เอง อย่างอัตโนมัติทีเดียว จึงชื่อว่า“ตถตา”

ขออย่าเข้าใจสำคัญยิ่ง“บุญ”คือ พลังงาน เมื่อทำงานหมดหน้าที่แต่ละ“ปัจจุบัน”แล้วเสร็จ “บุญ”ก็หายไป “บุญ”จะไม่เหลือสะสมในที่ใดๆ ..ขออย่าให้ซัดๆ

“บุญ”ไม่ตั้งอยู่ไม่ทรงไว้ ณ ที่ใด ๆ เลย “บุญ”จึงไม่ใช่แม้แต่“ธรรม(หรือธรรมะ)” ตามนัยยะนี้เพราะ“ธรรมะ”คือ“ตั้งอยู่-ทรงไว้” ก็ขอขึ้นนัยสำคัญนี้ไว้ด้วย ตรองดี ๆ

“บุญ”เป็น“ภาวะที่ปรากฏในปัจจุบัน”เท่านั้น “บุญ”จึงเป็น“อจินไตย”ที่สุดที่ผู้มี“ปัญญาอันยิ่ง”ถึงจะรู้แจ้งภาวะนี้ได้จริงแท้

“บุญ”มีขึ้นในปัจจุบัน เกิดแล้ว ก็ตายลงไปพร้อม“ปัจจุบัน”ทุกปัจจุบัน เป็นครั้ง ๆ

“บุญ”จึงแตกต่างจาก“กุศล”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งยวด ด้วยประการอย่างนี้

“บุญ”จะกล่าวว่าเป็น“ความดี” ก็แน่ ๆ ต้องกล่าวกันอย่างนั้น เพราะ“บุญ”ดีวิเศษจริง ๆ แต่ทำหน้าที่“ร้ายยิ่ง ๆ”คือ“ฆ่า”นี้เอง

“ฆ่า”กิเลส และ“ฆ่า”เฉพาะกิเลสเท่านั้น ผู้มีความฉลาดที่มีใช้“ปัญญา”(ฉลาดแค่โลก)จึงสับสนในแง่“บุญ”เป็น“ความดียิ่ง ๆ”

ซึ่งก็จริงเหมือนกัน แต่มันดีคนละทิศ เพราะ“บุญ”คือความสามารถ“ฆ่ากิเลส”กันแท้ ๆจริง ๆ “ฆ่า”คือ“ทำเลว”ที่สุดแล้วใน

ความเป็นคน ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า

ดังนั้น“ความจริง”แท้แล้ว “บุญ”นั้นไม่ใช่“อาการดี”สักหน่อย “บุญ”คือ“พลังงานที่ทำร้าย” บุญมี“อาการทำลาย” มี“หน้าที่”ฆ่ากิเลส ทำร้ายกิเลส จริง ๆ ใช่มั้ย?

ซึ่ง“ฆ่า”นั้น“ไม่ดี” ..จริงมั้ย?

แต่“ฆ่า”นี้“ดี”นะ!!! (ปฏิคือมันวนไปวนมา)

นี่คือ“ความสลับซับซ้อนที่‘หมุนวนไปมา’ ด้วยเชิงซ้อน” เรียกสั้น ๆว่า“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” บาลีก็ว่า“ปฏินิสสัคคะ”บ้าง “ปฏินิสสรณะ”บ้าง แม้แต่“คัมภีรารวภาโส”

เป็น“การทวนกระแส(ปฏิโสด)”จริง ๆ

ซึ่งมันช่างดูเหมือน“การตลบตะแลงกลับกลอก” ไม่อยู่กะร่องกะรอย เสียเลย

ถ้าโลกียก็คือ“การตลบตะแลง”แท้ ๆ

แต่“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”นี้ เป็น“ความจริง,ความถูกต้อง,ความสามารถ”ในโลกุตรธรรมที่ผู้ปฏิบัติทำได้ถึงขั้น“อภิธรรม(ธรรมะชั้นยอดเยี่ยม)เป็น“ปรมาตถสังขจะ(ความจริงที่เป็นแก่นแท้ธรรมสาระชั้นสูง..ถึงสูงสุด)” ต่างหาก

จึงเป็น“อจินไตย”อย่างยิ่ง ที่สามัญโลกิยธรรมดา ไม่อาจจะคิดเอาคาดเอาได้

คำว่า“บุญ”นี้เป็น“อจินไตย”อย่างยิ่ง

“บุญ”เป็น“โลกุตรธรรม”แท้ ๆ ที่มีความหมาย“พิเศษสุด” เป็น“เอกังสะ-เป็นเอกังสะนะ(แต่ถ่ายเดียว)” เพราะเป็น“พลังงาน”เช่นเดียวกันกับ“พลังงาน”ที่เป็น“อนุนิยาม”ทั้งหลาย “บุญ”ไม่ใช่แม้แต่เป็น“พีชนิยาม”

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

📖 อ่านต่อบัณฑิต

“... เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมากก็จะมีแต่ถอยกลับ ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลังและถอยหลังอย่างน่ากลัว.....”
(ในหลวงรัชกาลที่ ๙)

อัตร.ของความมั่งคั่งร่ำรวยและก้าวหน้า

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ตั้งแก้ปัญหาคเศรษฐกิจสวนทางศาสตร์พระราชา...ประเทศไทยมีพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ เป็นผู้ทรงพระเจริญวัตรตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเป๊ะเลย รัฐศาสตร์ก็อย่างนี้ เศรษฐศาสตร์ก็อย่างนี้ สังคมศาสตร์ก็แบบนี้ เป็นโลกุตระทั้งนั้น แล้วท่านก็ทรงงานเพื่อประชาชนของพระองค์ ๓๐ ปี ก็แทบจะไม่มีใครเข้าใจนัยที่ล้ำค่าได้ แม้ท่านจะได้ตรัสไว้ว่าให้ประพฤติอย่างไร บริหารอย่างไร ก็ให้ประพฤติแบบคนจน บริหารแบบคนจน มาเป็นคนหัดเสียเปรียบ ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา เสียเปรียบนั่นแหละดี เราเสียนั่นแหละเราได้ ก็ไม่กระดิกหูกัน

แถมจะพยายามพัฒนาเศรษฐกิจประเทศให้คนรวยให้หมด พูดอย่างนี้ไม่เกรงพระทัยพระเจ้าอยู่หัวเลย พระเจ้าอยู่หัวบอกว่าเอาแบบคนจน ก็ช่างพระเจ้าอยู่หัว ผู้ที่บริหารประเทศทางด้านเศรษฐกิจก็ฟังไม่ขึ้น ไม่เข้าใจ ถึงในหลวงเป็นผู้ที่คนเคารพนับถือ ก็ได้แต่เคารพ แต่ไม่รู้ว่ในหลวงมีภูมิรู้อย่างไร เชื่อในหลวงแต่ไม่รู้ว่เชื่ออะไร ซึ่งพวกที่ถูกครอบงำจากต่างประเทศเขาไม่เชื่อหรอกจริงๆ แล้วประเทศทุกประเทศมุ่งจะไปรวยทั้งนั้น

มีเพียงกษัตริย์ไทยประเทศเดียวในโลก ที่ตรัสว่า “ให้ขาดทุนคือกำไร” ให้มาอยู่แบบคนจนแบบนี้ บริหารประเทศแบบคนจนแบบนี้ ไม่มีประเทศไหนที่จะมีพระเจ้าแผ่นดินหรือเบอร์ ๑ ของประเทศพูดแบบนี้ ตรัสแบบนี้ มีแต่ในประเทศไทยนี้แหละ ซึ่งสุดยอดประเสริฐสุดเลย

อาตมาภูมิใจได้มาเกิดในเมืองไทย เมื่อไหร่จะเข้าใจซาบซึ้งในคำตรัสกัน คนที่มีปฏิภาณดี ฟังคำตรัสแล้วอาจสะดุด แต่จิตไม่เปลี่ยนจึงไม่ชัดเจน ไม่เข้าใจซาบซึ้ง เพราะจิตยังไม่เข้ากระแสไปทางโลกุตระ

โลกุตระต้องมาเป็นอย่างนี้ ต้องมาจน มาเป็นผู้ไม่เบียดเบียนใคร ไม่เอาเปรียบใคร มีแต่เสียสละช่วยคนอื่นสิ! นี่คือคนประเสริฐ คนที่ไปเบียดเบียนคนอื่น เอาเปรียบเอารัดคนอื่น เอาแต่กอบโกยตระหนี่ขี้เหนียว แล้วก็เอาเงินส่วนที่สะสมกักตุนไว้ไปออกดอกออกผล ไปโลก กอบโกยอีก และมีทฤษฎีวิธีการสารพัดที่พวกทุนนิยมสร้างขึ้น จะเอาเปรียบเอารัดให้ได้มากไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนั้นสังคมมันไปไม่รอด อย่างที่คานธีบอกไว้ว่า “ทรัพยากรในโลกนี้มีเพียงพอให้กับคนทุกคน แต่ไม่พอเลยสำหรับความโลภของคนคนเดียว”

**อตร.ของความมั่งคั่ง ร่ำรวย และก้าวหน้า...
ในทัศนะของในหลวง ร. ๙**

♣ ให้บริหารแบบคนจน

...เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมากที่สุด ก็มีแต่ถอยกลับ ประเทศเหล่านั้นที่เป็นประเทศอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลังและถอยหลังอย่างน่ากลัว แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่าแบบคนจน แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัญสำนึกนี้แหละคือเมตตา กันจะอยู่ได้ตลอดไป...” (พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

♣ ระวัง! หลงเศรษฐกิจก้าวหน้า(ตัวเลขดี) แต่ประชาชนอดอยากปากแห้ง

“...ตามปกติคนเราชอบดูสถานการณ์ในทางดีที่เขาเรียกว่าเล็งผลเลิศ ก็เห็นว่าประเทศไทยเรานี้ก้าวหน้าดี การเงิน การอุตสาหกรรม การค้าดี มีกำไรอีกทางหนึ่งก็ต้องบอกว่าเรากำลังเสื่อมลงไปส่วนใหญ่ ทฤษฎีว่า ถ้ามีเงินเท่านั้นๆ มีการกู้เท่านั้นๆ

หมายความว่าเศรษฐกิจก้าวหน้า แล้วก็ประเทศก็เจริญ มีหวังว่าจะเป็นมหาอำนาจ

ขอโทษเลยต้องเตือนเขาว่า จริงตัวเลขดี แต่ว่าถ้าเราไม่ระมัดระวังในความต้องการพื้นฐานของประชาชน (พอมีพอกิน) นั้นไม่มีทาง...” (พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๖)

**♣ การเป็นสื่อไม่สำคัญเท่ากับการพอมีพอกิน
“...การจะเป็นสื่อมันไม่สำคัญ สำคัญอยู่ที่
เรามีเศรษฐกิจแบบพอมีพอกิน**

แบบพอมีพอกินนั้น หมายความว่า อุ้มชูตัวเองได้ ให้มีพอกเพียงกับตนเอง

ความพอกเพียงนี้ไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างครบครัน จะต้องผลิตอาหารของตัวเอง จะต้องทอผ้าใส่เอง อย่างนั้นมันเกินไป แต่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอ จะต้องมีความพอกเพียงพอสมควร บางสิ่งบางอย่างผลิตได้มากกว่าความต้องการก็ขายได้ แต่ขายในที่ไม่ห่างไกลเท่าไร ไม่ต้องเสียค่าขนส่งมากนัก...”

(พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๙)

**♣ อันตรายของการอยากเป็น “สื่อ”
ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล ขยายความถึงอันตราย**

ของการอยากเป็น “เสือ” เอาไว้ว่า...

“บ้านเมืองเรายุงเหยงก็เพราะความโลภ

การพัฒนาประเทศที่ผ่านมาฉัน เราอยากเป็นเสือตัวที่ ๕ เหมือนอย่างประเทศอื่น เป็นความอยากที่ไม่ได้ดูตนเองว่าควรเป็นอะไร แต่ทำเพื่อสนองความอยากของตนเอง

มีการลดพื้นที่เกษตรลงไปและเพิ่มพื้นที่อุตสาหกรรมต่างๆ ที่ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม ผลผลิตที่ได้มาส่วนหนึ่งใช้ในประเทศที่เหลือก็ส่งไปขายต่างประเทศ ประเทศไทยเป็น ๑ ใน ๗ ของประเทศทั่วโลกที่มีอาหารเหลือกินเหลือใช้เทียบกับประเทศที่ร่ำรวยก็ยังคงซื้ออาหารกิน แต่ทำไมเราไม่อยู่อย่างพอมือพอกิน

การพัฒนาประเทศของเราที่ผ่านมา พัฒนาด้วยความอยาก อยากเป็นเสือตัวที่ ๕ ทางเศรษฐกิจในภูมิภาคและเป็น NICs โดยไม่ดูตัวเองว่าที่ตัวตนที่แท้จริงของตัวเองเป็นอย่างไร

มีการเขียนแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติลดพื้นที่เกษตรกรรมไปเป็นการทำอุตสาหกรรม การพัฒนาก็เลยเป็นแบบแตกดับมาตลอด

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม แต่ที่ผ่านมากระดูกลันหลังของชาติได้รับการละเลย ทั้งๆ ที่ประเทศไทยเป็น ๑ ใน ๗ ประเทศทั่วโลกที่มีทรัพยากรและอาหารเลี้ยงดูประชาชนภายในประเทศได้ แล้วยังมีเหลือเก็บ แต่เราไม่นำจุดนี้มาใช้

อย่างสิงคโปร์เป็นเพียงเกาะเล็กๆ จะปลูกพืชก็ไม่ได้ มีแต่หิน ทำอุตสาหกรรมก็ไม่ดีเพราะเป็นพื้นที่เกาะ แต่ต้องยอมรับสิงคโปร์ว่าพัฒนาคนได้เป็นอย่างดี ทำการค้าขายเก่ง แข็งแกร่ง ทำให้ประเทศเล็กๆ โตได้

ขณะที่ประเทศไทยมีศักยภาพมาก แต่มีการพัฒนาไปอย่างหลงทิศ (ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มุมมองของ สุเมธ ดันติเวชกุล : ต้อง “เกษตรอุตสาหกรรม” มติชนสุดสัปดาห์ วันที่ ๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๐)

อัตร.ของความมั่งคั่ง ร่ำรวย และก้าวหน้า... ในทัศนะของไอน์สไตน์

ไอน์สไตน์ได้สรุปบทเรียนจากระบบเบ็ดเตล็ดการทรราชอย่างชัดเจน ทั้งพวกฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา ไว้ว่า “ความรุ่มรวยเป็นบ่อเกิดของความรุ่มรวยเสรีภาพเป็นรากฐานที่จำเป็นต่อการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องทุกอย่าง”

แต่ถึงกระนั้นก็มีบางแง่มุมของรัสเซีย ที่ไอน์สไตน์ซึ่งชอบอยู่เหมือนกัน ซึ่งรวมทั้งความพยายามของรัสเซียในการจำกัดความแตกต่างทางชนชั้น และระบบเศรษฐกิจแบบมีลำดับชั้น เขาเขียนหลักการที่เป็นความเชื่อส่วนตัวของเขาว่า

“ผมเห็นว่าความแตกต่างระหว่างชนชั้นเป็นเรื่องขัดต่อความยุติธรรม การใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเป็นสิ่งที่ดีสำหรับทุกคน ทั้งทางร่างกายและจิตใจ”

ความรู้สึกเหล่านี้ทำให้ไอน์สไตน์วิพากษ์สังคมที่เน้นการบริโภคที่มากเกินไป และความเหลื่อมล้ำของความมั่งคั่งในสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุนี้เขาจึงสนับสนุนกระบวนการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมทางสังคมและเชื้อชาติ และชี้ให้เห็นถึงแหล่งกำเนิดความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นเอาไว้ว่า....

ในความเห็นของผม ระบบเศรษฐกิจเสรีทุนนิยมอย่างทุกวันนี้ คือ...“แหล่งกำเนิดความ

ชั่วร้ายที่แท้จริง!

ผมเห็นว่าโดยผลทางจิตวิทยาแล้ว ทุนนิยมไม่เพียงทำให้ก้าวหน้าในการผลิต แต่ทำให้ก้าวหน้าในการพัฒนาความรู้ และทำให้ก้าวหน้าในการแข่งขัน “สร้างตัวตน” ด้วย ซึ่งมันมีอำนาจมากกว่าจิตสำนึกของสังคม และความรับผิดชอบทางสังคม (มนุษย์จะต้องตระหนักรู้และรู้เท่าทันระบบคิดของเศรษฐกิจเสรีทุนนิยม ที่หล่อเลี้ยงความเป็น “ตัวกู ของกู” ขยายอาณาจักร “ตัวกู ของกู” ให้ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้กรอบความคิดแบบนี้ การแข่งขันเพื่อให้ได้ชัยชนะ อยู่เหนือผู้อื่น จึงเป็นเรื่องสำคัญมากกว่าการอยู่ร่วมกัน การช่วงชิงโอกาสจึงสำคัญกว่าการให้และการแบ่งปันโอกาส ถ้าทุกคนคิดและทำในทำนองเดียวกันทั้งหมด อะไรจะเกิดขึ้นบนโลกที่จำกัดใบนี้...

ผศ.ดร.จุมพล พูลภัทรชีวิน มติชน ๙ เม.ย. ๕๔

ทุนส่วนบุคคลมีแนวโน้มที่อยู่ในมือคนจำนวนน้อย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการแข่งขันเสรี ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการพัฒนาเทคโนโลยี ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการรวมศูนย์การผลิตในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งต้องใช้คนงานจำนวนมากด้วยรายจ่ายที่เล็กน้อย ผลลัพธ์ก็คือก่อให้เกิดระบบคณาธิปไตยของผู้มีทุนมาก ซึ่งไม่อาจตรวจสอบได้อย่างทั่วถึงแม้ในสังคมประชาธิปไตย

เป็นความจริงว่านักการเมืองถูกเลือกโดยพรรค ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผู้มีทุนเพื่อวัตถุประสงค์หลายอย่างนอกเหนือจากการออกกฎหมาย ผู้แทนจึงไม่อาจรักษาประโยชน์ของประชาชนได้ (จึงเป็นได้เพียงแค่ผู้แทนของนายทุน พรรคของนายทุน และเพื่อนายทุนเท่านั้น)

และอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ผู้มีทุนทั้งหลายได้ครองสื่อต่างๆ ทั้งหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ ดังนั้นจึงเป็นการยากยิ่งที่ประชาชนจะใช้สติปัญญาของตนเพื่อพัฒนาระบบการเมืองให้ดีขึ้น (บ้านเมืองจึงถูกนักการเมือง และระบบการเมืองบู๊บู๊ยำจนเลอะเทอะอย่างเช่นในปัจจุบัน) จึงเป็นการยากยิ่งที่ประชาชนจะใช้สติปัญญาของตนเพื่อพัฒนาระบบการเมืองให้ดีขึ้น

ความพิการของพลังปัจเจกบุคคลถือว่าเป็นความชั่วร้ายที่สุดของลัทธิทุนนิยม ระบบการศึกษาทั้งหมดของเราได้รับความบอบช้ำจากความชั่วร้ายนี้...นักศึกษาถูกฝังหัวด้วยทัศนคติที่เร่งเร้าการแข่งขัน และถูกฝึกให้บูชาความสำเร็จอย่างละโมภโหลมาก เพื่อเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการประกอบอาชีพในอนาคต (จากหนังสือ ไวโอลินของไอน์สไตน์ น.๓๑๐)

อตร.ของความมั่งคั่ง ร่ำรวย และก้าวหน้า...
ในทัศนะของคานธี

อเมริกาเป็นประเทศที่มีการพัฒนาอุตสาหกรรมก้าวหน้าที่สุดในโลก แต่ก็ยังไม่สามารถขจัดความยากจนขั้นแค้นและความเลื่อมโทรมให้หมดไปจากประเทศได้ นั่นก็เป็นเพราะว่าอเมริกาละเลยแรงงานคนทั่วไป รวมศูนย์อำนาจไว้ในมือของคนเพียงหยิบมือ ที่สั่งสมความมั่งคั่งจากความสูญเสียของผู้คนจำนวนมาก ผลก็คือ การทำประเทศให้เป็นประเทศอุตสาหกรรม กลับกลายเป็นภัยคุกคามคนยากไร้ในประเทศของตน และรวมทั้งคนทั้งปวงในโลกอีกด้วย (หริจัน ๙ มีนาคม ๒๔๙๐)

หากอินเดียจะพาดนให้พ้นภัยจากภาษณะเช่นที่อเมริกาประสบ อินเดียจะต้องนำสิ่งที่ดีที่สุดของอเมริกาและประเทศในยุโรปตะวันตกมาเป็นแบบอย่าง รวมถึงนโยบายเศรษฐกิจที่ดูน่าพิสมัยกว่าเป็นภัยนั้นมิต้องนำพา ดังนั้น การวางแผน

ที่แท้จริงต้องยึดการใช้แรงงานคนอย่างคุ้มค่าที่สุด และมีการกระจายผลผลิตไปยังหมู่บ้านต่างๆ ทั่วอินเดีย แทนที่จะส่งผู้คนไปนอกหมู่บ้านเพื่อไปเป็นแรงงาน และในที่สุดกลับต้องมาซื้อสินค้าที่ผ่านกระบวนการผลิตในราคาแสนแพง (ทรินตัน ๒๓ มีนาคม ๒๕๙๐)

♣ ...พระเจ้าทรงห้ามมิให้อินเดียรับเอาระบบอุตสาหกรรมตามแบบตะวันตก เพราะเพียงระบบเศรษฐกิจแบบจักรวรรดินิยมของประเทศเกาะเล็ก ๆ อย่างอังกฤษ ก็ตีตรวนโลกทั้งโลกเอาไว้แล้วในทุกวันนี้ ถ้าหากประชาชาติใหญ่ ๆ ที่มีพลเมือง ๓๐๐ ล้านคนอย่างอินเดีย ถือเอาการกอบโกยผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างเดียวกัน โลกก็จะถูกปกคลุมจนไม่มีอะไรเหลือ เหมือนถูกมัดเท้าด้วยฝูงตั๊กแตนหมึก...”

♣ “เศรษฐศาสตร์ที่แท้จริงไม่เคยเป็นปฏิปักษ์กับมาตรฐานสูงสุดทางจริยธรรม เช่นเดียวกับจริยธรรมอันแท้จริงทั้งหลายจะต้องเป็นเศรษฐศาสตร์ที่ดีด้วย เศรษฐศาสตร์ที่บูชาทรัพย์สินเงินทอง และทำให้ผู้ที่แข็งแรงสามารถสะสมความมั่งคั่งบนความทุกข์ของผู้ที่อ่อนแอ นับเป็นศาสตร์ที่จอมปลอมและลึกลับ นำมาซึ่งความตาย”

อะไรคือมูลเหตุของความปั่นป่วนวุ่นวายในปัจจุบัน ข้าพเจ้าอยากจะทำว่า มูลเหตุของความปั่นป่วนวุ่นวายในปัจจุบัน เกิดจากการที่ประเทศใหญ่ขูดรีดประเทศเล็ก ประเทศที่เจริญแล้วขูดรีดประเทศที่เจริญน้อยกว่า และประเทศเล็กขูดรีดประเทศเล็กด้วยตนเอง การที่ข้าพเจ้าคัดค้านเครื่องจักรกลก็เพราะว่า เครื่องจักรกลนี้แหละเป็นอุปกรณ์ที่ช่วยให้มีการขูดรีดระหว่างประเทศ

ข้าพเจ้าพร้อมที่จะต้อนรับการปรับปรุงคุณภาพของเครื่องจักรที่ใช้กันในหมู่บ้าน (หมายถึงเครื่องปั่นด้ายทอผ้าที่ใช้แรงคน) แต่ข้าพเจ้าถือว่าเป็นอาชญากรรมที่จะนำเครื่องจักรมาใช้แล้วทำให้ชาวนาจำนวนล้าน ๆ คนต้องว่างงานต้องอดอยากและกลายเป็นปัญหาที่หนักหน่วงแก่ประเทศชาติ ดังที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้

ข้าพเจ้าไม่คิดว่า การสร้างอุตสาหกรรมเป็นสิ่ง

จำเป็น โดยเฉพาะสำหรับประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าเชื่อว่าเมื่อเป็นอิสระแล้ว อินเดียจะไปปฏิบัติหน้าที่ที่อินเดียมีต่อโลกที่ทุกข์ยากได้ด้วยการมีชีวิตที่เรียบง่ายแต่สูงส่ง และด้วยการพัฒนากระท่อมเล็กเรือนน้อย อีกทั้งการมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุขกับนานาประเทศ

เป็นการแน่นอนที่สุดว่า หากโลกไม่ยอมยุติการแข่งกันสร้างอาวุธ ซึ่งกำลังกระทำอยู่อย่างบ้าคลั่งในทุกวันนี้แล้วไซ้ ความพิเนาศหายชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยจะต้องอุบัติขึ้นในโลกอย่างแน่นอน

หากไม่มีความโลก การสร้างอาวุธก็จะมีหลักการของอหิงสาไม่ยอมให้มีการเอาเปรียบหรือการขูดรีดในรูปใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อใดที่ไม่มีการขูดรีด เมื่อนั้นจะเกิดความรู้สึกที่ว่าอาวุธยุทธ-สัมภาระเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น การลดอาวุธอันแท้จริงจะไม่เกิดขึ้น **ตราบิตที่ประเทศชาติไม่เลิกการขูดรีดเอาเปรียบกัน**

ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ ถ้าโลกนี้ปราศจากความรักใคร่และความเมตตาเหมือนครอบครัวเดียวกัน

**อตร.ของความมั่งคั่ง ร่ำรวย และก้าวหน้า...
ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์**

♣ “ทุนนิยม” คือ เศรษฐกิจ “อัตวินิบาต” ทุกวันนี้สังคมของโลกทั้งโลกตกอยู่ใน “ระบบทุนนิยม”

คนทั่วโลกใช้ระบบ “ทุนนิยม” ทั้งนั้น แล้วยอมรับกันว่า “สุจริตยุติธรรม”

โลกทุกวันนี้จึงเกิดการเบียดเบียนแย่งชิง แล้วก็เข้าใจว่า “ใครสามารถเอาเปรียบได้กำไรมาก ๆ เป็นสิ่งดีน่ายกย่องนับถือชมเชยชื่นชม”

ทุกคนจึงเดินตามรอยนี้หมด ศึกษากันมามาก ๆ ก็เพื่อจะไปเอาเปรียบเอาไร้ดทั้งสิ้น แล้วก็พยายามตีราคาตัวให้เกิน ๆ ให้สูง ๆ ให้แพง ๆ เอาไว้

ความจริงควรได้เท่าไรไม่รู้! ต้องตีราคาเกิน ๆ ไว้ก่อน หรือตีราคาตามวุฒิทั้ง ๆ ที่ยังไม่เป็นอะไร ไม่ประสีประสาอะไร ผิดหัดอะไรก็ยังไม่เคยเลย

นี่เป็น “ความฉ้อฉล” ในสังคมทั่วโลก ปฏิบัติผิดกันไปหมด

คนในโลกนี้ **จึงไร้ค่า-ไม่มีประโยชน์** นี้ก็คือ “หายนะใหญ่”

นักเศรษฐศาสตร์ ชื่อ **“เดวิด คอร์ดเคน”** เรียก “เศรษฐกิจปัจจุบันนี้” ว่า **“ระบบเศรษฐกิจอัตวินิบาตกรรมโลกาวัตร์”** (global suicidal economy) ที่กำลังก่อภัยพิบัติยิ่งใหญ่และรุนแรงขึ้นไปเรื่อย ๆ ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดก็ก่อนศตวรรษนี้ โลกใกล้จะแตกแล้ว !

ก็ใช่! อย่างที่เขานำเสนอมา ดังนั้น ความสมดุลงานธรรมชาติทุกอย่างในโลก ในมหาจักรวาลก็จะวิปริตแปรปรวน ทั้งการเคลื่อนไหว ทั้งการทรงสภาพ เกิดแผ่นดินไหว ร้อนแล้ง น้ำท่วม ระเบิด แตกทำลาย ฯลฯ เป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

ระบบเศรษฐกิจ “ทุนนิยม” ที่เขาตั้งชื่อไว้อย่างน่ากลัวว่า **“อัตวินิบาต”** คือ **“เป็นเศรษฐศาสตร์การฆ่าตัวตาย”** นั้น ก็จริงที่สุด !

อาตมาจึงมีเป้าหมายพุ่งพุ่งตรงไปที่แนวคิดระบบ “ทุนนิยม” ว่า “เหลวไหล” ทำให้สังคมเลวร้าย เตือดร้อนเพราะมีความโลภเป็นแกน”

สังคมที่ใช้...ระบบ “ทุนนิยม” ในการดำเนินชีวิต...จะไม่เกิดการเป็นอยู่สงบ ไม่เกิดความอุดมสมบูรณ์พูนสุข มีแต่ผลาญทำลายไปเรื่อย เป็นงูปากใหญ่กินมาก กินจุ กินไม่รู้หยุด กินผู้อื่นและกินทางตัวเองไปเรื่อย ๆ จนเกือบจะถึงหัวแล้วด้วย ทุกวันนี้ก็ยิ่งเห็นว่ “ทุนนิยม” กำลังถึงทางตันแล้ว ใช้การไม่ได้แล้ว

ฉะนั้น ความตายของ “ทุนนิยม” กำลังคืบคลานเข้ามา การเกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - ดับไป เป็นสังขาร “ระบบทุนนิยม” ก็เป็นสังขารอันหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว - ก็ตั้งอยู่มาได้ชั่วระยะหนึ่ง - แล้วก็ต้องตายไป เพราะเป็นระบบที่ร้ายแรง - เลวมาก ที่นี้เมืองไทยขณะนี้ ด้วยภูมิธรรมชาติมา

อาตมาว่า เมืองไทยดีที่สุดในโลก สงบและเจริญสูงสุดในโลก นำส่งสารอเมริกามาก ย่ำแย่ไปเรื่อย ๆ ที่เขาบอกว่าเจริญ ๆ แม้แต่อังกฤษเขาลู่ประเทศไทยไม่ได้ ประเทศไทยอยู่สงบดีที่สุดในโลกเลย

อย่างอเมริกาที่ถามจริง ๆ คนที่พอรู้เรื่องเศรษฐกิจศาสตร์ อเมริกาทุกวันนี้รวยหรือจน หนี้สินมีมากล้นพันตัวไซ้ใหม่? ดอลลาร์ที่อเมริกาบีมออกมาทุกวันนี้ ไม่มีหลักประกันอะไรเลย จริง ๆ แล้วไม่ต่างกับเศษกระดาษ ถ้าคนทั้งโลกเอาดอลลาร์ทุกใบคืนอเมริกา แล้วเอาสิ่งที่เป็นสาระต่าง ๆ ผลไม้ลูกหนึ่ง เข็มเล่มหนึ่ง อย่าไปว่าถึงทองคำเลย แค่แลกเปลี่ยนวัตถุสิ่งของกลับมา อเมริกามีแลกคืนใหม่ไม่พอหรือ ให้แก่ผ้าผ่อนจ้อนหมดทั้งประเทศมา แลกคืนก็ไม่พอ เขาบีมเศษกระดาษออกไปใช้ทั่วโลกแล้วเก่งที่จะสร้างค่าของดอลลาร์ให้ทั่วโลกยอมรับได้ แล้วคนก็ยอมทั้งโลก ก็ต้องเรียกว่ามาเฟียของโลก เทียวแบ่งกล้ำไปทั่ว อาตมามองอเมริกาอย่างนี้

อาตมาก็ส่งสารประเทศไทย ผู้ที่จะมาแก้ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ ประกาศว่าต่อไปคนไทยจะก้าวหน้า จะรวย ๆ จะทำให้คนจนหมดไป เป็นความคิดผิด

เพราะการที่จะไปทำให้คนรวยทุกคนนั้น มันเป็นไปได้อยู่แล้ว การจะรวยได้นั้นแต่ละคนก็ต้องพยายามเอาเปรียบเขา ตั้งใจโลภ การทำความโลภให้สมโลกก็บาปแล้ว ก็เลสโลกก็หนาขึ้น อ้วนขึ้น แล้วชีวิตของคนไทยที่ต่างมีแนวคิดว่าจะให้กิเลสโตมันเจริญหรือใจ และการไปมีความต้องการให้รวย เป็นปากกกรวยไม่รู้จักจบสิ้นอย่างนั้น แล้วก็บ้าวิ่งไล่ตามเงาโดยไม่มีทางเป็นผลสำเร็จ ต้องเหน็ดเหนื่อย หมาหอบแดด ตายเปล่าด้วย

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่จะทำให้คนรวย จึงเป็นสมบัติผลัดกันชม คนนี้แย่งได้มากก็รวย คนถูกแย่งไปก็ได้ไม่น้อย แต่ก็ไม่ยอมกันหรือ จะต้องพยายามให้รวยขึ้นมาให้ได้ พอคนหนึ่งได้รวยอีกคนก็จนลง ก็เป็นสมบัติผลัดกันชม นี่พูดสั้น ๆ แต่ที่จริงมีปฏิกริยา ลูกโซ่ของการเอาเปรียบและเบียดเบียนยาวกว่านี้ เป็น “อิทัปปัจจยตา” แต่ก็จะเป็นทิศทางนี้

“ประเทศไหนก็ตาม
ถ้าทำคนในประเทศ
ให้หัดลดน้อยลง มีน้อยลง
จนลง ๆ แต่อยู่ดีกินดี มีเลี้ยงตัว
“พอกินพอใช้”
ตามศาสตร์พระราชา
พอกินพอใช้พอเพียง
รู้จักความพอเหมาะพอดีไหม?
มันคือสุดยอด
ของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”

ประเทศไหนก็ตาม ถ้าทำคนในประเทศให้
หัดลดน้อยลง มีน้อยลง จนลง ๆ แต่อยู่ดีกินดี มีเลี้ยง
ตัว “พอกินพอใช้” ตามศาสตร์พระราชา พอกิน
พอใช้พอเพียง รู้จักความพอเหมาะพอดีไหม? มันคือ
สุดยอดของการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ

ขออภัยถ้าจะบอกว่า...กลุ่มชาวอโศกมี
เศรษฐกิจดีที่สุด จะเรียกว่าเศรษฐกิจพอเพียง
ก็ดีที่สุดในความพอเพียง จะเรียกว่าเศรษฐกิจที่
อุดมสมบูรณ์ ก็เหลือเพื่ออุดมสมบูรณ์จริงๆ ไม่มี
ความขาดแคลน เศรษฐกิจของชาวอโศกไม่มี
ขาดแคลน แล้วเป็นเศรษฐกิจแบบคนจน

พวกเราญาติธรรมนี้เป็นคนจนที่มาสร้าง
ชุมชน เป็นชุมชนที่เห็นใจกันและกัน ช่วยเหลือ
เกื้อกูลกัน แต่คนรวยนี้เขาไปสร้างวิมาน แต่พวก
เรามาสร้างหมู่บ้าน คนจนมาสร้างหมู่บ้าน สร้าง
ชุมชน แล้วก็ชุมชนหมู่บ้านที่เป็นสังคมที่อยู่กัน
อย่างอิสระเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-
สมรรถภาพและบูรณภาพ

ส่วนคนรวยนั้นก่อสร้างวิมานกัน เฟส ๒ เฟส
๓ เฟส ๔ คนรวยเขาสร้างวิมานเพื่อฝัน แล้วก็
วิมานใครวิมานมัน นี่คนรวยเขาสร้างอย่างนั้น

คนจนมาร่วมกันสร้างหมู่บ้าน แล้วก็ช่วยกัน
ผลิตตั้งแต่ปัจจัย ๔ แล้วก็แบ่งแจกกันกิน มีน้ำใจ
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน ส่วนคนรายนั้นสร้างวิมานใคร
วิมานมัน ชมแข่ง แก่งแย่งแข่งขันวิมานกัน นี่คือ
คนรวย เส้นทางของคนรวยก็เป็นอย่างนั้น ต่อให้เป็น
คอมมิวนิสต์ก็ต้องเป็นแบบนั้น หัวหน้าคอมมิวนิสต์
ปฏิวัติคนรวย แต่รุ่นลูกหลานมีบ้านประดับทองคำ
กันแล้ว วนเวียนววนไม่ยั้งยั้ง

อย่างพวกเราเป็นคนจนลนิต เป็นคนจนที่
จบปริญญาตรี จบแล้วจนเลย จบแล้วจนรอด จบแล้ว
ไม่ต้องไปนึกที่จะต้องอยากได้อะไรอีก อยู่สบายแล้ว
อยู่อย่างคนจนสบายแล้ว ไม่ต้องไปรวย แต่เราจน
อย่างอุดมสมบูรณ์ มีกินมีใช้ เป็น“คนจน”ที่แต่ละคนมี
รายได้ “ศูนย์” บาท คือ ทำงานอยู่ในสังคมฟรี ช่วยกัน
สร้างผลผลิต มีผลผลิตเอาเข้ากองกลางทั้งหมด แล้ว
กินใช้ร่วมกันในกองกลางนั้น และพยายามช่วยกัน
สะพัดออกไปช่วยเผื่อแผ่สังคมภายนอก อย่างไม่
เอาเปรียบ เป็นการเสียสละให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

นี่คือชุมชนที่มีเศรษฐกิจดีที่สุด ประสบผลสำเร็จ
ในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตน ให้แก่สังคม
นี้แล้ว

ถ้าคนเราควบคุมกิเลสไม่ได้
 ต่อให้เป็นประชาธิปไตย
 แบบเลือกตั้ง
 ก็ยังไม่ใช้คำตอบ
 ของการบริหารประเทศ

การเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตย ยังมีใช้คำตอบ

ถ้าเราสำรวจดูจากชาวทั้งในและนอกประเทศ จะเห็นได้ว่าสำนักสำรวจความคิดเห็นส่วนใหญ่ ทัศนคติ ต่อการเลือกนักการเมืองเปลี่ยนไป ประชาชนจะไม่ ชื่นชมพรรคการเมืองใดๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน แต่กลับ ชื่นชม พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและ หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ในปัจจุบัน ขนาดผลสำรวจของคนต่างชาติก็ยังมองภาพ โดยรวมของประเทศไทยดีขึ้น อย่างไม่เคยมีรัฐบาล ชุดใดทำได้มาก่อน ดังนี้ :

“นิต้าโพลเผย ปชช.ยอมรับนักการเมือง “ไม่เก่งไม่โกง” มากกว่า “เก่งแต่โกง”

“ซูเปอร์โพลเผย ปชช.ส่วนใหญ่ยังไม่มีพรรค การเมืองที่ชอบ ซึ่ยังไม่มื่อะไรดีให้เห็น ไม่มีอะไรใหม่”

“บิ๊กตู” ปลื้ม! ไทยหลุดโผตลาดละเมิดลิขสิทธิ์ สูง (จาก MGA อา. ๒๑ ม.ค.๖๑)

“นักลงทุนทั่วโลกยกไทยเป็นประเทศเริ่มต้น ธุรกิจดีที่สุดในโลก” (จาก MGA ศ.๒๖ ม.ค.๖๑)

“US NEWS ของสหรัฐฯจัดไทยเป็นที่ ๑ เหมาะ สำหรับเริ่มธุรกิจต่อเนื่อง” (จาก MGA อา. ๒๘ ม.ค. ๖๑)

“ปชช.ปลื้ม รัฐบาลทำให้บ้านเมืองสงบสุข ไม่ วุ่นวายเกือบ ๖๓% - กรุงเทพโพล (จาก MGA ส. ๓ ก.พ.๖๑) กรุงเทพโพลเผย คนไทยได้รับความสุขจาก คสช.

(รัฐบาล) ๖.๔๘ เต็ม ๑๐ (จาก MGA อา. ๔ ก.พ.๖๑)

“ไทยคว่ำอันดับ ๑ มีความทุกข์ด้านเศรษฐกิจน้อย ที่สุดในโลก-จากสำนักข่าวบลูมเบิร์ก (จาก M-thai ๑๗ ก.พ.๖๑)

“นิต้าโพลเผย ปชช.อยากได้ “บิ๊กตู” เป็นนายกฯ สำรองจากประชาชนทุกภาค” (จาก MGA อา. ๑๘ มี.ค.๖๑)

จากข่าวต่างประเทศ เราคงไม่สงสัยว่า เหตุใดประเทศที่คุยตัวว่าเป็นประชาธิปไตย รั้งเกียรจ เฝ้ากิจการ ทั้งอเมริกาและยุโรป จึงพยายามมา ญาติดิตกับประเทศไทยมากกว่าแต่ก่อน

ก็ไม่ต้องสงสัยหรือกว่า ถ้าคนเราควบคุมกิเลส ไม่ได้ ต่อให้เป็นประชาธิปไตยแบบเลือกตั้ง ก็ยังไม่ใช้ คำตอบของการบริหารประเทศ เพราะถ้ายังมุ่งผล ประโยชน์ส่วนตัว ก็เป็นเผด็จการแฝงประชาธิปไตย ก็คงเปรียบเทียบได้จากจีนกับอเมริกา ว่าประเทศไหน ประชาชนมีปกติสุขในการดำเนินชีวิตมากกว่ากัน

อย่างน้อยก็ในประเทศไทยนี้แหละ หลังจาก ที่มีคณะ คสช.มายึดการปกครองแบบมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประชาชนจะใส่อือสือใด ไปที่ไหนก็รู้สึกปลอดภัย เดินทางไปได้สะดวกกว่า ในยุคที่รัฐบาลยุคก่อนที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามา

สรุปว่า ในขณะนี้ประเทศไทยที่มีการปกครองแบบมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขจึงดีที่สุด จริงไหม... ๒

ประชาธิปไตยแบบไหนดีที่จะทำให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข ?!

๑. ประชาธิปไตยแบบสร้างฝันใหม่ให้ประชาชนชาวจีน(Chinese Dream)

ชาวรัสเซียต้องการผู้นำชาติที่แข็งแกร่งจึงเลือกประธานาธิบดีปูติน ขณะอย่างกลมกล่อมหลาย ให้เป็นผู้นำสมัยที่ ๔ อยู่ในตำแหน่งต่อไปอีก ๖ ปี

๒. ประชาธิปไตยแบบ เชิดชูค่านิยมความเป็นรัสเซีย

๓. ประชาธิปไตยแบบไทยนิยม

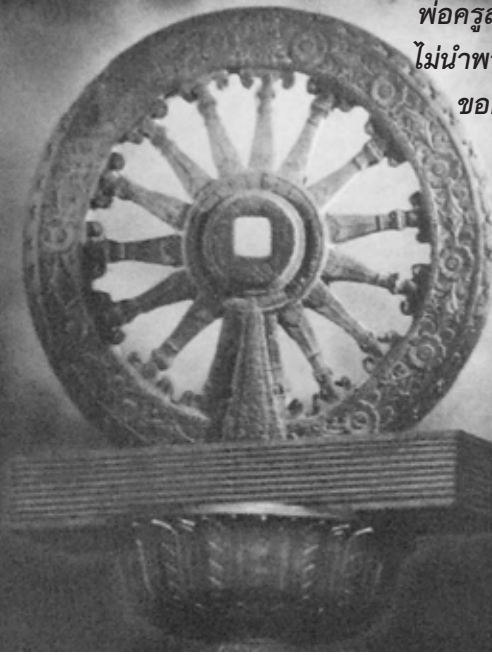
๔. ประชาธิปไตยแบบอเมริกาต้องมาก่อน(American First)

ตามหยิ่งฟ้าทะลุดิน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ประกาศลั่น
ไม่นำพาพรรคเพื่อฟ้าดินเดินหน้า
ขอยุติบทบาทการเมืองพรรค
ภาครัฐสภา...

เมื่อโลกุตรธรรมนำไทย ประชาธิปไตยได้สมดุล

กองทัพธรรมไม่นำสู่ในรัฐสภา

ในขณะที่พรรคกำลังแจ้งเกิดใหม่มาหลาย เพื่อโจนเข้าสู่สงครามแย่งชิงอำนาจรัฐ ในฤดู เลือกตั้งที่จะเปิดฉากขึ้นอีกไม่นานนัก

สำหรับพรรคเพื่อฟ้าดิน ตีทะเบียนเรียบร้อย อยู่ในทำเนียบ ๑ ใน ๑๐ พรรคแรก ตั้งท่าจะเป็น พรรคการเมืองตามอุดมการณ์ เช่น ลงเลือกตั้งโดย ไม่มีหาเสียง

การหาเสียงเป็นการตลาด โฆษณาชวนเชื่อเพื่อ ค้าขายของทุนนิยม ทุนหนา ก็สามารถเอาเปรียบเหนือ คู่แข่งคนจน ๆ ทั้งเปิดช่องให้เกิดการซื้อเสียงอูดลุด มโหฬารโดยตรงหรืออ้อม ๆ ดังที่เป็นปัญหามาตลอด

พ่อครูถึงฟันธงเด็ดขาด ประชาธิปไตยต้อง ไม่มีหาเสียง....!

คสช.กต.จะมีปัญญาฟังรู้เรื่องลี้จจะนี้บ้างไหม เนีย...อาจจะล้ำหน้าเกินภูมิไปหน่อยมัง ฐานยังฉลาด น้อยอยู่เป็นธรรมดาไม่ว่ากัน อย่างงั้นรีเปล่าเนาะ?

ยิ่งเสียงให้หาเสียง ยิ่งเกิดปัญหาซื้อเสียง แก้ว ไม่ตกยกใหญ่ ขึ้นเลือกตั้งมั่วสงเดชเสรีจ ๆ กันไป ไม่ทันได้คนดี ๆ ขึ้นมารับใช้อำนาจ ตามศาสตร์ พระราชาแล้วละก็....

กลัว คสช.ปฏิบัติเสียของ ต้องไปโดดแม่น้ำโขง คงยุ่งตายหะซ้ำซาก ไม่สนุกแน่ๆ พับแม่เถอะ! ฝันร้าย นี้ผู้น้อยฟังชาน อธิษฐานอย่าให้เป็นจริงเลยคร้าบพัน! อนึ่ง พรรคเพื่อฟ้าดินยังฝันเฟื่องสำคัญอีก ว่า จะมีคนลงเลือกตั้งต่อเมื่อผู้คนในเขตนั้น ๆ ครึ่งหนึ่งขึ้นไปเรียกร้องส่งเสียงมาเชิญ พรรคถึง ค่อยส่งสมัคร ตั้งท่าปานั้นแน่...

ถึงวันนี้ พ่อครูผู้นำกองทัพธรรมประกาศลั่น เฉยเลย ไม่นำพาพรรคเพื่อฟ้าดินเดินหน้าใดๆ โดยยุติบทบาทการเมืองพรรคภาครัฐสภาทันที ท่ามกลางกระแสตื่นตัวเตรียมรับเลือกตั้ง!

ทำการเมืองได้ขาดทุน เป็นกำไร

ปุถุชนมักเข้าใจการเมืองเรื่องโลกีย์ยื้อแย่ง แก่งชิงอำนาจกับผลประโยชน์ นักเลือกตั้งต่างพา วุ่นวายทำการเมืองน้ำเน่าดังกล่าว ด้วยเล่ห์อุบาย วิชามาร หมายมั่นปั้นมือเพื่อถือครองอำนาจรัฐ

คำว่า การเมือง เลยกลายเป็นคำเสีย ทั้งพระ ที่ขาดล้มมาทูลี ทั้งนักการเมืองมิฉฉาทูลีวิชา ต่างสำคัญผิดว่า ธรรมะอย่าไปยุ่งการเมืองเลย เตียวเสียคนหมด ส่วนนักการเมืองน้ำเน่าชอบ

กันธรรมชาติไปไกล ๆ จะได้จบสิ้นคอกหอย

กองทัพธรรมเข้าไปทำงานการเมืองให้หายเนา
ฉาวเหม็นเป็นตัวอย่างพลเมืองดี

ตั้งแต่สมัยกลุ่มรวมพลัง ครั้งพลตรีจำลอง
ศรีเมือง เป็นผู้ว่า กทม. พากรุงเทพฯ เมืองสะอาด
ขึ้นผิดหูผิดตา ผู้คนศรัทธามหาจำลอง คนจริง มือ
สะอาด ซื่อสัตย์ เสียสละ ระเบียบมือเดียว

น่าเสียดาย ท่านมหาจำลองไปไม่ถึงดวงดาว
คราวก้าวกระโดดจากผู้ว่า กทม. ไปหมายฝันการเมือง
ระดับชาติ พ่อครูต้องตกกระไดพลอยโจนไปช่วยด้วย

แต่ลุงคงจะยังศรัทธาพ่อครูน้อยไป ปัญญา
ไม่พอเลยเชื่อแบบที่ทำไป ที่เกิดอุปสรรคเพราะ
พลพรรคคนดี ๆ ยังน้อยเกินกับงานใหญ่ ประกอบ
กับคู่ต่อสู้เสีย ลิงห์ กระจิง แรต รอบทิศ คนอีกฉาว
พรรคพลังธรรมจะเป็นดาวเด่น

จำเป็นต้องสกัดสุดฤทธิ์ ชื่นปล่อยให้ขึ้นไปเป็น
รัฐบาล คณะสงฆ์มหาเถรสมาคมต้องกระเทือน
ลัทธิสันตอโคกจะยิ่งแพร่หลาย

กรณีสันตอโคก ถึงเกิดขึ้นเพื่อปราบขบถ
ศาสนา ถือเป็นลัทธิเลี่ยนหนาม จำต้องกำจัดให้พ้นภัย

พ่อครูพาผู้อดทน ไม่ถอยหลังแม้แต่ก้าวเดียว
ไม่ลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงา เสียสละจนมหาชนเห็น
ประจักษ์แจ้งขึ้นเรื่อย ๆ

กระทั่งก้าวเข้ามาต่อสู้การเมืองระดับชาติ
ออกหน้าร่วมกับพันธมิตรฯ มาถึงสุดท้าย กปปส.
สามารถใช้สันติ อหิงสา อโหสิ เอาชนะขับไล่
รัฐบาลซีโกงได้ตั้งรัฐบาล

มาถึงรายยิ่งลักษณะยอตน้อจนไปต่อกันไม่เป็น
คลช.ต้องเป่าคาถายึดอำนาจ ค่อยจบข่าวได้คืน
ความสุขให้ประเทศมีวันนี้ได้

พ่อครูพาเสียสละแม้ชีวิตเลือดเนื้อเรียวแรง
กำลังทรัพย์ โดยไม่เอาอะไรกลับคืน คือถือขาดทุน
เป็นกำไรตั้งแต่ต้นตลอดมา

ถึงวันนี้ เป็นที่ไว้วางใจเชื่อถือมากขึ้นไม่น้อย
เลยว่า อโคกเราไม่เข้าไปยื้อแย่งอำนาจหรือผล-
ประโยชน์จากใคร ในเมื่อเราพออยู่พอกินจนเหลือ
ต้องแบ่งปัน ขายต่ำกว่าทุน หรือแจกฟรี เป็นต้น

ยิ่งพ่อครูประกาศสละพรรคเพื่อฟ้าดิน ใครที่กลัว
เราเป็นคู่แข่งแย่งอำนาจในสภาหายห่วงได้เลย?!

ทำดีเพื่อบ้านเมือง ไยมีเรื่องต้องโทษสาหัส?!

เป็นที่ทราบชัดกันดีอยู่ก่อนแล้วว่า กรณีปฏิบัติ
การประท้วงขับไล่สี่ห้ารัฐบาลที่ผ่านมาย่อมต้อง
เกิดละเมิดกฎหมายในการปิดถนน บุกรุกสถาน
ราชการ จนเป็นคดีความตามหลังให้ต้องโทษ
ส่วนตัว บางคดีถึงที่สุดแล้วด้วย

ประเด็นแหลมคมสำคัญยิ่งยวดนี้ ควรจะร่วม
กันพิจารณาวิเคราะห์เจาะลึกอย่างลึกซึ้งกว้างขวาง
ระหว่างความยุติธรรมทางกฎหมาย ย้อนแย้งกับ
ความยุติธรรม ทำดีเสียสละเสี่ยงชีวิตเพื่อสังคม
โฉนดไม่ไปด้วยกันได้อย่างไรละ.....

คดีที่เกิดขึ้นกับผู้ประท้วงตั้งแต่พวกพันธมิตร
ประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนถึงคณะ กปปส.
ก็ตามที ฝ่ายโจทก์ต้องทำหน้าที่เป็นตัวแทนรัฐบาล
คู่กรณีกับฝ่ายประท้วงไล่ตะเพิด การตั้งข้อหากล่าว
โทษ ย่อมเกิดอคติจากอิทธิพลรัฐบาลบีบบังคับโดยตรง
โดยอ้อมก็มากน้อยยริเปล่า

ครั้นคดีความขึ้นสู่กระบวนการยุติธรรม จนถึง
ชั้นศาล มิติผิดกฎหมายบัญญัติควรเชื่อมโยง
โยงวัฒนธรรมประเพณี จารีตนิยมตลอดประเด็น
ยุติธรรมทางสังคมต้นลึกมากน้อยอย่างไรโฉนดบ้าง...

งานประท้วงรัฐบาลเผด็จโกง โดยสันตอหิงสา
อโหสิ ย่อมเกิดผลประจักษ์แจ้ง เปลียนแปลงสังคม
การเมืองประชาธิปไตยอย่างขนานใหญ่ ได้งดงาม
ไม่เคยเป็นไปได้มาก่อน

จนกระทั่งมาถึงวันนี้ ประเทศค่อยดีขึ้นตาม
ลำดับ นับเป็นผลพวงการประท้วงสำคัญยิ่งยวด
เดชบุญ คลช.รับช่วงไม้ต่อ สามารถคืนความสุข
สังคมสงบเย็น ยังยืนเรียบริ้อยมาได้อย่างน่าพอใจ

ด้วยเหตุนี้ ขณะที่เหล่าแกนนำพวกจิตอาสาแนว
หน้า ทำหน้าที่พลเมืองดี ทำคุณเพื่อแผ่นดินแท้ ๆ ไม่
ได้เห็นแก่ตัวแม้แต่นิดเดียว หลายคนต้องรับเคราะห์
กรรมติดคุกอยู่แล้วด้วย จะทำอย่างไรกันดีต่อเอ๋ย.....

แน่นอน สังคมจะทนดูตาย ปล่อยตามยถากรรม

ตัวใครตัวมัน ไม่มีวันแล้งน้ำใจปานนั้นเด็ดขาด

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์หยาบยกประเด็น ให้เห็นความไม่ชอบมาพากล การเอาเรื่องฟ้องร้องเกิดในยุคสมัยรัฐบาลโดนไล่ตะเพิด ถึงวันฟ้าเปิด ยังจะเอาเรื่องเก่าเข้าข้างรัฐบาลโคตรโกงต่อยาวยืดเป็นคั้งแคว มันใช่หรือ....?!

คติความการต่อสู้ทางการเมืองเป็นเรื่องอาญาที่แตกต่างอย่างสำคัญผิดสามัญ เกี่ยวพันมหาชนประโยชน์สาธารณะเพื่อบ้านเมือง รัฐศาสตร์น่าจะต้องใช้ จนมีผู้เสนอ คสช.ให้จัดการนิรโทษกรรมแยกแยะโทษานุโทษอย่าชกซ้ำ....!!

พวกมากลากไป ไข่เสียงสวรรค์

พอเอ่ยถึงประชาธิปไตย มักจะสำคัญเสียงข้างมากเป็นสาระ โดยเฉพาะวงการเมืองรัฐสภา

พรรคไหน ๆ ต่างหมายมั่นปั้นมือ ให้ได้ยึดที่นั่งข้างมาก ไม่ได้ลำพังพรรคเดียวก็รวมหัวเกาะกลุ่ม ให้ได้กุมเสียงข้างมากเท่าที่จะมากได้ เพื่อมีอำนาจต่อรองสูง ๆ

น่าจะโทษภูมิปัญญาอ่อนด้อยในทางประชาธิปไตยเป็นแน่ อย่างที่เห็นการเมืองไทยล้มเหลวมาตลอด

เพราะคลังโคล้ประชาธิปไตยจนเลยเถิด ถึงเกิดประชาธิปไตยซื้อเสียง ซื้อพรรคเล็ก รวมหัวสำเร็จเผด็จการรัฐสภา สามารถเผด็จโกงโคตร ๆ

เคยฟังพ่อครูว่าประชาธิปไตย เหมาะสมเฉพาะหมู่พระอรหันต์

ยิ่งสังคมพวกกิเลสหนา ซินรวมหัวทำบาบอได้ เสรี มีหรือจะไม่ฟัง คำฟังเพยยังประชดพวกมากลากไปแม้พวกมากชนะก็อย่าชะล่าใจ

แต่เรายังมีหลักข้ออื่นอีกว่า หลายหัวดีกว่าหัวเดียว ฉะนั้น น่าจะเรียนรู้ตามพระบรมครูตรัสว่า **สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา** เชิญฟังชัด ๆ ต่อให้ได้พวกท่อมทันขนาดไหน เกิดขาดปราชญ์ฉลาดภูมิธรรมนำลัทธิดีพอ ย่อมเสียงสูงนัก

อธิปไตยสาม ตามเป็นไปไทยนิยม

เป็นกุศลล้นเหลือ เมื่อศึกษาวิถีพุทธแท้ ๆ

ดีกว่าตามแห่หลงตำราฝรั่งห่างชั้นอย่างเช่น

๑. อธิปไตย หมายถึงทำตัวเองให้มีอำนาจเป็นใหญ่เหนือกิเลส เพื่อชำระตนให้บริสุทธิ์ถึงวิสุทธิวิมุตติสุดพิเศษ

๒. โลกอธิปไตย คือให้ฟังพาศรัทธาหมู่บัณฑิตเพื่อสร้างอิทธิพลสูงใจ ให้เราแต่ละคนเปลี่ยนแปลงปรับแต่งแก้ไขตัวเองให้สะอาดสว่างสงบ สลายอัตตมานะทิฐิให้เป็นหนึ่งเดียวกับมวลหมู่มิตรดี สหายดี ลังคมสิ่งแวดล้อมดีอันเป็นทั้งหมดของวิสุทธิคุณ นั่นเอง สมัยใหม่จะให้ยึดถือประชาธิปไตย ก็ต้องถือเอาเฉพาะมวลประชาคมมันศีลแมนภูมิธรรมเป็นสรณะหลักตัวตั้งนำสำคัญ แทนที่จะถือเอาเพียงปริมาณมวลชน มันคนละเรื่อง

๓. ธรรมอธิปไตย คือให้ยึดมั่นหลักศีลถือธรรมเป็นสำคัญเพื่อสมทานในการปฏิบัติดีดุดอง ลักกายทิฐินิรณจนหมดวิจิกิจฉาตามลำดับ

สามอธิปไตยของพุทธ ไข่จะเข้าใจง่ายทีเดียว นัก ออกจะลึกซึ้ง จึงมุ่งนำพาคนท่อมโถมศรัทธาอำนาจฝ่ายสูง เพื่อจูงใจมนุษย์ชาติให้หลุดพ้นจากทาสอำนาจฝ่ายต่ำ

การทำอธิปไตยสามให้เกิดธรรมฤทธิ์ เป็นตัวลัมประสิทธิ์ช่วยเร่งอัตราก้าวหน้าอันสำคัญที่จะยกระดับชีวิตจิตวิญญาณสูงขึ้นชั้นโลกุตระ จึงไม่ธรรมดา

ข้อนี้ น่าจะชัดเจนว่า มันคนละเรื่องกับอธิปไตยที่เข้าใจกันดาษดื่น เฉพาะอย่างยิ่งหลักประชาธิปไตยในหมู่ชาวพุทธเรา เคารพนับถือหมู่สงฆ์สาวกเป็นที่พึ่ง ย่อมพากันศรัทธาบูชาพระสุปฏิปันโน ผู้ทรงศีลสะอาด มักน้อยสันโดษเพื่อเจริญรอยตามภูมิ

ถึงไม่ประหลาดที่บรรพบุรุษต่างมีภูมิปัญญา คุ่นเคยดำเนินชีวิตตามรอย ไม่ห่างไกลวัฒนธรรมพระอยู่เป็นพื้น

นี่คือตัวอย่างการถือประโยชน์ประชาธิปไตยทางสังคมและเศรษฐกิจอันน่าเชิดชูบูชา นำพาปฏิบัติให้จริงจังทั่วถึง เช่นเดียวกับศาสตร์พระราช

อีกหนึ่งแบบอย่างฉลาดใช้อธิปไตย เช่นผู้นำคสช. ไม่ใช่แค่ใช้ความสงบสยบความรุนแรง จน

สามารถคืนความสงบสุขแก่บ้านเมืองตั้งแต่ยึดอำนาจ ๒๒ พฤษภาคมเท่านั้น

แรกๆ เรื่องยุ่งเหยิงเยอะกระมั่ง พล.อ.ประยุทธ์มักอารมณ์หงุดหงิด หัวเสียบ่อยเมื่อโดนนักข่าวจี้ นั่นโน่นนี่เชิงไม่ยกเกรงใจ ท่านพอรู้จุดอ่อนไหนจึงมีสติเพียรปรับตัวแก้ไข

จนเป็นคนใจเย็นนุ่มนวลมากขึ้น ในเวลาไม่สั้นนาน สมเป็นผู้ใหญ่ ไม่หลงยึดคักคี่ครีมี้อตตาใครอย่าแตะ น่านับถือคนชื่อตรงกล้าธรรมจริงจังจริงใจเช่นนี้

ยิ่งผ่านมาเข้าปีที่สี่มีผลงาน เห็นฝีมือเข้าตาดีเหนือชั้นกว่าใครๆ มองไม่เห็นหน้าไหนน่าไว้วางใจทำอย่างหน้าเก่าเหมือนขี้หน้า ชวนเบือทั้งนั้น ถึงนำไปโอกาสท่านประยุทธ์อีกซักตั้งปะไร ไม่เสี่ยงถึงไหนดอก

ยิ่งฟังพ่อครูผู้นำกองทัพธรรม แม้หนูนหน้าหนูนหลังเต็มที ก็มีแต่ว่าขึ้นเป็นนอกแถว พ่อครูจะกลับลำนำทัพขับไล่อีกหน

อธิปไตยได้จากงานรับใช้สังคม

โลกของการเมืองมักเป็นเรื่องอำนาจและผลประโยชน์ ที่ต้องยื้อแย่งจนวุ่นวายกลายเป็นสงครามชวนน่าเบือ โดยไม่เห็นทางออกจากวังวนนี้ได้

ต่อให้เจตนาแสนดีเสียสละ แต่เมื่อตั้งเป้าสู่อำนาจรัฐค่อยมีปัญญาจัดการนั้นโน่นนี่ ลู้แบบนี้ต้องชนอุปสรรคหนักสาหัสเหลือกำลังตั้งแต่ต้น

อย่างเหมาเจ๋อตุงต้องฆ่าคนมโหฬาร มันไม่น่าเอาตามด้วย แทนที่หักท้าวโหดๆ ลู้สันติวิธีค่อยเป็นไปดีกว่า

แม้กระนั้นจะเล่นเช่นพลังธรรมใหม่ ผันบรรเจิด ทางเลือกใหม่หมายยึดอำนาจรัฐด้วยเสียงประชาชน เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมไทย ตั้งต้นพรรคเล็กไปสู่พรรคใหญ่

ไปคิดตามโลกสวย ไม่รู้จะโดนหักอกเมื่อไหร่คือต้องฝ่าด่านสกัดรอบทิศ ตลอดแก่งแย่งหาเสียงสร้างภาพ ยิ่งพรรคคนจนจะเอาอะไรไปสู่คู่แข่งทุนนิยมเจ้าเงินทุ่ม

อนึ่ง ขณะพรรคเล็กคนไม่เด่นไม่ดังไม่ทันมีอำนาจ อาจรักกันดี เกิดเป็นพรรคใหญ่วันหน้า ใคร

รับประกันว่าจะไม่พีดกันเอง แบบประชาธิปไตยหม่อมเสนีย์ในอดีตตาฤๅษีเลี้ยงลิง หรือใครยังตั้งเพื่อนมักแย่ง

ทุกวันนี้ฟ้าเปิด เกิดแสงสว่างปลายอุโมงค์ทางเลือกใหม่แท้ๆ ทำทนายลองเบ็งตาชัดๆ พระเจ้าอยู่หัวองค์ภูมิพลฯ ทรงทำประชาธิปไตยให้เห็นโทนโท่ ทุกลมหายใจเข้าออกคือประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม โฉนมองข้ามไปถึงไหนๆ โยเพื่อฝันทำไมกะอำนาจรัฐ!

รัชกาลที่ ๙ ทรงฟังตนเอง ไม่รอรัฐบาลเจ้ามืออำนาจรัฐ ทรงงานจัดหนักเพื่อให้ได้ขาดทุนเป็นกำไร กลายเป็นผู้ทรงอิทธิพลสูงสุดในแผ่นดิน จนสิ้นพระชนม์แล้ว พระบารมีถึงคอยปรากฏการณ์ประจักษ์แจ้งแห่งไทยไกลทั่วโลก

อธิปไตยนี้ไซ้รั จักได้แต่ใดมา เพิ่งได้ยินพ่อครูไชยประเด็นเป็นบุญหูทะลุบางอ้อว่า **อธิปไตยจะได้รับการต้อนรับเมื่อประชาชนเขายกมอบให้เองจริง ๆ แทนที่จะหลงกระเหี้ยนกระทือยื้อแย่งแทบล้มประดาตาย**

นั่นคือไม่ต้องมัวรอได้อำนาจรัฐ ค่อยมีปัญญาตั้งต้นทำการเมือง อย่างฉลาดน้อยปานนั้นดีไหม

ทั้งนี้และทั้งนั้นชาวอโศกทำการเมืองเรื่องเศรษฐกิจประชาธิปไตยสำเร็จเช่นเดียวกับศาสตร์พระราชา เชิญตามมาดูไป คือทำแบบคนจน ฟังตนเอง กล้าขาดทุนเป็นกำไร ได้บุญกรรมตัดกิเลสไม่เอาเกินทุนเป็นกำไร กลัวบาปกรรมครีบ

พ่อครูลาโรงพรรคเพื่อฟ้าดิน หันมาปักหลักพักผ่อน เป็นพรรคอ่อนน้อมถ่อมตนแบบคนจนๆ เป็นคนรับใช้ ด้วยเมตตาอ่อนประสาน อะลุ่มอล่วยช่วยงานการเมืองประชาธิปไตยนอกสภา

โดยฟังพาสัมครสมานผลมผลานใช้ประโยชน์อธิปไตยให้สมดุล ทั้งประชาธิปไตยเสรีนิยม สังคมนิยม คอมมิวนิสต์ แม้เผด็จการโดยประมาณพอเหมาะเจาะตามหลักสัปปุริสธรรม ลึกซึ้งถ้วนรอบ ยิ่งกว่าแค่รู้เขายังไม่พอ

เศรษฐกิจพอเพียงแบบคนจน นำการเมืองประชาธิปไตยโลกุตรระทวนกระแส ย่อมเป็นทางเลือกใหม่อันเปิดกว้างสู่สายตาสารุชน III

* รวมน้ำใจจึงกล้าจน
ยิ่งส่งผลกระจายราย
ให้ข้าวของให้แรงช่วย
โลกสุขสวยด้วยน้ำใจ.

น้ำใจกระจายราย (คุณชาดก)

ณ พระราชวังของพระเจ้าอุเทนในกรุง
โกสัมพีนคร มีอยู่วันหนึ่ง เหล่าพระสนมของพระองค์
พากันคิดขึ้นมานว่า

“**พระพุทธรเจ้า**ก็ได้อุบัติขึ้นแล้วในโลก เป็น
สภาพที่หาได้ยากยิ่ง และการที่มีโอกาสได้เกิด
เป็นมนุษย์ ก็แสนยากเหมือนกัน ชาตินี้เราได้เกิด
เป็นมนุษย์แล้ว ได้พบพระพุทธรเจ้าแล้ว แต่ยังไม่
ได้ฟังธรรมของพระศาสดา ยังไม่ได้กระทำการ
บูชาพระองค์ ยังไม่ได้ให้ทานตามความพอใจ ต้อง
อยู่แต่ในพระราชวัง เสมือนสิ่งของที่ถูกรักษาไว้ใน
หีบ ฉะนั้นพวกเราจะกราบทูลพระราชินี ให้ทรง
พระกรุณานิมนต์ภิกษุผู้สมควร มาแสดงธรรม
โปรดพวกเรา จะได้ศึกษาธรรม จะได้บำเพ็ญ
บุญ(ชำระกิเลส)ถวายทานด้วย”

พระสนมทั้งหมดจึงไปเข้าเฝ้าพระราชินี
กราบทูลขอในเรื่องนั้น พระเจ้าอุเทนทรงสดับแล้ว
ตรัสว่า

“สาธุ! ดีละ”

พระราชินีจึงเสด็จไปทูลขอต่อพระศาสดา
พระศาสดาทรงให้**พระอานนทเถระ**เป็นผู้แสดง
ธรรมโปรด แก่เหล่าพระสนมในพระราชวัง

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชินีได้พระราชทานผ้า
สาฎก(ผ้านุ่งห่ม) ราคาผืนละ ๑,๐๐๐ จำนวน ๕๐๐
ผืนแก่เหล่าพระสนม ๕๐๐ นาง พระสนมทั้งหลาย
ต่างก็เก็บผ้าสาฎกนั้นไว้ทุกคน โดยมีได้ใช้

เช้าวันรุ่งขึ้น ก็พากันนำมาถวายทานแด่
พระอานนทเถระ แล้วแต่ละคนล้วนห่มผ้าสาฎก
ผืนเก่า ไปเข้าเฝ้าปฏิบัติพระราชินี

ฝ่ายพระเจ้าอุเทนนั้นทรงคิดว่า เช้านี้จะได้ทอดพระเนตรเหล่าพระสนมในชุดใหม่ๆ แต่เมื่อไม่ทรงเห็นเป็นเช่นนั้น จึงตรัสถามด้วยความสงสัย

“เราให้ผ้าถุงห่มอย่างดีราคาแพงแก่พวกเจ้า เพราะเหตุใดจึงไม่ห่มผ้าเหล่านั้นเล่า”

“ขอเดชะใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท พวกหม่อมฉันได้ถวายแก่พระอานนทเถระไปแล้ว เพคะ”

“อ้าว! พระเถระรับไว้ทั้งหมดเชียวหรือ”

“รับไว้ทั้งหมด เพคะ”

ทรงสดับอย่างนั้นแล้ว ก็ไม่พอพระทัย ด้วยทรงดำริว่า

“พระศาสดาทรงอนุญาตจีวรแก่ ๓ ผืน แต่นี้พระอานนทเถระรับเอาไปหมด เห็นที่จะทำการค้าผ้าหรือไร จึงต้องรับไว้มากมายนัก”

เมื่อเสวยพระกระยาหารเช้าเสร็จแล้ว จึงเสด็จไปพระวิหารเชตวัน ตรงไปยังที่พักของพระเถระทันที พอพบแล้วทรงนมัสการ ตรัสถามว่า

“พระคุณเจ้า เหล่าสนมยังพึงธรรมจากท่านดีอยู่หรือ”

“ยังพึงธรรม เรียนธรรมกันดี ได้ฟังสิ่งที่ควรฟัง ได้เรียนสิ่งที่ควรเรียน ถวายพระพร”

“แล้วพวกนางพึงธรรมเท่านั้น หรือถวายผ้าถุงห่มแก่พระคุณเจ้าด้วย”

“วันนี้ได้ถวายผ้าสาฎก ๕๐๐ ผืนแก่อาตมา”

“ก็แล้วพระศาสดาทรงอนุญาตจีวร ๓ ผืนเท่านั้นมิใช่หรือ”

“ขอถวายพระพร ถูกแล้ว ทรงอนุญาตผ้า ๓ ผืน สำหรับภิกษุ ๑ รูปเอาไว้ใช้ **แต่มิได้ทรงห้ามการรับเพื่อถวายแก่ภิกษุอื่น ซึ่งมีจีวรเก่า**”

“ก็แล้วภิกษุอื่นได้ผ้าใหม่จากพระคุณเจ้าแล้ว จะทำอย่างไรกับจีวรผืนเก่าเล่า”

“จะนำจีวรผืนเก่า ไปใช้เป็นผ้าห่ม”

“ก็แล้วผ้าห่มผืนเก่าเล่าจะทำอย่างไร”

“จะนำผ้าห่มผืนเก่า ไปใช้เป็นผ้าถุง”

“ก็แล้วผ้าถุงผืนเก่าเล่าจะทำอย่างไร”

“จะนำผ้าถุงผืนเก่า ไปใช้เป็นผ้าปูนอน”

“ก็แล้วผ้าปูนอนผืนเก่าเล่าจะทำอย่างไร”

“จะนำผ้าปูนอนผืนเก่า ไปใช้เป็นผ้าปูพื้น”

“ก็แล้วผ้าปูพื้นผืนเก่าเล่าจะทำอย่างไร”

“จะนำผ้าปูพื้นผืนเก่า ไปใช้เป็นผ้าเช็ดเท้า”

“ก็แล้วผ้าเช็ดเท้าผืนเก่าเล่าจะทำอย่างไร”

“ขอถวายพระพร ธรรมดาของที่ถวายด้วยศรัทธา จะทำให้เสียไปเปล่าๆ นั้นไม่ควร ฉะนั้นภิกษุทั้งหลายจะลับผ้าเช็ดเท้าผืนเก่า แล้วผสมกับดินเหนียว ใช้ฉาบที่พิกากัศย์”

“ของที่ถวายท่านแล้ว จะไม่เสียหายเปล่าๆ แม้ที่สุดกระทั่งผ้าเช็ดเท้าเชียวหรือ”

“ถูกแล้ว ผ้าที่ถวายอาตมาจะไม่เสียเปล่า สามารถเป็นของใช้สอยได้ทั้งสิ้น”

ทรงสดับอย่างนั้นแล้ว พระราชาทรงชื่นชมยิ่งนัก รับสั่งให้จ่ายผ้าอีก ๕๐๐ ผืน ถวายแก่พระเถระ แล้วจึงเสด็จกลับ

พระเถระได้ถวายผ้าสาฎก ๕๐๐ ผืนแรก แก่ภิกษุซึ่งมีจีวรเก่า แต่อีก ๕๐๐ ผืนหลัง ถวายแก่ภิกษุลูกศิษย์รูปหนึ่ง ซึ่งมีอุปการะแก่พระเถระมาก เช่น ช่วยบัตถกวาดทำความสะอาดสถานที่ ตั้งน้ำใช้น้ำฉัน ถวายไม้สีฟัน ชำระล้างวัจกุฎี(ห้องล้างม) จัดเรือนไฟ(ห้องอบสมณไพร) และที่พิกากัศย์ให้

ครั้งภิกษุรูปนั้นได้รับผ้า ๕๐๐ ผืนจากพระเถระแล้ว ก็แบ่งผ้าทั้งหมดถวายแก่ภิกษุทั้งหลายที่ร่วมอาจารย์ของตน

จากเหตุการณ์นี้เอง จึงมีภิกษุกลุ่มหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระศาสดา แล้วกราบทูลถาม

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ภิกษุที่เป็นพระอริยสาวกชั้นโสดาบันแล้ว ยังจะมีการให้สิ่งของโดยเห็นแก่หน้ากันอีกหรือ”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **พระอริยสาวกย่อมไม่ให้สิ่งของเพราะเห็นแก่หน้ากัน**”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระอานนทเถระได้ให้ผ้าสาฎก ๕๐๐ ผืน แก่ภิกษุรูปเดียวเท่านั้น”

“พวกเขาจงฟังให้ดีเถิด อานนทมมิได้ให้ผ้าแก่ภิกษุนั้นเพราะเห็นแก่หน้า แต่ว่าภิกษุนั้นเป็นผู้มีอุปการะมากแก่ท่าน เพราะขึ้นชื่อว่า **ผู้มีอุปการะแล้ว ควรได้รับอุปการะตอบ** อานนทจึงให้ผ้า

แก่ภิกษุเหล่านั้นด้วยความมกตัญญูกตเวที(รู้คุณแล้ว
ตอบแทนคุณ) **อันที่จริงเคยมีบัณฑิตในกาลก่อน
กระทำอุปการะตอบแก่ผู้มีอุปการะแก่ตนเหมือนกัน”**

ภิกษุเหล่านั้นได้ยินอย่างนี้ พากันทูลนิมนต์
ขอ ร้องเล่าให้ฟัง พระศาสดาจึงตรัสแสดงชาดก

ในอดีตกาล มี**ราชสีห์ตัวหนึ่ง**อาศัยอยู่กับ
นาง**ราชสีห์**ในถ้ำบนภูเขา

วันหนึ่งราชสีห์ได้ออกจากถ้ำ เพื่อล่าเหยื่อ
เป็นอาหาร พอลงมาถึงเชิงเขา ซึ่งเป็นสระใหญ่
มีที่ดอนริมสระเป็นเปือกตมแห่ง อุดมด้วยหญ้า
อ่อน เหล่าสัตว์เล็กๆ **พวกกระต่าย พวกเนื้อ**(สัตว์
ประเภทควาง, อีเก้ง เป็นต้น) มาเล็มหญ้ากินกันอยู่
มากมาย

เมื่อราชสีห์มาถึงบริเวณนี้ ก็คิดจะจับเนื้อสัก
ตัวกินเป็นอาหาร พอได้ช่องได้โอกาส ก็กระโจน
ออกจากที่ซ่อน วิ่งไปด้วยความเร็วแรงสุดกำลัง
เหล่าเนื้อพอเห็นราชสีห์โผล่พุ่งทะยานมา ก็ตกใจ
กลัวตาย ส่งเสียงร้องดังลั่น พากันวิ่งหนีตาย
อลหม่าน ราชสีห์ยิ่งเร่งฝีเท้าเต็มที่ กระโจนหมาย
ตะครุบเหยื่อ แต่พลาด แล้วไม่สามารถยั้งกายไว้ได้
ต้องพลัดตกลงไปในเปือกตมนั้น **ติดหล่มไม่อาจ
จะถอนตัวขึ้นมาได้ เท้าทั้งสี่ปักแน่นอยู่ในโคลน
เสมือนเสาดิตแน่นอยู่ในตม ฉะนั้น**

ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าใด ดินโคลนยิ่งแห้งแข็ง
ทำให้ราชสีห์กระดิกตัวไปไหนไม่ได้เลย ต้องยืนจม
เปือกตม อดอาหารอยู่ที่ตรงนั้นถึง ๗ วันเข้าไปแล้ว

วันนี้เอง...ปรากฏ**สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่ง** เทียว
หาอาหารมาถึงที่ตรงนี้ ครั้นแลเห็นราชสีห์เข้า
เท่านั้น ก็รีบจะหนีไปด้วยความกลัว แต่ราชสีห์ร้อง
เรียกไว้ก่อนว่า

“พอมหาจำเริญ อย่าหนีเลย เราติดหล่มอยู่
โปรดช่วยด้วยเถิด”

สุนัขจิ้งจอกได้ยินดังนั้น จึงหันไปดู ก็เห็น
ราชสีห์ยืนติดหล่มอยู่จริงๆ จึงเอ่ยปากตอบ

“ข้าพเจ้าจะช่วยท่านก็ได้ แต่พอช่วยแล้ว เกรง
ว่าท่านจะกินข้าพเจ้าเสียนะซี”

**“อย่ากลัวเลย เราจะไม่กินท่าน แล้วยังจะ
ตอบแทนคุณท่านด้วย จงหาทางเอาเราออกจาก
หล่มนี้เถิด”**

สุนัขจิ้งจอกจึงยอมรับคำสัญญาของราชสีห์
ช่วยตะกุยโคลนแห่งรอบเท้าทั้งสี่ แล้วขุดดินเป็น
รางน้ำ ให้น้ำไหลเข้ามาที่บริเวณดินรอบเท้าของ
ราชสีห์ ทำให้ดินโคลนอ่อนนุ่มขึ้น

เมื่อดินอ่อนตัวพอแล้ว สุนัขจิ้งจอกก็มุดหัว
เข้าไปที่ใต้ท้องของราชสีห์ พร้อมกับร้องบอกว่า

“ท่านพยายามดึงตัวขึ้นไปเถิด”

แล้วใช้หัวดันยกท้องของราชสีห์ขึ้น ราชสีห์
เองก็อาศัยจังหวะนั้นกระโดดขึ้นจากหล่ม สามารถ
หลุดออกมาได้ แล้วจึงลงไปสู่สระ อาบน้ำชำระ
โคลนตม **จากนั้นก็ออกล่าควายป่าได้ตัวหนึ่ง
ลากเอามาวางไว้ข้างหน้าสุนัขจิ้งจอก พร้อมกับ
เชื้อเชิญ**

**“กินเถิดสหาย เมื่อท่านกินแล้ว ตัวเราจะ
กินภายหลัง”**

สุนัขจิ้งจอกจึงกัดฉีกเอาเนื้อชิ้นหนึ่งออกมา
แล้วคายไว้ข้างๆ ราชสีห์จึงสงสัยต้องถามว่า

“สหายทำอย่างนี้เพื่ออะไรกัน”

“ก็เมียของข้าพเจ้ามีอยู่ เนื้อชิ้นนี้จะเป็นของ
นาง”

ราชสีห์ได้ยินแล้วก็สิ้นสงสัย

“เอาไปเถิด แม้เราเองก็จะคาบชิ้นเนื้อไปให้
นางราชสีห์ของเราเช่นกัน มาเถิดสหาย เดี่ยวเรา
จะไปยังที่อยู่ของเราบนยอดเขา”

ทั้งสองพากันคาบชิ้นเนื้อไปที่ถ้ำราชสีห์ พอให้
นางราชสีห์กินเนื้อแล้ว ราชสีห์ก็เอ่ยปากชวนสุนัข
จิ้งจอก

“ตั้งแต่นี้ไป เราจะปฏิบัติดูแลท่านเอง”

แล้วร่วมกันไปนำนาง**สุนัขจิ้งจอก** ให้มาอาศัย
อยู่ในถ้ำที่ติดกันนั่นเอง

นับแต่นั้นมา เมื่อราชสีห์กับสุนัขจิ้งจอกออกไป
ล่าสัตว์เป็นอาหาร ทั้งสองจะกินด้วยกัน แล้วคาบ

ขึ้นเนื้อมาให้นางราชสีห์กับนางสุนัขจิ้งจอกที่อยู่เฝ้าถ้ำ

กาลผ่านไป นางราชสีห์คลอดลูกออกมาสองตัว แม้นางสุนัขจิ้งจอกก็คลอดลูกออกมาสองตัวเหมือนกัน ล้วนเหล่านั้นทั้งหมดทุกตัวอยู่กันอย่างกลมเกลียวเป็นอย่างดี

จนกระทั่งวันหนึ่ง นางราชสีห์เกิดความระแวงขึ้นมาว่า

“ราชสีห์คู่ของเรา ดูช่างรักและเอาใจใส่ในนางสุนัขจิ้งจอกกับลูกสุนัขจิ้งจอกเสียเหลือเกิน สงสัยว่าราชสีห์จะมีการเซยชมกับนางสุนัขจิ้งจอกก็เป็นได้ จึงรักกันถึงปานนี้ เห็นทีเราจะต้องคุกคามให้นางสุนัขจิ้งจอกหนีไปจากที่นี่ให้ได้”

นางราชสีห์จึงฉวยโอกาสที่ราชสีห์กับสุนัขจิ้งจอกออกไปหาอาหาร ลงมือข่มขู่เบียดเบียนนางสุนัขจิ้งจอกเสมอๆ

“ทำไมเจ้าจึงอยู่ที่นี่นานนัก ไม่ไปที่อื่นเสียที”

แม้แต่ลูกๆ ของนางราชสีห์ก็พลอยคุกคามลูกๆของนางสุนัขจิ้งจอกไปด้วย เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ ในที่สุดนางสุนัขจิ้งจอกก็ทนไม่ไหว จึงบอกเรื่องราวแก่สุนัขจิ้งจอก แล้วสรุปว่า

“เราไม่รู้ว่า นางราชสีห์นี้กระทำการตามคำของราชสีห์หรือไม่ แต่พวกเราที่อยู่ที่นี่กันมานานแล้ว ควรที่จะกลับไปที่อยู่ของเรากันเถิด”

สุนัขจิ้งจอกฟังคำบอกเล่าแล้ว ก็ไม่สบายใจเข้าไปหาราชสีห์ กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เราอยู่ที่นี่มานานแล้ว ธรรมดาผู้ที่อยู่กันนานๆ อาจไม่เป็นที่พอใจกันได้ ตอนนี้เมียของเราถูกเมียของท่านข่มขู่ว่า ทำไมจึงอยู่ที่นี่ ทำไมไม่ไปเสียที่อื่น แม้ลูกของเราที่ถูกลูกของท่านคุกคาม

นี่ก็คงเพราะผู้ใดๆ ก็ไม่ชอบให้ใครๆ มาอยู่ในบ้านของตน ผู้เป็นใหญ่ย่อมขับไล่ผู้น้อยได้ตามความต้องการของตน นี่เป็นธรรมดาของผู้มีกำลัง

ดังนั้นนางราชสีห์ของท่าน ผู้ซึ่งมีพินอันแหลมคม จึงได้ข่มขู่คุกคามเมียกับลูกของเรา ขอท่านจงทราบเถิด **ภัยได้เกิดจากที่อยู่อาศัยแล้ว”**

ได้ฟังอย่างนั้น ราชสีห์จึงตรงไปหานางราชสีห์แล้วกล่าวตักเตือนให้เกิดสำนึก

“นี่แน่ะ เมื่อครั้งโน้น เจ้ายังระลึกได้ไหม เราออกไปหาอาหารนานถึง ๗ วัน จึงได้กลับมาพร้อมกับสุนัขจิ้งจอก ครั้งนั้นเราตั้งใจจะจับสัตว์ แต่พลาดตกลงไปติดหล่มโคลน ไม่อาจขึ้นมาได้ ต้องยืนอดอาหารถึง ๗ วัน แล้วเราก็รอดชีวิตมาได้ เพราะอาศัยสุนัขจิ้งจอกนี้แหละช่วยชีวิตเรา เป็นสหายเรา

ฉะนั้นถ้าผู้ใดเป็นมิตร แม้จะมีกำลังน้อย แต่ตั้งอยู่ในมิตรธรรม(ความประพฤติของการเป็นมิตร) ผู้นั้นได้ชื่อว่า เป็นญาติ เป็นเผ่าพันธุ์ เป็นสหายของเรา แน่ะ! นางราชสีห์ เจ้าอย่าดูหมิ่นสหายของเราอีก เพราะสุนัขจิ้งจอกนี้เป็นผู้ให้ชีวิตเรา”

นางราชสีห์ได้ฟังเรื่องราวแล้ว ก็ให้รู้สึกสำนึกผิด จึงขอโทษต่อเหล่าสุนัขจิ้งจอกทั้งหมด

ตั้งแต่นั้นมา ทั้งสองครอบครัวก็รักใคร่สามัคคีกันดี ลูกราชสีห์ก็เล่นหัวกับลูกสุนัขจิ้งจอก แม้เมื่อพ่อแม่ซึ่งชื่นชอบกันได้ล่วงลับไปแล้ว ก็ไม่ทำลายความเป็นมิตรที่ดีต่อกัน อยู่กันอย่างรื่นเริงบันเทิงใจ **ไมตรีของสัตว์เหล่านั้นมิได้แตกทำลาย เป็นไปได้ถึงชั่วเจ็ดตระกูลเลยทีเดียว**

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แล้ว จึงตรัสว่า

“สุนัขจิ้งจอกในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนทเถระในบัดนี้ ส่วนราชสีห์ได้มาเป็นเรตถาคตนี้อเอง”

เมื่อจบการแสดงธรรมนี้แล้ว ทรงประกาศอารยสัจ ๓ ภิกษุทั้งหลายที่ได้ฟังธรรมและพิจารณาตาม บางรูปก็ได้สำเร็จเป็นพระโสดาบัน บางรูปก็ได้เป็นพระสกทาคามี บางรูปก็ได้เป็นพระอนาคามี และบางรูปก็ได้เป็นพระอรหันต์เลยทีเดียว

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๓)

อรรถกถาแปล เล่ม ๕๗ หน้า ๔๔)

● ฟ้ายาง

การทำงานที่วัดมีมากมายทำได้ไม่รู้จบ
แต่สิ่งสำคัญของนักปฏิบัติธรรม
คือการดูแล รักษาจิตวิญญาณ
ไม่ให้ตกเป็นทาสของกิเลส
คุณแม่่วที่เล็มหญ้าแล้วฆ่าเลื่องตุ๊กน้อยไปด้วย...

แสวงหาสิ่งใด

ช่วงที่ผ่านมาฉันมีความสุขอยู่กับการทำงานฐาน “ทำคุณ” ที่ภูผาพำน้ำ ห้อง ๓ (ลานนา อโศก) ทั้งงานเดิมที่ต้องทำสินค้าส่งร้าน ชมร. เชียงใหม่ ทั้งของสดของแห้ง และงานใหม่ให้ฉันได้ศึกษา คิดค้น ทดลองแปรรูปจากสิ่งที่มีอยู่รอบตัวในชุมชน

โดยเฉพาะในช่วงนี้ที่ฉันได้รับโจทย์การแปรรูป “ผักชಾಯา” หรือคะน้าเม็กซิโก ผักที่ปลูกง่าย โตไว และยังมีรสชาติอร่อยเหมือนผักคะน้า ทำให้ได้รับความนิยมอย่างมากในการนำไปประกอบอาหารต่างๆ

ฉันทดลองทำการแปรรูปได้หลายอย่าง เช่น นำไปตากแห้งแล้วมาบดให้ละเอียดบรรจุใส่ซองชา

เป็นชาชಾಯา หรือทำเป็นผงผักชಾಯา หรือเรียกชื่อว่าผงผักซูรล เพราะชಾಯาเป็นผักที่มีคุณค่าทางโภชนาการสูงมากกว่าผักโขมถึง ๒ เท่า จึงทำให้มีรสชาติดี เพราะมีปริมาณโปรตีนสูง หรือนำมาปรุงรสเป็นสาหร่ายโบชಾಯา ซึ่งผักชಾಯานี้ก็สามารถประยุกต์ ดัดแปลงได้อีกมากมาย

ฉันได้รับประโยชน์จากการฝึกทำสมาธิสมาธิตามาก ฝึกให้มีสติระลึกตัวตน ควบคุมกาย วาจา ใจไม่ให้ผิดศีล ๕ จากการทำงาน ยิ่งเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับ “คน” ด้วยแล้ว ยิ่งได้ฝึกฝนสมาธิอย่างยิ่ง เพราะ “คน” คือผัสสะที่มีชีวิต มีวิญญาณ มีลีลา ท่าทางที่จะช่วยขุดคุ้ยกิเลสของเราเป็นอย่างดี

แต่ทั้งนี้ก็ต้องมีปัญหาที่จะเอาประโยชน์ให้ได้ เห็นประโยชน์จากการถูกขัดใจ ขัดกิเลสให้ได้ด้วย มิฉะนั้นก็จะเสียประโยชน์ไปเปล่าตาย หรืออาจจะเป็นการเพิ่มพูนความเอาแต่ใจ สมใจกิเลสไป โดยไม่รู้ตัวเช่นกัน ซึ่งตัวฉันเองก็ยังพลาดและเผอเรออยู่บ่อย ๆ

การงานที่วัดมีมากมายทำได้ไม่รู้จบ แต่สิ่งสำคัญของนักปฏิบัติธรรม คือการดูแลรักษาจิต วิญญาณไม่ให้ตกเป็นทาสของกิเลส ดุจแม่วัวที่ เล็มหญ้าแล้วฆ่าเลี้ยงดูลูกน้อยไปด้วย ก็คือการทำ กิจการงานที่เป็นประโยชน์ และไม่เพลิดเพลิน หางใจ จนถูกกิเลสครอบงำ

ชีวิตลูกโคโศกแม้บางครั้งจะไม่ได้ชะงักดูโลก กว้าง ก็ชะงักดูโลกของจิตวิญญาณตนเอง อ่าน อารมณ์ ความสั่นไหวของจิตที่บางครั้งก็พุ่ง ไปข้างหน้าบ้าง ถอยไปข้างหลังบ้าง อยู่กับที่บ้าง ก็ขาด ๆ เกิน ๆ เช่นนี้ไปตามประสาเด็กที่ยัง ไม่แก่ในการปฏิบัติธรรม

แต่ฉันก็พยายามให้กำลังใจตัวเองเสมอว่า **“ทุกขบ้างก็ได้ ไม่แก่บ้างก็ดี ขอแค่ยอมรับในความ บกพร่องของตัวเองให้ได้ และรู้จักให้อภัยตัวเอง ให้อภัยคนอื่น เพื่อเป็นบทเรียนที่จะไม่ทำพลาดอีก”**

ชีวิตที่เป็นปรกติสุขในทุก ๆ วัน จึงเป็นชีวิต ของการเป็นเด็กวัด ได้อยู่ในวัดท่ามกลางหมู่ มิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี มีการงานให้ ได้ทำ ได้ทำประโยชน์ตอบแทนโลกทุก ๆ วัน มี ผัสสะ มีใจทรมานให้ได้ฝึกฝน ปฏิบัติธรรม ลดละกิเลส อยู่เสมอ ๆ แต่ถ้าเพลิดเพลิน หางใจเมื่อไหร่ก็อาจจะ มิฉลาดาญญิ เพิ่มพูนกิเลสไปแบบไม่รู้ตัว

ฉันก็เป็นคนหนึ่งที่ยพยายามจะฝึกฝนตนเอง บนเส้นทางแห่งพระธรรมสายนี้ บางทีก็ปฏิบัติได้ บ้าง บางทีก็รู้เเยะแต่อดไม่ได้ มีปัญหาแต่ขาด เจโต หรือบางทีก็โมหะ ขาดทั้งปัญญาและเจโต ก็มีบ่อยครั้ง

บางวันก็มีความสุขที่เห็นกิเลสตัวเอง จับกิเลส

ได้ จนเกิดปัญหา พยายามปฏิบัติธรรม ต่อสู้กับ ผัสสะ จนเห็นความลดน้อย ความเบาบางของมัน

แต่บางวันก็มีความทุกข์กองโต เจอมารสม กิเลสเล่นงาน ไม่รู้เท่าทันอารมณ์ เกิดชอบ ช้ ดุด ผลักรสชาติ จนฉันก็มีนั่งง จับทิศทางไม่ถูก เลยทีเดียว

แต่ที่แหละ มันคือสัญญาณที่บอกว่า ฉันกำลัง พยายามปฏิบัติธรรม กำลังพยายามพากเพียร ชำระล้างกิเลสในจิตวิญญาณให้ลดน้อยลง

ฉันเคยฟังท่านสมณะนำธรรมะพระพุทเจ้า มาสอนในยามที่ฉันกำลังตกบ่วงของกิเลสว่า **“พระพุทเจ้าท่านตรัสไว้ว่า มนุษย์นั้นแสวงหาอยู่ ๓ อย่าง คือ ๑. แสวงหากาม ๒. แสวงหาภพ ๓. แสวงหาพรหมจรรย์”** เพียงใจความสั้นๆ แต่ก็เหมือน เสียงสวรรค์ที่ช่วยกระตุกสติและปัญญาให้กลับมา

ฉันเกิดคำถามขึ้นมาทันทีว่า **“แล้วตัวเราละ กำลังแสวงหาอะไร?”** ก็ได้คำตอบในทันทีเลยว่า **“ฉันมาแสวงหาพรหมจรรย์”** แต่ในระหว่างทาง ที่กำลังเดินไป บางครั้งก็เผอเรอไปแสวงหาภพบ้าง แสวงหากามบ้าง จนหลงลืมอุดมการณ์แต่เริ่มแรก ที่ฝึกฝนตนเองว่า อยากมาแสวงหาพรหมจรรย์ เป็นที่สุด

มนุษย์ปุถุชนทั่วไปก็จะมุ่งแสวงหากาม แสวงหาภพ แสวงหาความสุขที่เฝิมที่ไม่มีวัน อิ่ม แต่มนุษย์อาริยะผู้พากเพียรปฏิบัติธรรม ตามคำสอนของพระบรมศาสดา จะมุ่งแสวงหา พรหมจรรย์ แสวงหาความสุขแท้ที่มีวันจบ เข้าสู่ ภาวะนิพพาน

แต่มนุษย์อย่างฉันที่บางวันก็ยังเป็นเพียงปุถุชน มุ่งไปแสวงหาภพบ้าง แสวงหากามบ้าง บางวันก็ เป็นอาริยะขึ้นมาได้บ้าง เพราะเราก็คือเด็กน้อยที่ ยังไม่เคยงสาในธรรมะนี้ จึงผลุข ๆ โผล่ ๆ ทำได้ บ้าง ไม่ได้บ้าง เพราะเหตุนี้เราจึงยังต้องพยายาม ให้มากขึ้น มากขึ้นและมากยิ่งขึ้น

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

องค์การสหประชาชาติเปิดเผยว่า การเกษตรแบบอุตสาหกรรม
การทำลายป่า ความผันผวนทางภูมิอากาศและความแห้งแล้ง
ได้ทำลายดินที่อุดมสมบูรณ์ไปปีละ ๖๒๕ ล้านไร่
พื้นที่การเกษตร ๑ ใน ๓ ของโลกได้ถูกกัดกร่อน
จนยากจะตอบสนองการเพาะปลูกได้

ไม่ยากพอ ก็ต้องพอ!! (No Choice But Enough!!)

การปั่นหัวระดับโลก

สหรัฐฯ ซึ่งปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เฉลี่ยต่อหัวสูงที่สุดในโลกมาเป็นเวลาร้อย ๆ ปีหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบมาตลอดโดยเฉพาะในยุคที่ยอร์ช บุช (ลูก) เป็นประธานาธิบดี ยิ่งกว่านั้น สหรัฐฯ ซึ่งบริโภครักษาพยาบาลของโลกร้อยละ ๔๐ และบริโภคพลังงานร้อยละ ๒๕ ทั้งๆ ที่มีประชากรเพียงร้อยละ ๔.๗ ของโลกยังมีการตั้งขบวนการ “ปั่นหัวระดับโลก” (Global Spin) ขึ้นโดยกลุ่มคริสเตียนขวา (Christian Right) และกลุ่ม “ทุนนิยมคาวบอย” (Cowboy Capitalism) ซึ่งประกอบด้วยนายทุนชั้นนำที่สนับสนุนพรรครีพับลิกัน องค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” (Junk Science) ซึ่งได้รับเงินอุดหนุนนับร้อย ๆ ล้านดอลลาร์จาก “กลุ่มดังกล่าว” ทำหน้าที่ให้ข้อมูลผิด ๆ แก่ประชาชน

เพื่อให้เกิดความลังเลในเรื่อง “โลกร้อน” และยังพิมพ์เอกสารเผยแพร่ทั่วโลกด้วยว่า “โลกร้อน” เป็นการเปลี่ยนแปลงตามวงจรของธรรมชาติด้วยตัวตั้งตัวตีใหญ่ในเรื่อง “ทุนนิยมคาวบอย” และการสนับสนุนองค์กร “วิทยาศาสตร์ขยะ” ได้แก่ ส่องพี่น้องตระกูล “Koch” ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการพลังงานระดับครอบครัวที่ใหญ่ที่สุดในสหรัฐฯ ชื่อ “Koch Industry”

ยิ่งกว่านั้น หอการค้าอเมริกัน (American Chamber of Commerce) ซึ่งมียักษ์ข้ามชาติเป็นสมาชิกยังแสดงบทบาทคัดค้านการออกกฎหมายควบคุมการปล่อยก๊าซเรือนกระจกด้วย พวกเขากล่าวว่า “อุณหภูมิที่สูงขึ้น ๒-๓ องศาเซลเซียสไม่ใช่สิ่งที่ประชาชนในประเทศร่ำรวยจะต้องกังวล

แต่มันจะเผาพวกที่อยู่ในประเทศยากจน มันเป็น
ชะตากรรมของพวกเขา สำหรับเรามันจะเป็นอีก
ศตวรรษหนึ่งของความรุ่งเรือง”.....นี่คือคำพูดของ
“คนที่พระเจ้า (ซาตาน) เลือก”??

อนึ่ง บริษัทเอ็กซอนโมบิลเคยให้เงินอุดหนุน
ขบวนการปั่นหัวระดับโลกเป็นเงิน ๑๙ ล้าน
ดอลลาร์ และบริษัทน้ำมันคือกิจการที่บริจาคเงินให้
ยอร์ช บุษ (ลูก) และพรรคีฟลิปกันมากที่สุด และ
นั่นทำให้ ยอร์ช บุษ (ลูก) ซึ่งเป็นหนึ่งใน “กลุ่มเคร่ง
คัมภีร์” ถอนผู้แทนสหรัฐฯ ออกจากพิธีสารเกียวโต
เป็นสิ่งแรกเมื่อเข้ารับตำแหน่ง ปัจจุบันขบวนการ
นี้ยังดำเนินการอยู่โดยองค์กร “ขวาจัด” เช่น Heart
Land Institute, Cato Institute, Heritage
Foundation, Ayn Rand Institute, American
Enterprise Institute ฯลฯ

“ประเทศร่ำรวยก่อนมลภาวะให้โลกอย่างมาก
มายังๆ ที่มีประชากรเพียงร้อยละ ๑๕ ของโลก
ฉะนั้น การเรียกพวกเขาว่าเป็นประเทศที่พัฒนา
แล้วก็เหมือนกับเรียกกลุ่มคนที่ปกครองแบบคอมมิวนิสต์
โดยว่าเป็นผู้ปกครองที่มีคุณธรรม”

แดนนี่ ดอร์ลิ่ง, ๒๐๑๓
ศาสตราจารย์ทางภูมิศาสตร์
มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด

ประชากร

นักบวชชาวอังกฤษชื่อโทมัส โรเบิร์ต มัลทัส
เขียนไว้ในหนังสือชื่อ “Essay on the Principles of
Population” ซึ่งพิมพ์ในปี ๑๗๙๘ (พ.ศ.๒๓๓๒) ว่า
“การขยายตัวของจำนวนพลเมืองอย่างทวีคูณจะ
นำไปสู่ความหิวโหยและโรคระบาด” แม้แต่ชาร์ลส์
ดาร์วินเจ้าของ “ทฤษฎีวิวัฒนาการ” (Survival of
the Fittest) ก็ยอมรับว่าเขาคล้อยตามความคิดของ
โรเบิร์ต มัลทัส เพราะสายพันธุ์ต่างๆ ในโลกจะ
แย่งทรัพยากรกันและสายพันธุ์ที่ปรับตัวได้ดีเท่านั้น
ที่จะอยู่รอด อย่างไรก็ตาม คำทำนายของโทมัส
ผิดอย่างสิ้นเชิง ในศตวรรษที่ ๑๙ และ ๒๐ นอกจาก

ชาวอังกฤษจะมีจำนวนมากเป็นสองเท่าของที่เคย
มีเมื่อโทมัส มัลทัสเสียชีวิตเท่านั้น แต่พวกเขา
ยังร่ำรวยและมีชีวิตที่ยืนยาวขึ้นด้วย หรือโลกในปี
๒๐๑๔ (พ.ศ.๒๕๕๗) มีประชากรถึงกว่า ๗,๐๐๐
พันล้านคน แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังมีชีวิตที่ดีและอายุ
ยืนกว่าในอดีต.....แต่!!

เมื่อ ๓ พฤษภาคม ค.ศ. ๒๐๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๔)
องค์การสหประชาชาติได้ปรับการประเมินจำนวน
ประชากรของโลกใหม่ คือแทนที่จำนวนจะถึง
“จุดสูงสุด” (peak) ที่ ๙,๐๐๐ ล้านคนใน ค.ศ.๒๑๐๐
(พ.ศ.๒๖๔๓) แล้วลดลงเป็น ๘,๕๐๐ ล้านคนในปี ๒๑๕๐
(พ.ศ.๒๖๙๓) โลกจะมีประชากรถึง ๙,๑๐๐ ล้านคน
และ ๑๐,๑๐๐ ล้านคนในปี ๒๐๕๐ (พ.ศ.๒๕๙๓) และ
๒,๑๐๐ (พ.ศ.๒๖๔๓) ตามลำดับ โดยในปัจจุบัน
ประชากรของโลกเพิ่มขึ้นประมาณ ๘๐ ล้านคนต่อปี
การเพิ่มส่วนใหญ่เกิดขึ้นในประเทศกำลังพัฒนา
ในเอเชียและแอฟริกา ส่วนใหญ่จะเป็นสตรี
ชาวแอฟริกันจะมีสัดส่วนร้อยละ ๕๐ ของประชากร
โลกเมื่อถึงกลางศตวรรษที่ ๒๑ ในขณะที่ชาวยุโรป
รัสเซีย และญี่ปุ่นจะมีประชากรลดลงและหลาย
ประเทศจะกลายเป็นสังคมคนชรา (Society of
Grey) รวมทั้งประเทศไทย

การเพิ่มขึ้นของประชากรอีกกว่า ๒,๐๐๐ ล้านคน
ทำให้ต้องเพิ่มการผลิตอาหารอีกร้อยละ ๕๐ เพราะ
นอกจากจำนวนที่เพิ่มขึ้นแล้ว คนจำนวนมาก
ยังวิ่งตาม “อเมริกันดรีม” คืออ้างเสรีภาพในการ
แสวงหาความร่ำรวยและบริโภคนิยมด้วย

“หายนะที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไม่ใช่สิ่งที่จะเกิด
ขึ้นในนิยายวิทยาศาสตร์ แต่มันจะเกิดขึ้นในชีวิต
ของเรา หากเราไม่แก้ไขเสียแต่เดี๋ยวนี้”

โทนี แบลร์, ๒๐๐๖
อดีตนายกรัฐมนตรี
สหราชอาณาจักร

อาหาร

● เมื่อถึงปี ๒๐๕๐ ประชากร ๙,๑๐๐ ล้านคน
จะต้องการอาหารเพิ่มขึ้นจากปัจจุบันร้อยละ ๕๐

ความต้องการอาหารและทรัพยากรอื่นๆ เพิ่มขึ้นเร็วกว่าการเพิ่มขึ้นของประชากรเพราะโลกกำลังวิ่งไล่กวต “อเมริกันดริม” คือความร่ำรวยและบริโภคนิยมกันอย่างเมามัน เมื่อถึงปี ๒๐๕๐ ที่ดินจำนวน ๒.๕ พันล้านไร่ (ใหญ่กว่าสหรัฐฯ) ต้องถูกปราบเพื่อใช้สำหรับการเกษตร นั่นหมายความว่าป่าฝนจะต้องถูกทำลายหรือต้องใช้พื้นที่แถบไซบีเรียซึ่งน้ำแข็งละลายและอุณหภูมิอุ่นขึ้น แต่ปัญหาก็คือการโค่นป่าฝนจะทำให้คาร์บอนไดออกไซด์หนึ่งส่วนในป่าและอีกสองส่วนที่ถูกกักเก็บในพื้นดินของป่าหลุดขึ้นสู่บรรยากาศหรือการใช้พื้นที่ในไซบีเรียก็จะส่งผลให้ก๊าซมีเทนที่เกิดจากการละลายของ “แผ่นเยือกแข็ง” (Permafrost) ใต้พื้นดินหลุดขึ้นสู่บรรยากาศ ในปัจจุบัน การผลิตอาหารมีสัดส่วนทำให้อุณหภูมิสูงขึ้นร้อยละ ๓๐ อยู่แล้ว การหลุดเข้าสู่บรรยากาศของก๊าซทั้งสองข้างต้นจะเร่งให้อุณหภูมิของโลกสูงขึ้นอีกอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์และอุณหภูมิที่สูงขึ้นจะช่วยให้การเกษตรในพื้นที่ทางตอนเหนือของโลกเช่นแคนาดา อะแลสกาและไซบีเรียดีขึ้นเพราะฤดูร้อนจะยาวนานขึ้น ผลกระทบของอุณหภูมิในแต่ละพื้นที่จะแตกต่างกัน หลักๆ คือเขตฝนจะมีฝนมากขึ้นและเขตแล้งก็จะแห้งขึ้นอีก แต่โดยรวมแล้วผลผลิตของโลกจะลดลงและจะเลวร้ายยิ่งขึ้นอีกหลังปี ๒๐๕๐ อุณหภูมิบนแผ่นดินใหญ่ในเวลา นั้นอาจสูงขึ้นถึง ๔-๕ องศาเซลเซียส

● แหล่งประมงของโลก ๑๕ จาก ๑๗ พื้นที่กำลังล่มสลาย ปลาในแหล่งธรรมชาติโดยเฉพาะในมหาสมุทรร้อยละ ๕๒ ที่ชาวโลกบริโภคผ่านการค้าขายได้ถูกจับจนถึง “จุดสูง” (peak) ร้อยละ ๒๐ ถูกจับจนเกินจุดสูงสุดและอีกร้อยละ ๔ ถูกจับจนใกล้สูญพันธุ์เช่นปลาทูน่า ปลาค็อด ปลาตาบและปลามาร์ลิน ประเทศร่ำรวยต่างปิดน่านน้ำของตนและให้เงินอุดหนุนกองเรือประมงของตนให้ไปจับปลาในประเทศยากจนโดยเฉพาะชายฝั่งแอฟริกาตะวันออก และนั่นทำให้ชาวแอฟริกันที่ถูกแย่ง

ชิงอาหารต้องกลายเป็นโจรสลัด เมื่อถึงปี ๒๐๕๐ การประมงในประเทศร่ำรวยจะฟื้นตัวในขณะที่การประมงในเอเชีย แอฟริกาและลาตินอเมริกาจะล้มเหลวเพราะการควบคุมที่ไม่มีประสิทธิภาพของรัฐบาล

● การเกษตรแบบอุตสาหกรรม เช่น การปฏิวัติเขียว (Green Revolution) สามารถเพิ่มผลผลิตได้ในระยะสั้นแต่ส่งผลเสียต่อดิน แหล่งน้ำ สิ่งแวดล้อมและสุขภาพของคนในระยะยาว โดยเฉพาะปุ๋ยไนโตรเจนได้ทำให้เกิด “พื้นที่แห่งความตาย” (Dead Zone) ซึ่งสัตว์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ กว่า ๔๐๐ แห่งทั่วโลกและพื้นที่แห่งความตายในอ่าวเม็กซิโกมีขนาดใหญ่กว่า ๒๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร คณะผู้เชี่ยวชาญชั้นนำด้านการเกษตร ๔๐๐ คนชี้ว่าราคาอาหารที่สูงขึ้นในอนาคตจะนำไปสู่การประท้วง จลาจลและความไม่มั่นคงทางการเมืองด้วย พวกเขาชี้ว่าการเกษตรกรรมที่พึ่งพลังงานจากฟอสซิลต้องลดลง พลังงานในท้องถิ่นและกระบวนการธรรมชาติต้องถูกนำมาใช้ เช่น การปลูกพืชที่หลากหลาย การปลูกพืชหมุนเวียนและการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ โรงเรียนทุกโรงเรียนควรสอนเรื่องเกษตรกรรม พวกเขาระบุด้วยว่าการปฏิวัติเขียวประสบความสำเร็จประการหนึ่งคือ “**มันสร้างตลาดทั่วโลกให้ยกษ์ข้ามชาติด้านเมล็ดพันธุ์ เคมีเกษตรและเครื่องจักรกลทางการเกษตรของสหรัฐฯ และตะวันตก**”

อนึ่ง องค์การสหประชาชาติเปิดเผยว่าการเกษตรแบบอุตสาหกรรม การทำลายป่า ความผันผวนทางภูมิอากาศและความแห้งแล้งได้ทำลายดินที่อุดมสมบูรณ์ไปปีละ ๖๒๕ ล้านไร่ โดยรวมพื้นที่การเกษตร ๑ ใน ๓ ของโลกได้ถูกกัดกร่อนจนยากจะตอบสนองการเพาะปลูกได้ นอกจากนั้น องค์การยังชี้ด้วยว่าการเกษตรที่หลากหลายจะสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารมากกว่าการเกษตรเชิงเดี่ยวและแหล่งน้ำใต้ดินที่ใช้ในการเกษตรกำลังหดหายเพราะถูกใช้ประโยชน์มากเกินไป เกษตรกรในหลายพื้นที่ของอินเดียต้อง

ฆ่าตัวตายเพราะปัญหาแหล่งน้ำและหนี้สิน และบริษัท “น้ำดำ” ต้องถูกสั่งปิดโรงงานเพราะแย่งน้ำเกษตรกร ชาวดีอาร์จะเบียจะต้องเลิกปลูกข้าวสาลีเพื่อการบริโภคเพราะแหล่งน้ำใต้ดินกำลังเหือดแห้ง แม่น้ำโคโลราโดในสหรัฐฯ แม่น้ำเมอร์เลย์และดาร์ลิ่งในออสเตรเลียและแม่น้ำเหลืองในจีนเกือบไม่มีน้ำไหลลงทะเลในฤดูแล้ง นอกจากนี้ ทะเลสาบขนาดใหญ่ เช่น ทะเลสาบอาราลในเอเชียกลาง และทะเลสาบชาดในแอฟริกาได้ลดขนาดลง ร้อยละ ๖๐-๙๐ แล้ว และมีการประเมินว่าน้ำจืดจะมีพอจะสนองความต้องการของชาวโลกได้เพียงร้อยละ ๖๐ เท่านั้นใน ๒๐-๓๐ ปีข้างหน้า

● เทคโนโลยีใหม่ๆ ทางเกษตรได้ถูกใช้จนหมดหรือเกือบหมดแล้ว ผลผลิตด้านการเกษตรของญี่ปุ่นไม่เพิ่มขึ้นเลยตลอด ๑๗ ปีที่ผ่านมา ทั้งๆ ที่ได้ใช้เทคโนโลยีอย่างเต็มที่แล้ว และผลผลิตของจีนก็กำลังใกล้จะถึง “จุดสูงสุด” นักฟิสิกส์ชื่อ โจนาธาน ฮับเนอร์ของ Pentagon Naval Air Warfare Center ในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งติดตามศึกษาระดับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและสิ่งประดิษฐ์ สรุปว่าอัตราการผลิตสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ได้ถึงจุด “สูงสุด” ในปี ๑๘๗๓ (พ.ศ. ๒๔๑๖) แล้วลดลงเรื่อยๆ และถ้าแนวโน้มยังเป็นเช่นปัจจุบัน การประดิษฐ์สิ่งใหม่ๆ ในปี ๒๐๒๔ (พ.ศ. ๒๕๖๗) จะอยู่ในอัตราเดียวกับ “ยุคมืด”

● ตลอด ๒๐ ปีที่ผ่านมา ประชากรฝั่งของโลก โดยเฉพาะในอเมริกาเหนือได้ลดลงไปแล้วร้อยละ ๓๐ นักวิทยาศาสตร์เห็นพ้องกันว่า การเสพติดยาฆ่าแมลงของมนุษย์กำลังคุกคามการอยู่รอดของผึ้งและค้างคาว ในอเมริกาเหนือการผสมเกสรโดย “ผึ้งรับจ้าง” มีค่าใช้จ่ายถึง ๑๙ พันล้านดอลลาร์ต่อปี นักวิทยาศาสตร์เตือนว่าไม่มีเทคโนโลยีใดสามารถแทนที่การทำงานของผึ้งได้ ยิ่งประชากรของผึ้งลดลงเท่าใด มนุษย์ก็ต้องเผชิญกับวิกฤติด้านอาหารมากขึ้นเท่านั้น ในประเทศจีน ผึ้งในบริเวณรอยต่อระหว่างจินตอเหนือและเนปาล ได้สูญพันธุ์ไปแล้ว นั่นทำให้ชาวบ้านต้องผสมเกสร

ต้นแอปเปิลด้วยมือซึ่งต้องใช้คน ๒๐-๒๕ คนต่อแอปเปิล ๑๐๐ ต้น ในขณะที่งานอันเหน็ดเหนื่อยดังกล่าวสามารถทำได้โดยผึ้งเพียงสองรัง

● การเกษตรต้องการความมั่นคงของอุณหภูมิและปริมาณของฝน แต่ในโลกที่มนุษย์ยังปล่อยก๊าซเรือนกระจกขึ้นสู่บรรยากาศจนอุณหภูมิของโลกสูงขึ้นเรื่อยๆ ย่อมไม่สามารถให้ความมั่นคงที่การเกษตรต้องการได้ ฉะนั้น จึงไม่น่าแปลกใจที่ ดร.เลสเตอร์ บราวน์ ผู้ติดตามสภาพการณ์ด้านอาหารของโลกมากกว่า ๓๐ ปีกล่าวว่า “โลกกำลังก้าวไปสู่ “หลายทศวรรษของความขาดแคลน” (decades of scarcity) และเหตุการณ์จะเลวร้ายขึ้นในครึ่งหลังของศตวรรษที่ ๒๑ หาก “ความโลภ” (greed) และกำไร” (profit) ยังแสดงบทบาทในสังคม!!

สำหรับประเทศไทย กรีนพีซเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้รายงานผลการศึกษาวัยฉุมนชนระดับตำบลในจังหวัดพิษณุโลกเมื่อปี ๒๕๕๖ และพบว่า ในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมาชาวมากกว่าร้อยละ ๑๐ สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศจนไม่สามารถคาดคะเนฤดูกาลสำหรับการเพาะปลูกได้เหมือนอดีต (โพสต์ทูเดย์ ๕/๑๐/๕๗) นอกจากนี้แบบจำลองคอมพิวเตอร์ซึ่งทำโดย Center for Global Development ในสหรัฐฯ ยังชี้ว่าผลผลิตด้านการเกษตรของไทยจะลดลงระหว่าง ๑๕-๒๖ เปอร์เซ็นต์เมื่อถึงปี ๒๐๔๐ (พ.ศ. ๒๖๒๓)

“ณ เวลานี้ ไม่มีเส้นทางอันดีงามใดที่ประชากร ๙,๑๐๐ ล้านคนจะบรรลุถึงมาตรฐานการครองชีพของประเทศที่พัฒนาแล้วได้ มาตรการเดียวที่จะทำให้เป็นไปได้คือ การเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งจะก่อให้เกิดการปะทะอย่างรุนแรงกับทรัพยากรที่มีจำกัด เทคโนโลยีสามารถช่วยได้แต่ก็แก้ปัญหาไม่ได้ หากไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมือง”

พอลล์ เนิร์ล

ประธานของ Royal Society, ๒๐๑๒

☐ อ่านต่อฉบับหน้า

การบิดเบือน เกิดในบ้าน พี่น้องก็ทะเลาะ
เกิดในหน่วยงาน พนักงานก็ทะเลาะ
เกิดในสังคม ประชาชนก็แตกแยก
หยดน้ำหยดบ่อยๆ หินก็ยิ่งกร่อน...

หยดน้ำกับสื่อมวลชน สร้างสรรค์หรือบ่อนทำลาย?

เรื่องจริงบางเรื่องพูดไปพูดมากกลายเป็นเรื่อง
ไม่จริงก็มีเยอะ

ผ่านหลายปาก ผ่านหลายกาลเวลา สุดท้ายก็
บิดเบือน ผิดเพี้ยนจนได้

จำเรื่องล้อเลียนวงการสื่อมวลชนได้หรือไม่...

หญิงชาวบ้านออกลูกเป็นนก ๑ ตัว เธอตกใจ รีบ

ไปบอกข้างบ้าน...นี่เธอ ๆ ฉันออกลูกเป็นนก...เป็นนก

ชาวบ้านรับข่าวรีบแจ้นไปบอกคนอื่นด้วยความ
ตื่นเต้น นี่เธอ ๆ บ้านนั้นเขาออกลูกเป็นนก ๒ ตัวแหละ!

ข่าวกระจาย ๆ ๆ ๆ จนนักข่าวมากันเป็นร้อย
บุกเข้าบ้านต้นเหตุ คำถามพรั่งพรั่งด้วยประโยค
เริ่มต้น...จริงมั๊ย ๆ ที่เขาว่า คุณออกลูกเป็นนก
หนึ่งแสนแปดหมื่นเก้าพันสามร้อยยี่สิบสองตัว?!!

นิทานล้อเลียนเรื่องนี้เจ็บปวดและซ้ำ ๆ ซาม ๆ!

การบิดเบือน ขนาดไม่เจตนา มันยังตีโค้งไกลลิบ
นับประสาอะไรกับการเจตนาบิดเบือน (หมายเหตุ
มีนักการเมืองหลายพรรคที่หากินกับเรื่องนี้ และมี
เพื่อนฝูงของเรานี้แหละตัวดีที่หากินแบบนี้จนได้ดี!)

การบิดเบือน เกิดในบ้าน พี่น้องก็ทะเลาะ
เกิดในหน่วยงาน พนักงานก็ทะเลาะ
เกิดในสังคม ประชาชนก็แตกแยก เขม่น
หมั่นไส้ รังเกียจกัน!

โครงสร้างสังคมซับซ้อน เศรษฐกิจมีหลายมิติ
ความแตกแยก จับผิด เฟ่งโทษ ยิ่งมีโอกาสเกิด
ง่ายดาย

สื่อมวลชนยิ่งพัฒนา ข้อมูลข่าวสารยิ่งรู้เร็ว รู้ลึก
รู้จริง รู้แท้....และยิ่งถูกบิดเบือน

นักการเมืองสมัยหนึ่ง ท่านรู้ซึ่งถึงการให้
ข่าว ท่านไม่พูด แต่เขียนเป็นข้อ ๆ ให้เอาไปลง ไม่
ต้องมานโม ไม่ต้องมาจินตนาการไปซ้ายไปขวาให้
ยุ่งยาก! เอากับเขาลี!

ความเป็นพระอยู่ที่จุลศีล....มัชฌิมศีล....
มหาศีล....เห็นมั๊ย งงกันใหญ่ นึกว่าต้องมีศีล ๒๒๗!

ความเป็นคนอยู่ที่ไม่ละเมียดศีล ๕....เห็นมั๊ย ไม่รู้
อีกตามเคย!

แล้วความเป็น “สื่อมวลชน” น่าจะอยู่ที่ใด?

ไม่ต้องเปิดกุญแจ ลุงแก่แล้วขอพูดก่อน!

“ลัทธิปริสธรรม ๗” นั่นไง ธรรมแห่งสัตบุรุษ....

เห็นมัย ยิ่งทำหน้างต๊อง!

ธรรมที่จะทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ มีคุณภาพ มีคุณธรรม แล้วยังต้องมีประสิทธิภาพอีกต่างหาก

ความเก่งทำให้ชนะ แต่ทีมเวิร์กทำให้เป็น แชมเปียน...อะไรทำนองนั้น

ดีแล้วก็สาธุ แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก

“คนดี” เขาก็ยังต้องพัฒนา อรหันต์ยังต้อง ตั้งจิตสู่อุทฺถมูมิ

“มนุษย์เดินดิน” อย่าคิดว่าไร้ค่า เกิดมากินสุบ ต้มเสพ สร้างลูกสร้างหลาน สร้างมรดกแล้วก็รีบ ตาย...แบบนี้ไม่เอา!

เกิดมาทั้งทีต้องไฉไล ทำให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น

“ลัทธิปริสธรรม ๗” รู้ในเหตุ-ในผล-ในตน- ประมาณ-กาล-บุคคล-สถานที่

เมื่อ “เกิดผล” เช่นนี้ ก็รู้เลยว่ามาจากเหตุอะไร

เมื่อ “เกิดเหตุ” เช่นนี้ ๆ ก็รู้เลยว่าจะต้องมีผล อย่างไร

เมื่อเป็น “ตัวเรา” ก็ารู้กำลัง รู้ศักยภาพ รู้ว่า เราควรจะทำอะไร หรือจะทำ หรือจะสอนแค่ไหน ๆ

เมื่อ “จะทำอะไร” คำถามทุก ๆ ด้าน จะเกิน เลยมัย จะพอดีมัย จะเวอร์มัย จะเหมาะมัย?

เมื่อ “เป็นเขาคนนั้น” ไม่ใช่ตัวเรา ต้องคำนึง คำถามให้เหมาะสมกับสภาพของเขา นิสัยของเขา ฐานะของเขา วัฒนธรรมของเขา แล้วลงมือปฏิบัติการ

เมื่อเป็นสถานที่อย่างนี้ ๆ เขามีกฎระเบียบอะไร เขามีวัฒนธรรม มีกติกาอย่างไรก็อย่าไปละเมิด

อธิบายลัทธิปริสธรรมพอสังเขป รวบรวมให้ เห็นใจความ แต่ไม่ยืนยันถูกต้องกับพจนานุกรม!

ตัวอย่าง ถ้าเป็นพ่อแม่พูดกับลูก ฉันท์เลี้ยงแกมา แก่ต้องกตัญญูนะ!...แบบนี้ถือว่าผิด! ต้องให้คนอื่น เขาพูดแทน

จำนักรการเมืองมีชื่อได้ไหม เขาไปพูดถึงชาวมุสลิม แล้วเลยไปเรื่องน้ำมันหมู หนีแทบไม่ทัน!...

เป็นลูกวัยรุ่นขอพ่อแม่ซื้อโมไซค์ซีไปเรียน

หนังสือ พ่อแม่ยอมตัดที่นาขายเพื่อลูกรัก...แบบนี้ก็ ถือว่าไม่ประมาณ...ถือว่าผิด!

ยกตัวอย่างโน่นนี่นั่น คนเขียนต้องการอะไรหรือ?

ก็จะเตือนสื่อมวลชน ทั้งนักข่าว ทั้งกอง บ.ก. ต้องระมัดระวัง ต้องซื่อสัตย์ต่ออาชีพ มิใช่ทำข่าว ไปวัน ๆ

ลงข่าวไปไม่แคร์ใครจะเสียหาย แคเอาตัวรอด มีข่าวให้ประชาชนบริโภค

เรื่องจริงไม่อิงนิยาย หากไม่ระวังตัวเองก็ จะกลายเป็นวลสารพราหมณ์ ผู้ยุแหยให้เหล่า เจ้าชายลิจฉวีแตกแยกเป็นเสี่ยง ๆ

เล่าทางโน้นที ทางนี้ที จะเหลืออะไร!

คนเขียนบทความรายวันย่อมรู้ดี เนื้อหาจะ ชวนคลั่ง แบบพวกรายอาทิตย์ก็ไม่ได้

นักข่าวรายวันออกข่าวก็ทำนองนั้น ต้อง คู้ยแคะเจาะหาประเด็นมาทำข่าวให้สำเร็จ

หาไม่ได้ อาชีพก็จะไม่ยั่งยืน!

โลกหมุนเร็วจี้ ทุกอย่างเดินหน้า

จะให้นักข่าวระมัดระวัง ก็ไม่ทันกิน!

นี่เขาเถียงมา...

กัมมuna วัตติโลโก สัตวโลกยอมเป็นไปตาม กรรม กู้ ๆ!

เราคงหยุดคนหาข่าวให้รับผิดชอบทุกเรื่องไม่ได้ ข่าวที่ผลิตรายวัน บางทีก็ชี้หน้า!

บางทีก็ตีปลาหน้าไซ!

บางทีก็ยุให้รำดำให้เร็ว!

บางทีก็หมูจะหาม แต่เอาคานเข้ามาสอด

บางทีก็พิทักษ์คุณธรรมบ้านเมือง!

บางทีก็.....

เฮ้อ.....คงเป็นหน้าที่ของประชาชนที่ต้อง “ฟังตน” “มีสติ” ทุกครั้งที่บริโภคข่าวสาร...เข้าใจ มัย?

อ้าว!...นี่กว่า จะเตือนสื่อมวลชน!

(ป.ล. หยดน้ำ หยดบ่อย ๆ หินก็ยังกร่อน

จับผิดบ่อย ๆ ก็ทำให้เสียศูนย์ ชื่นชมบ่อย ๆ

ก็เสียคน!)

๓

คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

ซึ่งเราก็ต้องมี“อาการของสุข-ของทุกข์”
เป็นตัวตั้งก่อน จึงจะ“ค้นหาเหตุ”ในตัวนั้นได้

• ต่อจากฉบับที่ ๓๓๒

ฉบับที่แล้ว เรากำลังไล่เรียงหลักปฏิบัติ
ของพระพุทธเจ้าที่สำคัญอย่างยิ่งคือ “ปฏิจ
สมุปปบาท” ตั้งแต่ปลายท้ายของกระบวนการ
ที่ผู้เรียนธรรมะพระพุทธเจ้าจะต้องรู้จักรู้แจ้ง
รู้จริง“อาการ”ของ“ทุกข์”ด้วยการที่มีสภาวะ
จริง มิใช่เรียนรู้กันแค่ภาษา-ตรรกะ-บัญญัติ-
ความคิดเพื่อ หรือพูดกันไปกันมาอยู่เท่านั้น
แต่ไม่มีสภาวะของ“อาการ”แท้ต่าง ๆ

สภาวะจริงของ“อาการทุกข์”มันอยู่ที่
“เวทนา” ถ้าแม้ไม่มี“เวทนา”ให้เราสัมผัส
อาการ”จริง เราก็จะไม่มี“ของจริง”ให้ปฏิบัติ

เราก็ไม่ได้“สัมผัสอาการทุกข์”ที่แท้จริง
เท่านั้นเอง มันก็เท่ากับเราได้แต่หลงเพื่อพก
ไปกับ“ความรู้-ความเข้าใจ-ตรรกะ-บัญญัติ”

ดังนั้น ยิ่งไป“หลับตาปฏิบัติ”นั้น มัน
จบเห่กันเลย “อาการเวทนา”ไม่มีในปัจจุบัน

หัวใจของศาสนาพุทธ คือ“ทุกข์” ที่
เป็น“อริยสัจ๔” เราต้อง“สัมผัสอาการ”นี้จริง

และ“อาการ”ที่เป็น“โสภ-ปริเทว-ทุกข์-
โทมนัส-อุปายาส”นี้แหละที่เป็น“นิमित(เหตุ,
เครื่องหมาย,เหตุ,เค้ามูล)”ของ“อาการทุกข์”แท้ ๆ
จึงจะ“ตรงจุดแห่งภาวะจริง”ให้เราศึกษาได้

การเกิด“ทุกข์”มันมี“เหตุ”แน่นอน

“เหตุแห่งทุกข์”คือ “ต้นหา” ก็ต้องค้น
หาหรือใช้“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ที่พร้อม
ไปด้วยองค์ธรรมของ“โพชฌงค์ ๗”ที่เรียน
จาก“ของจริง-สภาวะที่กำลังเกิดอยู่จริง ๆ”

ผู้ไม่รู้จัก“ธรรมวิจย” ก็ยอมไม่ใช้“ธรรม
วิจย”แน่นอน แม้รู้จักความหมายของ“ธรรม
วิจย”แล้ว แต่ปฏิบัติไม่เป็น ใช้“ธรรมวิจย”ไม่
ถูก ก็ไม่เป็น“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”ก็ไม่มีผล

เมื่อเรา“สัมผัสอาการทุกข์แล้ว”เราก็ใช้
“ธรรมวิจย”ซึ่งจะต้องอ่าน“อาการของวิตก
(จิตที่เริ่มดำริขึ้นมา)”และ“อาการของวิจยาร(พฤติ
ของจิต)” แล้วค้น“อาการของต้นหา”ให้เห็นจริง-
พบจริง-สัมผัสสภาวะจริงนั้น ๆ โทงโท หลัด ๆ
โต้้ง ๆ เป็น“ปัจจุบันกาล”เสมอ จึงจะ“มีผล”
ในการปฏิบัติ ไม่เช่นนั้นก็มีแต่แค่คิด ๆ เพื่อ ๆ
อยู่ ซึ่งมันเป็นแค่ตรรกะ-บัญญัติเท่านั้นเอง

จากการที่แค่“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปอยู่
ใน“ภพภายใน” แล้วก็“งม-จม”อยู่กับคำว่า
“วิตก-วิจยาร” โดยไม่มีวันรู้ว่า “ตกหรือตักก”
นั่นคือไฉน “จยาร”นั้นเป็นอย่างไร ซึ่ง“สัมผัส
สภาวะ”แท้ ๆจริง ๆ และพึงรู้ได้ด้วย“อาการ-
ลึงคะ-นิमित-อุเทศ”อันเกิดจาก“รูป-นาม”
ของผู้ปฏิบัติเอง ที่สามารถอ่านได้ในตน

ยังไม่ต้องไปพูดถึงความเป็น“วิตก-

วิจารณ์กันหรือแค่“ตกหรือตักก”กับ“จาร”ก็ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะกันก่อนเถิด

ผู้สามารถ“รู้ตักกะ”แท้จึงจะทำ“ตักกะ-วิตักกะ-สังกับปะ-อัปปนา-พัยปปนา-เจตโส อภินิโรปนา-วจีสังขารา”ได้สำเร็จจริง

ต้องเห็น“กิเลส”ใน“ตักกเจตสิก” “สัมผัสสภาวะจริง” จากสภาวะของ“เวทนา”นั้น ๆ ที่มี“อาการทุกข์” และ“เหตุ”อันทำให้“ทุกข์”ก็อยู่ในเวทนา”นั้นแล จึงต้องค้นหา“เวทนาในเวทนา”กันจริง ๆ ถึงจะพบ“ต้นเหตุ”ได้แท้

เห็นแจ้งชัดเจนมั๊ย?...ว่า หลับตาปฏิบัติมันโมฆะในการปฏิบัติแน่ ๆ เลย จะไม่เกิดเหตุ ไม่เกิดผลใด ๆ เลย “หลับตา”ปฏิบัติไปให้ตาย ก็ปฏิบัติไปฟรี ๆ สูญเปล่า ไม่ได้อะไร

เรื่องของ“ต้นเหตุ”ก็ต้องศึกษา“ต้นเหตุ๖” (ยังไม่ได้หมายถึง“ต้นเหตุ ๓”ดอกนะ) จาก“สัมผัส ๖”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามต้นเหตุ”แล้วปฏิบัติให้ได้ผล นั่นคือ“ดับกามต้นเหตุ”นี้สิ้นไปก่อน แล้วจึง“ดับภวต้นเหตุ-วิภวต้นเหตุ”ให้สิ้น ก็จบกิจ

เรื่องของ“เวทนา”ก็ต้องมี“เวทนา”อยู่ โทนโท่ หลัด ๆ ไต้ง ๆ เป็น“ปัจจุบัน”ให้ศึกษาจาก“เวทนา๖”ว่า ความรู้สึกที่เกิดจากทวาร ๖ นั้น มันย่อมนเกิดเป็น“สุขหรือทุกข์” หรือ “ไม่สุขไม่ทุกข์(อุเบกขา)” มี“๓ ความรู้สึก”เท่านี้ให้ศึกษา ให้จัดการ(อภิสังขาร)อย่างสำคัญยิ่ง

นั่นก็คือ จัดการ“ความรู้สึกสุขเกิน”ที่เป็น“ทุกข์อาริยสังข”นั่นแหละให้ดับสิ้นสูญสนิท

ถาวรไปให้ได้ กระทั่ง“ไม่สุขไม่ทุกข์”สำเร็จ ซึ่งต้องศึกษาจาก“ผัสสะ ๖”ทั้งหลาย และต้องเป็น“สภาวะที่ปรากฏปัจจุบัน”ด้วย ไม่ใช่จาก“อดีต”หรือ“อนาคต”เป็นอันขาด ชัดเจนดีหรือยัง?

หากเอาแต่ไป“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วมันจะมี“เวทนา”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”กันมาให้ศึกษาได้อย่างไร? ตรงไหน?

การปฏิบัติธรรมนั้น ส่วนของ“นาม”จึงต้องศึกษาปฏิบัติจาก“นาม ๕” และจาก“รูป ๒๘” และจาก“กาย ๒๔” หรืออุปาทายรูป ๒๔” เป็นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ชัดใน“ปัจจุจสมุขบาท” ซึ่ง“นาม ๕”นั้น ได้แก่ เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ (พระไตรปิฎก “วิภังคสูตร” เล่ม ๑๖ ข้อ ๔ ถึง ๑๘)

“กาย”ต้องมีพร้อมทั้ง“รูป”และ“นาม” เห็นมั๊ยว่า “นาม ๕”นั้นมี“ผัสสะ”เป็น“ตัวที่ ๔”อยู่ไต่ตั้ง ๆ ถ้าไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่ครบกระบวนการในการปฏิบัติของพระพุทธเจ้า

และไม่สามารถมีความเป็น“กาย(รูปกับนามหรือธรรมะ ๒)” กล่าวคือ ไม่มี“กาย”ที่มีทั้ง“ภายนอกและภายใน”ให้ผู้ปฏิบัติศึกษา “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างเด็ดขาด

จึงหมดสิทธิ์ที่จะเกิด“ปัญญา”แน่นอน อย่าลืมนะว่า “นาม ๕”นั้นมี“ผัสสะ”นะ! เพราะฉะนั้นผู้ปฏิบัติจึงจะกำหนดหมาย

สภาวะต่าง ๆ จริงเองได้ด้วย“สัญญา”ของตน ตามที่ตนมี“รูป(รูป๒๘)”ให้สัมผัสในภาวะของ “อาการ” ด้วย“ทิวฐิ”ที่“สัมมาทิวฐิ”ถูกแท้ ถ้าคุณ“สัมผัส”อยู่แต่ในภายใน“ใจ” เท่านั้น ไม่มี“สัมผัสภายนอก อีก ๕ ทวาร”

“โลก”ภายนอก หรือ“ความเป็น“กาย” ของคุณก็มีแค่“อตตาทภายใน” หรือมี“โลก” แค่“โลก”ที่“วน”อยู่แต่ในภาพ“ภายในใจ”ของคุณเองเท่านั้น ..มันมี“กาย”ที่ไหนกัน?

“โลก”ของคุณก็กว้างไกลอยู่แคบ ๆ แค่ “ใจในใจ”ภายใน ส่วนเดียวเท่านั้น

หรือคุณก็มีแค่“อตตา”ภายในที่จมอยู่ แต่“ใจในใจ”ของตนเอง

ความเป็น“โอฬาริกอตตา”อันมี“ภายนอก” คุณก็ไม่มี ความรู้ก็มีแค่“อตตา”ตนเอง คุณก็อยู่ใน“โลก”แคบ ๆ เล็ก ๆ ที่ไม่กว้างไกลถึงภายนอกกับ“โลกกว้าง”เขาเลย

“ความจริง”ของคุณก็มีอยู่แค่นั้น

แต่ถ้าผู้ที่มี“สัญญา”ออกมากำหนดรู้ กับ“ภายนอก” คือ มี“สัมผัสด้วยทวาร ๕” แต่ละทวารอีกตามจริง คุณก็มี“ความรู้”ร่วมกับชาวโลกภายนอกเขาอีกเต็มมา คุณก็มี“ความรู้โลก(โลกวิทู)”เพิ่มขึ้นอีกยิ่งกว่าที่คุณมีอยู่เดิมได้ จึงจะบริบูรณ์ครบ“โลก-อตตา”

ถ้าไม่เช่นนั้นคุณก็จมอยู่แต่กับ “อตตา”ของคุณเท่าเดิม คุณไม่มีความรู้ภายใน

นอก(โลก)เพิ่มขึ้น“ความรู้”ชนิดนี้ของคุณก็ เรียกว่า“ปัญญา”ไม่ได้ เพราะคุณไม่มี“ความรู้สัมผัสภายนอก” ด้วย“องค์ธรรม ๖ (มัคค์ะ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิวฐิ..๓ เสา”นี้ ทำให้เกิด “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ไปตามลำดับ)”

ทำความเข้าใจในคำว่า “ปัญญา” กับ “สัญญา”ให้ลึกซึ้งละเอียด ๆ ดี ๆ

ยิ่งคุณมี“ความรู้”ร่วมไปเสมอกับ“ขณะที่ทำอาชีพเลี้ยงตน(สัมมาอาชีพะ)”คุณก็สามารถใช้“สติ-สัมปชัญญะ-สัมปชานะ”อ่านรู้“กาย”ของคุณไปด้วยได้ ทั้งภายนอกทั้งภายใน ทั้งสมมุติสัจจะทั้งปรมัตถสัจจะ ด้วย“รูป-นาม”ที่คุณสัมผัสกันอยู่ ก็จะมีความเป็น “สัญญา”ที่เกิดสัมประสิทธิ์เจริญขึ้น ๆ ๆ

“สัญญาของผู้ปฏิบัติก็จะมี“ปัญญา”จริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใจใน“สิ่งคะ”(ความแตกต่างของธรรมะ ๒) ตาม“นิमित”(เครื่องกำหนดหมายที่ผู้มีสัญญาก็จะใช้“สัญญา”ทำงานเจริญเป็น“อภิสัญญา”กำหนดรู้เอาได้) จึงจะค่อย ๆ รู้สภาวะจริงตรงตาม“อุเทศ”(คำสอนที่สัมมาทิวฐิที่ได้ยินได้ฟังมาจากสัตบุรุษ)ทั้งหลายได้ มีสภาวะธรรมจริงแท้

คำว่า“ปัญญา”เป็น“ความรู้ที่ฉลาดเฉลียวตามแบบของพุทธแต่เพียงศาสนาเดียวโดยเฉพาะ” นอกศาสนาพุทธไม่มีความฉลาดที่สามารถรู้ได้แบบที่เรียกว่า“ปัญญา”นี้เลย “ปัญญา”เป็นความรู้ที่แปลกแยก

ไปจากความรู้สามัญของปุถุชนในโลกโลกียะ
ซึ่งความรู้ที่เรียกว่า“ปัญญา”นั้นไม่ใช่
ความฉลาดที่“ปุถุชน”ผู้มีความเฉลียวฉลาด
วนอยู่ในกรอบของ“โลกียธรรม”เป็นอันขาด
เพราะ“ความฉลาดชนิดนี้เป็นปัญญา”
ซึ่งมี“ความฉลาด”ที่เป็น“อื่น”(อัญญา)ต่างจาก
ความฉลาดสามัญปุถุชนคนโลกียะที่“รู้”กัน
ปุถุชนนั้นฉลาดอยู่ในกรอบจำกัด ติด
วนเวียนอยู่กับ“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” ปุถุชน
คนโลกียะทั้งหลายทั้งหมดยังมีเชื่อโลกธรรม
นี้ ยังมี“สุข ๆ-ทุกข์ ๆ” ยัง“มีได้-มีเสีย” มีการ
เปรียบเทียบไปกับการยึดได้-ยึดเสีย”กันอยู่
ซึ่ง“โลกียชน”ที่เริ่มเป็น“กัลยาชน”จะ
“เริ่ม”เข้าใจหรือเห็นว่า เรามี“ลาภ,ยศ,สรร
เสริญ,สุข”นั้นไม่น่ายึดอยู่จริง ๆ มันเป็นภาระ
ไม่ดี ไม่ประเสริฐเลย จึงพยายามลดละเลิก
มาตามลำดับ ซึ่งปฏิบัติตามวิธีปฏิบัติแต่ยัง
มีแค่โลกียวิธี“ดีขึ้น-แย่งลง”ก็“วน”อยู่เท่านั้น
ยังไม่ใช้“โลกุตรวินิ”แบบศาสนาพุทธ
เพราะจะยังไม่มีการปฏิบัติ“ไตรสิกขา”หรือ
“โพชฌงค์ ๗-มรรคองค์ ๘”หรือ“จรณะ ๑๕
วิชา ๘”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เป็นต้น
ซึ่ง“โลกียวิธี”ก็สามารถปฏิบัติบรรลุผล
สำเร็จได้เช่นกัน ก็เป็น“ผลแบบโลกียะ”นั้น ๆ
แน่นอนว่า “โลกียวิธี”กับ“โลกุตรวินิ”นั้น
ต้อง“แตกต่างกัน”มีนัยสำคัญไปคนละอย่าง

“โลกียผล”นั้นจะฉลาดยอดเยี่ยมแก่ง
กาจกันขนาดไหนปานใดก็ตาม ก็เป็นเพียง
“การวนไปวนมา”อยู่กับ“อาการหวั่นไหว”ไป
กับความมาก-น้อย,สูง-ต่ำ,สุข-ทุกข์,ชอบ-ชัง,
ผลัก-ดูด”เป็นต้น ที่ยังเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่กับการ
ได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” เทียบกับการ
ไม่ได้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” เท่านั้นเท่านั้น
“โลกียะ”ยังตัด“วิภูฏสงสาร”ไม่ได้แท้
หรือจะ“ดับสิ้นความเป็นโลก”ให้หยุด“วน
(โลกหรือโลกีย)”ไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์
เป็นขั้นตอนฉลาดลุ่มดูจึ้งทะเล่ไม่ได้แน่นอน
“โลกียะ”จึงหมุนวนอยู่กับ“สมบัติพลัด
กันชม”แย่งคนอื่น,สัตว์อื่น..ไม่มีจบสิ้น ก็
วนอยู่กับ“สวรรค์-นรก” เพราะสิ้นสวรรค์-นรก
จนกระทั่งไม่วนเป็น“สวรรค์-นรก”อีก..ไม่ได้
หรือชนิดที่“ดับอัตตาหรือดับอาตมันได้สนิท
แบบไม่มีตัวตนที่“วน”มาเกิดอีกแล้ว”..ไม่ได้
ส่วน“โลกุตระผล”นั้นหมด“ความวน(โลก)”
ดังกล่าวนั้นได้จริงเด็ดขาด ไม่“วน”อีกเด็ด
ขาด นั่นคือ ไม่มี“อาการหวั่น ๆไหว ๆ”ไปกับ
ความมาก-ความน้อยบ้าง สูง-ต่ำบ้าง สุข-
ทุกข์บ้าง ชอบ-ชังบ้าง ผลัก-ดูดบ้าง วนไป-
วนมาอยู่ไม่จบ เป็นต้น ที่ยังเป็น“ธรรมะ ๒”
อยู่กับการได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข และการ
ไม่ได้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข” เป็นโลกียะแท้
นี่เป็นนัยสำคัญที่ผู้เรียนรู้พุทธศาสนา

จะต้องทำ“ความเข้าใจ”(ทิวฐิติให้ถูกต้อง-ให้
ถ่องแท้เป็น“สัมมาทิฐิ”ก่อนอื่นทีเดียว

ผู้จะสามารถเกิดความรู้รอบใน“ความ
จริงตามความเป็นจริง”ดังกล่าว มันก็ต้อง
“สัมผัสสภาวะ”ต่าง ๆ นั้น ๆ ครบครันอยู่ด้วย

จึงจะยืนยันได้ว่า“มีสมมุติสัจจะ”กับ
“ปรมาตตสัจจะ” ครบ ๒ ส่วนไปกับ“โลก”เขา
ไม่เช่นนั้นก็เรียกว่า“โลก”ไม่ได้

เพราะ“โลก”ต้องมีธรรมะตั้งแต่“๒ เล้า”
ขึ้นไป เป็น“๓ เล้า-๔ เล้า-๕ เล้า ฯลฯ”

ส่วน“อัตตา”นั้นมีแต่ตนเอง“๑ เดียว”

“อารยชน”ที่มี“โลกุตระปัญญา”นั้นจะ
มี“ความฉลาด”อันเป็นความรู้ในความเป็น
“อื่น”(อัญญะ)อีกต่างหากที่นอกจาก“ตนเอง”
รู้มาแล้วเท่าที่“สัญญา(ความจำ)”ของตนมีอยู่
ทั้งหลาย หรือ“กำหนดรู้(สัญญา)”ได้เกินกว่าคน
ทั่วไปที่เป็นปุถุชนทั้งหลายมีกันเป็นสามัญ

จะเห็นได้ว่า“ความรู้”ที่ได้สาธยายมา
นั้น ต้องศึกษาเรียนรู้จากทั้งภายนอก”และ
“ภายใน” จากทั้ง“โลก”และ“อัตตา” จากทั้ง
“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมาตตสัจจะ” อันเป็น
“ธรรมะ ๒”ที่ ต้องเปรียบเทียบ(อุปมา)กัน
เสมอว่ามี“สิ่งคะ-แตกต่าง”กันอยู่อย่างไร?

และเลือกสรรว่า อันไหนถูกต้อง อัน
ไหนดี ที่ควร“ใช้”หรือควร“ทำ(กรรม)”ใน
“กาละ”นั้น ๆ ซึ่งเป็นไปตาม“สัปปุริสธรรม ๗

และมหาปเทศ ๔”ที่สัตบุรุษต้องจัดการจริง
ซึ่งล้วนใช้“ความฉลาดขั้นปัญญา(ธรรมา
นุสสารี)”ของสัตบุรุษปฏิบัติทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่ยังมี“ความฉลาดขั้นศรัทธา
(สัทธานุสสารี)อยู่และยังเื่องหนักไปทางโลกียอยู่
ซึ่งยังถนัดแบบสะกดจิต“หลับตา”หรือเพียง
ใช้“การข่ม”เพื่อหยุดสิ่งที่ไม่ต้องการเท่านั้น
เมื่อทำได้แค่นั้นก็จะมีแต่การเรียนรู้ได้

จาก“สัญญา”ที่กำหนดรู้ได้กันอยู่เฉพาะเพียง
“ภายในของภายใน”เท่านั้น จึงบรรลุผลแค่
“มิจฉาทิวฐิติ ๖๒”ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสใน
“พรหมชาลสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑-๙๐) การ
ศึกษาปฏิบัติก็วนเวียนได้อยู่เท่านั้นและเท่านั้น

มีแต่ผู้ปฏิบัติเป็นสัมมาทิฐิจริง ๆ จึง
จะเกิด“ปัญญา”แล้วก็จะเจริญสะสมพัฒนา
ขึ้นยิ่ง ๆ เป็น“ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ตาม
ที่พระพุทธรเจ้าตรัสมียืนยันใน“มหาจัตตารี
สกุสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ หรือ
แม้จาก“สามัญญผลสูตร” และสูตรอื่น ๆ อีก
ทั้งนั้น ๆ ที่เป็นสัมมาทิฐิของพุทธทั้งหลาย

ผู้สนใจหาอ่านค้นคว้าติดตามศึกษาได้
“สัมมาทิฐิ”ก้าวหน้าขึ้นก็จะกลายเป็น
“พลังแห่งความรู้ที่มีผลโลกุตระ”อัน
เรียกด้วยภาษาของพุทธว่า“ปัญญา” ปัญญา
ที่พัฒนาเจริญขึ้นก็เรียกว่า“ปัญญินทรีย์”

จาก“ปัญญินทรีย์”เจริญขึ้นตามลำดับ

สูงสุดก็เรียกว่า“ปัญญาพละ” เมื่อเป็น“ผล”
ถึงที่สุดก็เป็น“ปัญญาผล”บริบูรณ์สูงสุด

เห็นใหม่ว่า ความฉลาดของพุทธที่เป็น
“ปัญญา”นั้นแตกต่างจากความฉลาดที่เป็น
“เจโก”หรือ“เจกา” อย่างมีนัยสำคัญไฉน?

“เจโก”นั้น“ความฉลาด”จะไม่ออกไป
จาก“สัญญา” หรือจะไม่“รู้โลก(โลกวิทู)”เพิ่มขึ้น
หรือจะไม่มี“ภายนอก”ที่ออกไปจาก“อตตะ”
หรือโลกภายใน”ของตนเท่านั้น จะจมอยู่
แต่กับ“สัญญาะ นิจจาณี”ของตนเท่าที่ตนมี

แต่“ปัญญา”คือ ความรู้หรือความฉลาด
ที่เป็นของพุทธโดยตรง มีทั้ง“กระบวนการ”
(paradigm) และทั้ง“กระบวนการ”(process)
เฉพาะแบบพุทธเท่านั้น ซึ่งไม่เหมือนกับ
“ความเฉลียวฉลาด”อื่น ๆ หรือทั่วไป

เจโก จะมี“โลกียรส” ส่วน“ปัญญา”นั้น
จะมี“โลกุตรรส” เป็น“รส”อีกอย่าง“อื่น”(อัญญะ)
ที่แตกต่างทวนกระแสไปจาก“โลกียรส”ของ
ปุถุชน จึงเป็น“ธรรมรส”ที่มีนัยสำคัญเฉพาะ
ของพุทธถึงขั้น“วิมุตติรส” เพราะแตกต่าง
จาก“ธรรมรส”ที่ศาสนาอื่น ๆ เป็น ๆ มี ๆ กัน

“ธรรมรส”(อุตตริมนุสสรธรรม)ที่เป็น“วิมุตติ
รส”ของพุทธจึงเป็น“รสพิเศษ”ที่ผู้มีมรรคผล
จริง ย่อมรู้“รส”นั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง จะไม่หลง
ไม่โง่ ไม่มมงาย ไม่ติดยึดดำณณา

ส่วนคนที่หลง“รสโลกีย์” ก็จะมมงาย

หนักถึงขั้นดำณณา ใครพูดยังไง กิ่งง ก็
มีดมัวโหมหันต์ ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ภาษา(ไม่รู้
ประสีประสา) และแถมเขาจะหาว่าที่อาตมา
พูดนี้ เป็นความเพ้อพก บ้า ๆ บอ ๆ เอาด้วย

คนผู้“มิจจาทิฏฐิ”แท้ เมื่อทำ“หลับตา
สะกดจิต”แล้วเขาก็หลงเสพ“รสสุขที่เป็นรส
สุขแก่”อันเป็น“มโนมยอตตะ”นั้น หัวปักหัว
ปาดำณณาโง่ดิ่ง(อริชชา)จมมเง่า มัวมืดอยู่ใน
“สววรรค์”นั้น ยากที่จะปลุกให้รู้ตัว-รู้ตื่น

ซึ่งเขาหลงเรียกว่า “สววรรค์”หรือแดน
สุขาวดี ที่คนผู้ยัง“มีภพเสพสุข”ยังต้อง“มี”

ก็เพราะ“เสพติดรสแก่ของโลกียภูมิ”นี้
หนักยิ่งกว่า“คนเสพติดที่ติดเสพ”หนักสุดใด

ทั้ง ๆ ที่มันแสนจะเป็น“อรูปรู”หรือเป็น
แค่“นามธรรม”ที่ตนยังหลง“มีอยู่” ยึด“ปั้น
ขึ้น”จน“สำเร็จด้วยจิตตนเอง(มโนมยอตตะ)”

จึง“กดรหัสเอาเองของตนในจิตตน”
หรือสะกดจิตตนเองนั่นเอง ติดหนับ แถมยัง
ไปสะกดจิตคนอื่นเขาไปทั่ว ครอบงำคนทั้ง
หลายให้หลงมีดบอดดำณณาตามตนเอง
ให้หนักจัดหนักหน้าขึ้นอย่างไม่หยุดหย่อน
ดังที่เห็น ๆ และเป็นกัน ทำกันอยู่แพร่ทั่วโลก

เขาไม่รู้เลย เขาไม่สามารถรู้จรรู้แจ้ง
รู้จริงใน“เวทนา๒”(เวท เวทนา)หรือกว่า

อย่างไรคือ“เวทนา”ที่เป็น“รสแท้”
..อย่างไรคือ“เวทนา”ที่เป็น“รสแก่” ซึ่งเป็น

“เวทนา๒”อันเป็น“ธรรม ๒”(เหตุ ธรรม) ที่เราจะต้องศึกษา“เวทนาในเวทนา” และทำให้เป็น“เวทนาเดียว”(เอกัคคตารมณ์หรือเอกคตาคจิต) สำเร็จเป็นที่สุด“รสเดียว” คือเหลือ“รสแท้” หนึ่งเดียวให้ได้ จึงจะเป็น“เอกัคคตารมณ์”

ซึ่งจะไม่ใช่ความมี“จิตเป็นหนึ่งหรืออารมณ์เป็นหนึ่ง”(เอกคตตา)อย่างทีลัทธินับตาสะกดจิตยึดกันทำกันนั้นแน่นอนเด็ดขาด

“อารมณ์เป็นหนึ่ง”คือ“รสแท้”ของภาวนานี้รสเดียว ที่เป็น“สักจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”

นั่นหมายความว่า “รสของอะไร”ก็ต้องเป็น“รส”ที่คนด้วยกันสัมผัสสิ่งนี้ด้วยกันแล้ว ก็“ตรงกัน”เป็นหนึ่งเดียวกันว่า “คือรสอย่างนี้” ต่างก็รู้ของตนๆที่สัมผัสว่าเป็น“อย่างเดียวกัน” คือ ตรงกันหมด ไม่เป็นอื่นต่างกัน

“รสแท้”คือ รสเดียวกัน-ตรงกันทุกคน เมื่อแต่ละคน“สัมผัส”สิ่งนั้นด้วยกัน

เช่น รสเปรี้ยว เป็น“รสแท้” ที่ทุกคนสัมผัสสิ่งนี้ ก็ได้“รส”นี้ตรงกันหมดทุกคน

ส่วน“รสเทียมหรือรสเก้”ก็จะเกิดกับ“ผู้ยึดของตนๆ”(อุปาทาน)ของแต่ละคนที่ต่างกันไป หากใครยึดไปทาง“ชอบรสนี้”ก็อย่างหนึ่ง ส่วนผู้ยึดไปทาง“ไม่ชอบรสนี้”ก็จะเกิด“รส”อีกอย่างหนึ่ง “รสที่ต่างคนที่ต่างรู้สึกแปลกแยกไปนั้น” นั่นแหละคือ “รสเก้”

แต่ๆนั้น“รสอะไรเป็นอย่างใด-มันก็ต้องมีรสนั้นเป็นอย่างนั้น” ทุกคนที่ไม่มี“อุปาทาน”

ก็จะสัมผัสรู้“รสนั้น”ตรงกันหมด รสเดียวกัน

“รสเทียมหรือรสเก้”คือ “อุปาทาน” ซึ่งเกิดจาก“ความยึดของแต่ละคนที่ต่างคนต่างยึด” เป็น“รสสวรรค์”ก็ได้ เป็น“รสนรก”ก็ได้

“รสสวรรค์หรือรสนรก” คือ“รสเก้”ที่แต่ละคน“อุปาทาน”เอง แล้ว“มีจริงเอง”ของแต่ละคนนั้นขึ้นของตนเอง จนเป็น“อาการ ๓๓”

(ดาวดึงศาการ) ที่แต่ละคนนั้นเองขึ้นมาลงเองของใครของมัน ที่แต่ละคน“ยึดรสเก้นั้น”เอง

ที่แท้มัน“ไม่มีตัวตน”(อนัตตา) ซึ่งไม่ใช่

“รสแท้”ก็เป็น“รสเดียวกัน”ที่ต่างคนสัมผัสแล้ว“รู้รสแท้”นั้นๆตรงกันหมดทุกคน

แต่“รสที่ชอบหรือชัง”มันของแต่ละคนต่างหากที่“ยึดติดกับรสเก้นั้นๆของตนเอง”

นั่นแหละเป็น“สวรรค์ดาวดึงส์”ที่ตนหลงซึ่งเป็น“อาการเก้(นรก)”ที่เกินกว่าอาการ ๓๒”

อันคนทุกคนมีเท่ากันทั้งนั้น แต่“อาการ ๓๓”นี้ผู้หลง“อาการเก้(สวรรค์)” อาการเกินความจริง

เป็น“ภพ”ที่ตนเองหลงสร้างขึ้นมาเอง อาการนี้คือ“ชาติ”ที่แต่ละคน“ก่อชาติ”ขึ้นมาใหม่

“ดาวดึงศาการ(อาการที่ ๓๓)”หรือพูดอย่างไทยๆว่า“ดาวดึงส์”นั้นเป็น“ภพเก้”หรือ

“ชาติเก้” คืออาการที่นอกเหนือกว่า“ความแท้จริง”ที่ต้องตรงกันหนึ่งเดียว

แต่นี้มันออกไปจากความจริงที่ทุกคน“สัมผัส”จึงเป็น“ภพ-ชาติ”ที่เกิด“อาการเก้”นอก

เหนือ“อาการ”ของแต่ละคน คือ“อาการ ๓๒”

มันเป็น“อาการ”เกินกว่า“อาการ ๓๒”
(ทวัตติงสการ)ของความจริงที่เป็นสามัญ..ไฉ!

มันเป็น“รส”ของ“อุปาทาน”เช่น“รสสุข”
พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า“สุขัลลิกะ”ที่แปล
ว่า“สุขแท้จ”(สุข + อลิกะ)“อลิกะ”ก็คือ“เท็จ,
ไม่จริง”มันแก้ มันหลอกหลวง ตัวปลอม

เพราะ“รสแท้”นั้น ผู้สัมผัส“รส”นั้นก็
เกิด“ความรู้สึกในรสนั้น”ตรงกันทุกคน

เช่น“รสเปรี้ยว”ทุกคนสัมผัสเปรี้ยวนี้ก็มี
“ความรู้สึกรสเปรี้ยวอย่างเดียวกัน”นี่คือ
รู้“ความจริง”ตรงกัน“รสเดียว” ฉะนั้นแล“รสแท้”

ส่วนผู้เกิด“รสชอบ-รสไม่ชอบ”นี่รสแก้!

ผู้ใดเกิดอาการ“สุขใจเพราะชอบ”ก็เป็น
อุปาทานของผู้นั้น แม้ผู้ใดเกิดอาการ“ทุกข์
ใจเพราะไม่ชอบ” ก็เป็นของอีกคนหนึ่งไป

“อาการสุข-อาการทุกข์”เป็นอุปาทาน
ของแต่ละคนแท้ ๆ อย่างนี้เอง ตามที่ผู้ใดมี
จิต“ยึด”(อุปาทา,อุปาทยติ)เอาเองของตน ๆ

แท้ ๆ นั้น“ความสุข-ความทุกข์”มันไม่มี
ส่วนผู้ที่เกิด“อาการชอบรสเปรี้ยวนี้”ก็
เป็น“สุข”ของแต่ละคน บางคนเกิด“อาการ
ไม่ชอบรสเปรี้ยวนี้” ก็เป็น“ทุกข์”ของแต่ละ
คน ต่าง“ยึด”ไม่เหมือนกัน ..ขัดขึ้นมั๊ย?

นี่แลคือ“รสแก้ หรือรสเทียม”ขัด ๆ เป็น
“อุปาทาน”ของแต่ละคนแท้ ๆ ต่างคนต่าง“ยึด”

“อาการปกติ”นั่นคือ“ไม่สุขไม่ทุกข์”เป็น
“อาการ ๓๒ กลาง ๆ”อย่างเดียวกันทุกคน

ถ้า“อาการ ๓๒”ส่วนใด“ไม่ปกติ” ก็จะมี
“อาการผิดปกติ” เช่น เจ็บ หรือปวด หรือทุกข์
อย่างนั้นอย่างนี้ หรือไม่สบายไปต่าง ๆ ก็เป็น
ธรรมดาของอริยสัจ ที่เหตุปัจจัยได้แก่องค์
ประกอบของ“อาการ ๓๒”แต่ละอย่างมัน
ไม่สมดุล มันบกพร่องขึ้นมา มันหัก มัน
แตกไป หรือมันมีเชื้อโรค เป็นต้น มันก็
เป็น“ทุกข์ขันธ”อันเลี้ยงไม่ได้ ตามสัจจะ

ก็ไม่ใช่เรื่อง“ยึดผิดปกติ”แต่อย่างใด
หรือไม่ใช่“อวิชชา”ของคนสามัญ มันก็ปกติ

เพราะ“อาการ ๓๒”ไม่สมดุลต่างหาก
ที่มันเป็น“ความไม่ปกติ” ซึ่งเกิดขึ้นเป็นได้
ตามเหตุปัจจัยพระพุทธเจ้าก็มี“ทุกข์”เช่นนี้ได้

คน“ผู้อวิชชา”(คนที่ไม่มีความรู้ในอริยสัจ)
เท่านั้นจึงจะมี“รสที่ ๓๓ (ดาวดึงส์ มาจากบาลี
ว่าดาวดึงส)”เพราะยึดขึ้นมาหลงเสพอยู่ไม่ยอม
ดับ ยัง“โมหะ”(หลงผิดไป หรือหลงใหลมันแท้ ๆ)

“รส ๓๒”คือ รสแห่ง“อาการจริง”สามัญ
ฉบับที่แล้ว เราได้เริ่มกล่าวพาดพิงถึง

“อาการ ๓๒”ที่ภาษาบาลีว่า“ทวัตติงสการ”
ซึ่งเป็น“ภาวะที่ปรากฏหรือการแสดงปกติของ
อวัยวะ มันปรุงแต่งประกอบกันอยู่ใน“องค
พยพ”ที่เป็นเรื่องของ“รูปกับนาม”ซึ่งเป็น
“กายมนุษย์”ทุกคนว่า ทั้งหมดในคนนั้นมันก็

มีลักษณะต่าง ๆ แค่ “๓๒ อากา” เท่านั้นแหละ
มันไม่มี “๓๓ อากา” หรืออีกใน “สัจจะ”
โดยเฉพาะ “ปรมาตถสัจจะ” ของอรหันต์หรือ
อารยบุคคลที่เริ่มสัมมาปฏิบัติ “มีผล” (อรรถ)
ดังนั้น “อากา ๓๓” หรืออากาของ
“ดาวดึงส์” ที่เกิดในใจคน จึงเป็น “อากาเก็-
อากาเท็จ-อากาไม่จริง” ที่จะต้องเลิกละ
มันให้ได้ ผู้ที่นั่นจึงจะ “พ้นทุกข์” หรือที่แท้ก็
คือ “พ้นสุข” นั่นแหละ ลึ้น “อวิชชา” กันเลย
จึงจะเป็นผู้หมด “สิ้นสววรรค์-สิ้นนรก”
เพราะ “สววรรค์คือนรก” เป็นอันเดียวกัน
ผู้ “หมดสววรรค์ก็หมดนรก” ที่โง่มานาน
“สววรรค์คือนรก” ..หยุด “โง่” ได้แล้ว
“สุข” หรือ “ทุกข์” ก็อันเดียวกันเช่นกัน
คนมัน “ยึดสุข” จริง ๆ อยากมี “สุข” จึง
มี “ทุกข์” ถ้ายังอยู่ในฐานะ “กำลังมีอากา” ก็
คือ “กิริยา” ก็ใช้คำว่า “อุปาทยติ” (ยึดหรือยึดมั่น)
ผู้ “ไม่มีอากานั้น ๆ” คือ สุขหรือทุกข์
ก็เป็นผู้หมด “ยึด” ก็หมดสววรรค์-หมดนรก
เมื่อมีภาวะของ “การยึด” ก็ “อุปาทาน” แท้
ยังมี “ความยึดมั่นถือมั่น” [แม้จะเป็น “นปฺงสกลลค์”
แล้ว นั่นคือ มีภาวะเป็นกลาง “อากาของใจ” (นาม) ไม่มี
ภาวะขัดแย้งหรือไม่มีความเป็นเพศแล้ว แต่อยู่ในฐานะ
ยังอาศัยความเป็นชีวิตอยู่ จึงยังมี “รูป” ให้เป็น “ภาวะ
ถูกรู้ (object)” และต้องมี “นาม” ที่เป็น “ภาวะตัวผู้รู้-ตัว
ประธาน (subject)” แดมมีคำ-มีภาษา (อริวจนะ) ขึ้นมา
ก็กำหนดกันว่า “ค่านาม” ซึ่งมีอีกมากมายมิติด้วย]

โดยสัจจะนั้น “สุข” มันคือ “ความปลอม
ความเท็จ, ความเก็” ภาษาบาลีคือ สุขัลลิกะ
ซึ่งได้แก่ “สุข + อลิกะ” อลิกะ = เท็จ, ไม่จริง
แต่คนปุถุชน “หลงอากาสุข” กันชนิด
“ยึดติดเป็นจริงเป็นจังกัน” บาลีว่า อุปาทยติ
อุปาทยติ แปลว่า ยึดมั่น, ถือมั่น
อุปาทาน แปลว่า ความยึดมั่นถือมั่น
ผู้มีอุปาทานหรืออุปาทยติอยู่ในจิต
ผู้นั้นก็ยังมี “ทุกข์” ยังไม่หมดเหตุแห่งทุกข์
เพราะยังยึดมั่นถือมั่นว่า “อากานั้นมัน
เป็นสุข-เป็นทุกข์ หรือไม่สุขไม่ทุกข์ (อากา
‘พักยก’ ของสุข-ทุกข์แบบโลกีย์)” จึงยัง “อยากได้
อากานั้น ๆ อยู่ (ก็เป็นตัณหา)” ไม่ว่า “อยากได้
อากา” ไต ๆ ก็ยัง “อวิชชา” อยู่ทั้งนั้น
เมื่อใครคนใดมี “อากาอยากได้สุข”
นั่นก็คือ “ทุกข์” เกิดขึ้นในจิตทันที เพราะสุข
กับทุกข์มันเป็นภาวะ “คู่” แยกกันไม่ได้
หรือยิ่งใครคนใดเกิด “อากาอยากได้
ทุกข์” นั่นก็ยิ่งโง่ซ้ำโง่ซำก ยิ่ง “ทุกข์” ทั้บถม
ถล่มตบหนักขึ้นอีก จนต้องเรียกว่า “วิตถาร”
ถ้าแค่ตนชอบดูคนอื่นเขาทุกข์ คนอื่น
เขาเจ็บปวด ก็วิตถารขั้น “ซาติสม์” (sadism)
ยิ่งแมนถึงขั้น “ตนเอง” นั่นแหละได้รับ
ความเจ็บปวดเองแล้วตนก็ “ชอบ” เอง ตนก็
“มันส์” เอง ถ้าถึงขั้นนี้คนผู้นี้คือ “มาโซคิสม์”
(masochism) เป็น “อากาวิตถาร” หนักยิ่ง ๆ
ภาวะใดมี “อากาอยาก” มี “อากา

ต้องการขึ้นมา” เพราะหลงติด“อาการ”ตั้ง
ว่านี่ ก็เรียกภาวะนี้ว่า“ตื้นหา”

“อาการ” คือ ภาวะที่ปรากฏหรือการ
แสดงออกจากความปรุงแต่งในองคัพพ,
ลักษณะของการกระทำหรือความเป็นไป
ของอวัยวะ, กิริยาที่ทำหรือแสดงของส่วน
ต่าง ๆ ในร่างกายทั้งภายนอกและภายใน

“อาการ ๓๒”มันก็มี“อาการ”แต่ละ
อาการของมัน อันเกิดอยู่ในองคัพพทั้ง
หลายในความเป็นคน ก็มีแค่ ๓๒ อาการนี้

ซึ่งพระพุทธรเจ้าสมณโคดมไม่ได้ทรง
ขยายรายละเอียดของ“อาการ ๓๒”เกี่ยวกับ
องคัพพจนเป็นวิชาการวิทยาศาสตร์(anato-
my)อย่างแพทย์เรียนกัน ท่านก็แค่ตรัส
พาดพิงถึงบ้างเพียงเพื่อจะได้ใช้อธิบายธรรม
อันเป็น“ปรมาตถธรรม”ของพระองค์เท่านั้น

แต่ที่แท้พระองค์ทรงรู้ถ้วนลับพิญญ
ครบ ทว่า“กัปป์พระองค์”เห็นควรตรัสเท่านั้น

“ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้ชนิดที่รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“อาการ ๓๒”ของคนได้ดีแท้ถึงขั้น
ลึกล้ำ วิสุทธิเสรีจ วิเศษศาสตร์ วิศิษฐ์สุด
วรุตตมะ ละเอียดถ้วน จริงล้วน ครบครัน
รอบทั่ว ถึงความเป็น“อาการ”ที่มันปรุงแต่ง
กันอยู่ใน“องคัพพ”ของคนว่า เป็น“อาการ
ต่าง ๆ ที่มี ๓๒ อาการ”นั้น ซึ่งมันมีสสาร
กับพลังงานทำงานร่วมกันปฏิสังเคราะห์
และปฏิสังหารกันอยู่ เพื่อการดำเนินชีพไป

ของ“ความเป็นจิตนิยาม”แห่งมนุษย์ ท่าน
ไม่ได้ขยายความอธิบายรายละเอียดเพิ่มให้
ครบหมดจนกระทั่งเป็น“ไปไม่ทั้งป่า”

ใน“กัปป์ของพระสมณโคดม”พระองค์
จึงทรงอธิบายแค่“ไปไม่กำมือเดียว” ไม่ใช่
ไปไม่ทั้งป่า ท่านทรงเจตนาอธิบายแค่“เบื้องต้น
ของพรหมจรรย์”เท่านั้น ตามหน้าที่ที่
เหมาะสมสำหรับ“พุทธกัปป์ของพระองค์”ตั้ง
ที่พระองค์ได้ตรัสยืนยันไว้ในพระไตรปิฎก
สีสปาสูตร เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๗๑๒ นั่นเอง

ท่านแค่อาศัยว่า“อาการ ๓๒”ทำงาน
สมดุคติ ก็เรียกว่า“ปกติ” สบาย ๆ ราบรื่น
ไม่มีอะไรติดขัด ไม่มีอะไรบกพร่อง ไม่มี
อะไรข้องคา ไม่มีอะไรผิดพลาด จึงชื่อว่า
“อาการปกติ”ทั้ง“รูป” และ“อาการปกติ”ทั้ง
“นาม” ที่ทำงานปรุงแต่งเป็น“พลังงานร่วมกัน
ที่สมดุคติ”คือ nucleus ดำเนินภาวะนั้น ๆ อยู่

เรียก“อาการ”อย่างนี้ว่าเป็น“ปกติ”(nor-
mal) สันติ สุขสงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย
งาม ตามความเป็นอยู่เป็นไปของ“กาย”ใจ!

แต่ถ้า“องคัพพ”ส่วนใดส่วนหนึ่งมี
“อาการ”ผิดปกติ(abnormal) น้อยไป-มากเกินไป-
แรงไป-เร็วไป-ร้อนจัดไป-เย็นจัดไป หรือ
มีเชื้อโรคเข้าแทรก หรือมีอะไรทำให้เกิด
“อุปัทวเหตุ”ภาวะนี้ก็คือ “ไม่ปกติ”จึง“ทุกข์”

❖ สมณะโพธิรักษ์

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

※ รวยทรัพย์สินมหาศาล
ก็ด้านทานทุกข์ไม่ได้
ประพฤติธรรมถูกต้องไว้
มรรคผลให้สุขถ่ายเดียว.

รวยทรัพย์ไม่พ้นทุกข์

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ ณ โศภิตาราม ใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ ในแคว้นสักกะ ครั้งนั้น มีอุบาสก(ชายที่ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์อย่างมั่นคงเป็นที่พึ่ง)ชาว **แคว้นสักกะ**จำนวนมาก ได้พากันมาเข้าเฝ้า พระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับในวันอุโบสถ(คือ การรักษาศีล ๘ ในวันพระขึ้นและแรม ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ) พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสถามพวกเขาเหล่านั้น “ดูก่อนอุบาสกชาวสักกะชนบททั้งหลาย พวกท่านได้รักษาอุโบสถ อันประกอบด้วยองค์ ๘ บ้างหรือไม่หนอ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บางคราวข้าพระองค์ทั้งหลายก็รักษาอุโบสถมีองค์ ๘ นั้น แต่บางคราวก็มีได้รักษา พระพุทธเจ้าข้า”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็ไม่ใช่ลาภของท่านทั้งหลาย

เสียแล้ว พวกท่านไม่ได้ดีเสียแล้ว เมื่อชีวิตมีภัย เพราะความโศกอยู่ มีภัยเพราะความตายอยู่ อย่างนี้ บางคราวพวกท่านก็รักษาอุโบสถ แต่ บางคราวก็ไม่รักษาอุโบสถ

ดูก่อนอุบาสกชาวสักกะทั้งหลาย พวกท่านจะ สำคัญความข้อนี้เป็นไฉน คือบุรุษในโลกนี้ พึงทำให้ **ทรัพย์กึ่งกหาปณะ**(คือ ๒ บาท) **เกิดขึ้นทุกๆวัน** ด้วยการงานที่ถูกต้อง โดยไม่แตะต้องอกุศล(บาป ชั่ว)เลย สมควรจะกล่าวได้หรือไม่ว่า **เขาเป็นบุรุษผู้ฉลาด สมบูรณ์ด้วยความขยันหมั่นเพียร**”

“สมควรกล่าวได้เช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“แล้วถ้าบุรุษในโลกนี้ พึงทำให้**ทรัพย์ ๒...๓...๔...**

๕...๖...๗...๘...๙...๑๐...๒๐...๓๐...๔๐...๕๐...๑๐๐ กหาปณะ(คือ ๔๐๐ บาท) **เกิดขึ้นทุกๆวัน** ด้วยการงานที่ถูกต้อง โดยไม่แตะต้องอกุศลเลย สมควร

จะกล่าวได้หรือไม่ว่า เขาเป็นบุรุษผู้ฉลาด สมบูรณ์ด้วยความขยันหมั่นเพียร”

“ก็สมควรกล่าวได้อย่างนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“แล้วถ้าบุรุษนั้นทำให้ทรัพย์ ๑๐๐ กหาปณะ หรือ ๑,๐๐๐ กหาปณะ(คือ ๔,๐๐๐บาท) เกิดขึ้น ทุกๆวัน เขาเก็บทรัพย์ที่ตนได้มาแล้วนั้นไว้ เป็นผู้มีชีวิต ๑๐๐ ปี เขาจะพึงเกิดผลสำเร็จมั่งคั่งทรัพย์สมบัติเป็นอันมากหรือไม่หนอ”

“พึงเป็นอย่างนั้นได้ พระพุทธเจ้าข้า”

ถ้าอย่างนั้น บุรุษนั้นย่อมจะได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอดหนึ่งคืนหนึ่งวัน หรือครึ่งวัน เพราะมีทรัพย์สมบัตินั้นเป็นเหตุ เป็นที่อาศัยเป็นที่ตั้ง ไซ้ไหมหนอ”

“มิใช่อย่างนั้นเลย พระพุทธเจ้าข้า”

“ข้อนั้นเป็นเพราะเหตุใดกันเล่า”

“เพราะกาม(ความใคร่อยาก)ทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง เป็นของว่างเปล่า เป็นของหลอกหลวง มีความฉิบหายไปเป็นธรรมดา พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับอย่างนั้นแล้วตรัสว่า

“เป็นไปเช่นนั้น ส่วนสาวกของเราในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ไม่ประมาท มีความเพียร มีใจเด็ดเดี่ยว ปฏิบัติตามธรรมที่เราพร่ำสอนอยู่ตลอด ๑๐ ปี พึงเป็นผู้ได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี ๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ได้เป็นสกทาคามี(พระอาริยบุคคลชั้น ๒)ก็มี เป็นอนาคามี(พระอาริยบุคคลชั้น ๓)ก็มี เป็นโสดาบัน(พระอาริยบุคคลชั้น ๑)ก็มี

ฉะนั้น ๑๐ ปีจึงยกไว้เถิด แม้ปฏิบัติธรรมตามที่เราพร่ำสอน ตลอด ๙...๘...๗...๖...๕...๔...๓...๒...๑ ปีก็ตาม พึงได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี ๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ก็ได้เป็นสกทาคามีก็มี เป็นอนาคามีก็มี เป็นโสดาบันก็มี

แม้ ๑ ปีก็จงยกไว้เถิด สาวกของเราปฏิบัติธรรมตามที่เราพร่ำสอน ตลอด ๑๐ เดือน พึงเป็นผู้ได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี

๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ก็ได้สกทาคามีก็มี เป็นอนาคามีก็มี เป็นโสดาบันก็มี

แม้ ๑๐ เดือนก็จงยกไว้เถิด สาวกของเราปฏิบัติธรรมตามที่เราพร่ำสอน ตลอด ๙...๘...๗...๖...๕...๔...๓...๒...๑...๐ กึ่งเดือนก็ตาม พึงได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี ๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ก็ได้เป็นสกทาคามีก็มี เป็นอนาคามีก็มี เป็นโสดาบันก็มี

แม้ กึ่งเดือนก็จงยกไว้เถิด สาวกของเราปฏิบัติธรรมตามที่เราพร่ำสอน ตลอด ๑๐ คืน ๑๐ วัน พึงเป็นผู้ได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี ๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ก็ได้เป็นสกทาคามีก็มี เป็นอนาคามีก็มี เป็นโสดาบันก็มี

แม้ ๑๐ คืน ๑๐ วันก็จงยกไว้เถิด สาวกของเราปฏิบัติธรรมตามที่เราพร่ำสอน ตลอด ๙ คืน ๙ วัน...๘ คืน ๘ วัน...๗ คืน ๗ วัน...๖ คืน ๖ วัน...๕ คืน ๕ วัน...๔ คืน ๔ วัน...๓ คืน ๓ วัน...๒ คืน ๒ วัน...๑ คืน ๑ วันก็ตาม พึงได้รับความสุขโดยส่วนเดียว ตลอด ๑๐๐ ปีก็มี ๑๐,๐๐๐ ปีก็มี ๑๐๐,๐๐๐ ปีก็มี และสาวกของเรานั้น ก็ได้เป็นสกทาคามีก็มี เป็นอนาคามีก็มี เป็นโสดาบันก็มี

ดูก่อนอุบาสกชาวสักกะทั้งหลาย ไม่ใช่ลาภของท่านทั้งหลายเสียแล้ว พวกท่านไม่ได้ดีเสียแล้ว เมื่อชีวิตมีภัยเพราะความโศกอยู่ มีภัยเพราะความตายอยู่อย่างนี้ บางคราวพวกท่านก็รักษาอุโบสถ อันประกอบด้วยองค์ ๘ แต่บางคราวก็ไม่รักษาอุโบสถนั้น”

พวกอุบาสกเหล่านั้นได้ฟังคำเตือนแล้ว พวกท่านกราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์ทั้งหลายนี้จะรักษาอุโบสถ อันประกอบด้วยองค์ ๘ อย่างสม่ำเสมอ นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

¶

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๔ “สังกาสุต” ข้อ ๔๖)

บทความพิเศษ

● ทศพันธ์ นรทัศน์

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศ
และการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน
(ICT for All Club)
facebook.com/ICTforAll.org

“ความพอนั้นเป็นเรื่องของใจที่ไม่เกี่ยวกับฐานะภายนอก
คนรวยที่ไม่รู้จักพอ ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลา
คนจนที่รู้จักพอ ก็เป็นคนมั่งมีอยู่ตลอดเวลา”
(เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก)

<http://runchida.myreadyweb.com/article/topic-55396.html>

ความพอเพียงของเรา... ยังประโยชน์สุขแก่โลกได้อย่างไร

พระวรวงศ์เธอ

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

ความคิดอย่างหนึ่งที่ควรฝึกให้เกิดเป็นประจำ
คือ...ความคิดที่ว่า “พอ” คิดให้รู้จัก “พอ”
ผู้รู้จักพอจะเป็นผู้ที่มีความสบายใจ
ส่วนผู้ที่ไม่รู้จักพอ...จะเป็นผู้ร้อนรุ่ม
ความไม่รู้จักพอ มีอยู่ได้แม้ในผู้มั่งมีมหาศาล
และความรู้จักพอ ก็มีได้แม้ในผู้ยากจน
ทั้งนี้ก็เพราะ...ความพอเป็นเรื่องของใจ
คนรวยไม่รู้จักพอ...ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลา
คนจนรู้จักพอ...ก็เป็นคนมั่งมีอยู่ตลอดเวลา

บทนำ

โลกของเรา กำลังเผชิญวิกฤติการณ์ทางด้าน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง
โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิ-
อากาศ ทำให้เกิดความแปรปรวนของธรรมชาติ
อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นหนาวจัด
ร้อนจัด แล้งจัด อุทกภัยที่รุนแรง ดังเช่นกรณีที่เกิด
ขึ้นกับประเทศไทยเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙
หลายจังหวัดต้องเผชิญกับภัยหนาวอย่างไม่เคย
เจอมาก่อน ต่อมาในเดือนมีนาคม-พฤษภาคม พ.ศ.
๒๕๕๙ เราก็ต้องเผชิญกับภัยแล้งและความร้อนที่
รุนแรงในระดับที่ทำให้คน และสัตว์ถึงกับต้องตาย

เพราะทนความร้อนดังกล่าวไม่ไหว

สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ เราคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า สาเหตุสำคัญส่วนใหญ่มาจากมนุษย์ที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี โดยใช้ทรัพยากรธรรมชาติมาเป็นปัจจัยการผลิต สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่มนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันผลจากการพัฒนานี้ก็นำมาสู่การทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง เช่น ป่าไม้ถูกทำลาย อากาศเต็มไปด้วยมลพิษ การขยายตัวของเมืองเท่ากับการขยายตัวของป่าคอนกรีต ฯลฯ

ผู้เขียนได้นั่งทบทวนว่า ถ้ามนุษย์ใช้ชีวิตของตนอย่างพอเพียง ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด คุ่มค่ามากที่สุด แม้หลายอย่างจะดูว่าเป็นความลำบากของชีวิต แต่ท้ายที่สุดสิ่งเหล่านี้ก็จะเป็นผลดีทั้งต่อตัวเราเองและต่อโลก ยกตัวอย่างเช่น เรายอมลำบากบ้างที่จะเดินทางด้วยระบบขนส่งสาธารณะ แทนการมีรถเป็นของตนเอง เพื่อลดการปล่อยมลพิษสู่อากาศ การบริโภคอาหารให้พอดีไม่มีเหลือทิ้งเป็นขยะ การใช้น้ำ ใช้พลังงานอย่างรู้คุณค่า เป็นต้น

วิกฤติโลก ๙ อย่างที่ต้องแก้ไขในทันที^[๑]

๑. โลกกำลังร้อนขึ้น ระดับคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศได้เพิ่มขึ้นราว ๑๒๕ ส่วนในล้านส่วน (ppm) นับตั้งแต่เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรม ถ้ามันเพิ่มอีก ๕๐ ppm เราจะเข้าสู่เส้นแดง ซึ่งความร้อนจะคุกคามสัตว์และพืช คาร์บอนไดออกไซด์ คือ ก๊าซเรือนกระจกที่กักความร้อนจากดวงอาทิตย์เอาไว้ ดังนั้น อุณหภูมิของชั้นบรรยากาศจึงเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดภาวะโลกร้อน

๒. อากาศเป็นพิษกำลังฆ่าเรา คน ๗.๒ ล้านคนเสียชีวิตเนื่องจากอนุภาคในมลพิษทางอากาศในแต่ละปี อนุภาคเหล่านี้ยังส่งผลต่อภูมิอากาศด้วยระดับมลพิษที่สูงมากของเอเชียตะวันออก-

เฉียงใต้ แปลว่า จะมีฝนในฤดูมรสุมลดลง

๓. การเกษตรเป็นตัวสร้างมลพิษ สำหรับพืชสีเขียวปี และปลาที่ตายเป็นล้าน ๆ ตัว คือ ผลของการที่มีสารอาหารมากเกินไปในลำธารและมหาสมุทร ฟอสฟอรัสและไนโตรเจนจากการเกษตรนั้น เป็นผู้ร้ายตัวสำคัญ เราต้องหยุดการปล่อยสารเหล่านี้ลงแหล่งน้ำ เพื่อหลีกเลี่ยงหายนะ สารอาหารควรจะมีการนำกลับไปใช้ใหม่

๔. พื้นที่ป่าลดลง ต้นไม้สร้างออกซิเจนที่จำเป็นต่อการหายใจของสัตว์และมนุษย์ แต่ป่าดั้งเดิมของโลก เหลืออยู่เพียงร้อยละ ๖๒ ที่เหลือถูกโค่นเพื่อสร้างทุ่งและเมือง ถ้าเราสูญเสียป่ามากกว่านี้ อาจหมายถึงภาวะโลกร้อนที่ร้ายแรงขึ้นเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมเอาไว้ จะต้องเพิ่มพื้นที่ขึ้นร้อยละ ๗๕ และต้องลดการทำเกษตรลง

๕. ชั้นโอโซนบางลง ชั้นโอโซนคืนกลับมาแล้ว และโลกก็ปลอดภัยอยู่ในแถบสีเขียวอีกครั้งหนึ่ง ขอบเขตในแถบสีเหลืองเกิดขึ้นเฉพาะแถบแอนตาร์กติกา เฉพาะในฤดูใบไม้ผลิ

๖. มหาสมุทรเป็นกรดมากขึ้น ราวร้อยละ ๒๕ ของคาร์บอนไดออกไซด์ที่ปล่อยออกมาในชั้นบรรยากาศทั้งหมดถูกดูดซับโดยมหาสมุทร ทำให้มันเป็นกรด สัตว์จำพวกหอยและปะการังสร้างเปลือกไม่ได้ในน้ำที่เป็นกรด เพราะแคลเซียมไม่แขวนลอยอยู่ในน้ำ ทำให้มีอ็อกซิจินของคาร์บอนเนตน้อยลง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นต่อการสร้างเปลือก เมื่อไม่มีเปลือก สิ่งมีชีวิตเหล่านี้ก็จะตาย ห่วงโซ่อาหารจึงถูกทำลาย

๗. สัตว์สูญพันธุ์อย่างรวดเร็ว สัตว์และพืชสปีชีส์ต่าง ๆ กำลังสูญพันธุ์เร็วกว่าก่อนหน้าที่มนุษย์จะครองโลกถึง ๑,๐๐๐ เท่า ในเวลาแค่ ๙๐๐ ปี สิ่งมีชีวิตชั้นสูงจะหายไปหมด ถ้าไม่ลงมือทำอะไรหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เกิดการสูญพันธุ์อย่างรวดเร็วก็คือ เราเปลี่ยนธรรมชาติให้เป็นเมืองและถนน สัตว์ถูกจำกัดพื้นที่ และไม่สามารถหาคู่ใหม่ ๆ ได้

๘. การขาดแคลนน้ำจืดเริ่มรุนแรง ทุกปีผู้คนในโลกบริโภคน้ำจืด ๒,๖๐๐,๐๐๐ พันล้านลิตร (๒,๖๐๐ ลูกบาศก์กิโลเมตร) เท่ากับน้ำทั้งหมดของ

^๑ Niels Hansen & Anne Lykke เรียบเรียง โดย เป็นนิตย. (พฤศจิกายน ๒๕๕๘). “ปฐมพยาบาลโลก” ในนิตยสารไซแอนซ์ อิลลัสเตรเตด Science Illustrated, หน้า ๔๕-๕๕

ทะเลสาบวิกตอเรียในแอฟริกา จนถึงขณะนี้ การบริโภคน้ำยังไม่วิกฤติสำหรับทั้งโลก แต่ในบางที่เริ่มเกิดความขาดแคลนน้ำอย่างรุนแรง เพราะประชากรโลกเพิ่มขึ้น ทะเลสาบและน้ำใต้ดินจึงเริ่มไม่เพียงพอ

๙. พลาสติกและพีซีเอ็มไอกำลังครอบครองโลก ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา เราได้คิดค้นสารใหม่ ๆ ที่น่าทึ่งเป็นหมื่นแสนชนิด และปรับปรุงพันธุ์พืชและแบคทีเรียตามความต้องการของเรา บ่อยครั้งที่เราไม่รู้ถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นักวิทยาศาสตร์บอกว่า เราอาจต้องเผชิญกับหายนะก็ได้ ถ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้กลายเป็นพันธุ์ หรือถ้ามลพิษจากพลาสติกไม่หยุดลง

คนรู้จักพอ มีความสบายใจและไม่เกียจคร้าน

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ได้ทรงพระนิพนธ์เกี่ยวกับ “คนรู้จักพอ มีความสบายใจและไม่เกียจคร้าน” (อ้างอิงจากหนังสือ “พอ หลักธรรมแห่งความพอเพียง”. ม.ป.ป. กรุงเทพฯ : ธรรมสภา, หน้า ๑๓๘-๑๓๙) ไว้ว่า “ความคิดอย่างหนึ่งที่สมควรฝึกให้เกิด เกิดเป็นประจำ คือ **ความคิดว่าพอ** คิดให้รู้จักพอ ผู้รู้จักพอจะเป็นผู้ที่มีความสบายใจ ส่วนผู้ไม่รู้จักพอจะเป็นผู้ร้อนรุ่มแสวงหาไม่หยุดยั้ง ความไม่รู้จักพอมืออยู่ได้แม้ในผู้เป็นใหญ่เป็นโต มั่งมีมหาศาล และความรู้จักพอก็มีได้ แม้ในผู้ยากจนต่ำต้อย ทั้งนี้ก็เพราะความพอนั้นเป็นเรื่องของใจที่ไม่เกี่ยวกับฐานะภายนอก คนรวยที่ไม่รู้จักพอ ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลา คนจนที่รู้จักพอ ก็เป็นคนมั่งมีอยู่ตลอดเวลา

การที่ยกฐานะจากยากจนให้มั่งมีนั้น ทำได้ไม่ง่าย บางคนตลอดชีวิตนี้อาจจะทำไมสำเร็จ แต่การยกระดับใจให้มั่งมีนั้น ทำได้ทุกคน...แม้มีความมั่งมีนั้นจะทำจริง

คนรู้จักพอไม่ใช่คนเกียจคร้าน และคนเกียจคร้านก็ไม่ใช่คนรู้จักพอ ควรทำความเข้าใจในเรื่องนี้ให้ถูกต้อง แล้วอบรมตนเองให้ไม่เป็นคนเกียจคร้าน แต่ให้เป็นคนรู้จักพอ”

ทำไมเราต้องพอเพียง

วิรวัดน์ กนกนุเคราะห์ (๒๕๕๕) ได้เขียนไว้ในหนังสือเรื่องลึกลับของวิรวัดน์ กนกนุเคราะห์ ตอนมัชฌิมยาม (NAKED SCIENCE) หน้า ๒๕๕ ได้กล่าวไว้ว่า “...โลกปัจจุบันหมุนเร็วแค่ไหน?! เพราะฉะนั้นอย่าโง่ง อย่าคอร์รัปชันให้มากนักเลย ตายไปก็ต้องไปเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์นรก ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดอีกต่างหาก

เวลาในแต่ละวันมี ๒๔ ชม. หมุนไปเร็วมาก... ถ้าคุณเป็นคนอายุยืน ๑๐๐ ปี คุณก็มีชีวิตบนโลกเพียงครึ่งใบนี้แค่ ๓๖,๕๐๐ วันเท่านั้น ช่างสั้นนัก?!

แล้วยังจะมีชีวิตอยู่เพื่อทำชั่ว กอบโกยเงินทองมาก ๆ อีกหรือ ตายไป ก็เอาไปไม่ได้ มีไว้พอดี ๆ ดีกว่า...

อย่าสะสมให้ยากลำบาก...นักเลย พยายามใช้ทรัพยากรของโลกให้น้อยที่สุด แต่เกิดประโยชน์คุ้มค่าสูงสุด นั่นก็เรียกว่า คุณเป็นคนดีคนหนึ่งของสังคมโลกได้แล้ว...”

ข้อคิดดีๆ จากฟอรัมวอร์ดเมล/ไลน์

มีการส่งต่อเรื่องราว “Money is yours but resources belong to the society -- เงินทองเป็นของคุณก็จริง แต่ทรัพยากรนั้นเป็นสมบัติของสังคมส่วนรวม” ซึ่งแปลมาจากภาษาอังกฤษ แล้วแชร์กันเป็นอย่างมากทางอีเมล/ไลน์ ซึ่งแม้ไม่อาจยืนยันได้ว่าเรื่องราวดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง แต่ก็เป็นเรื่องราวที่สะกิดให้เราเข้าใจคำว่า “พอเพียง” ได้ดียิ่งขึ้น (ดูเพิ่มเติมที่ https://answers.yahoo.com/question/index?question_id=20110510040124AAatncNf) เรื่องราวมีอยู่ว่า

เรื่องนี้เป็นประสบการณ์ของผู้ที่ไปดูงานที่เยอรมันท่านหนึ่ง และคิดว่าอยากจะทำแชร์ให้หลาย ๆ ท่านได้อ่านกันครับ...

เยอรมนี เป็นประเทศซึ่งพัฒนาอุตสาหกรรมไปไกลแล้ว ประเทศนี้เป็นผู้ผลิตสินค้าชั้นนำอย่างเช่น เบนซ์ บีเอ็มดับเบิลยู ซีเมนส์ เป็นต้น บีมที่ใช่

ในเดาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ผลิตขึ้นในเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งของประเทศนี้

ในประเทศซึ่งมีการพัฒนาไปไกลเช่นนี้ คนส่วนใหญ่คงคิดว่าประชาชนชาวเยอรมันคงใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือย

อย่างน้อย นั่นเป็นความรู้สึกของผมก่อนเดินทางไปศึกษาดูงานที่นั่น

เมื่อผมเดินทางถึงฮัมบูร์ก เพื่อนร่วมชาติซึ่งทำงานอยู่ที่นั่นจัดให้มีการเลี้ยงต้อนรับผมที่ภัตตาคาร ขณะที่เราเดินเข้าไปในภัตตาคาร เราพบว่าโต๊ะจำนวนมากว่างอยู่ มีโต๊ะหนึ่งมีหนุ่มสาวคูหนึ่งกำลังนั่งกินอาหารกันอยู่ บนโต๊ะของทั้งคู่ มีอาหารอยู่เพียงสองจาน และเบียร์อีกสองกระป๋อง

ผมคิดสงสัยอยู่ในใจว่า อาหารมือง่าย ๆ อย่างนี้ จะทำให้เกิดบรรยากาศโรแมนติกขึ้นได้อย่างไร และสาวน้อยคนนี้จะเลิกคบกับไอ้หนุ่มซีเหี้ยมคนนั้นหรือไม่

มีหญิงสูงอายุสองสามคนนั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง เมื่อคนเสิร์ฟนำอาหารมาบริการ เขาจะทำการแบ่งอาหารให้แก่ลูกค้ายุวชนเหล่านั้น และทุกคนจะกินอาหารจนหมดสิ้น ไม่มีเศษเหลืออยู่บนจานให้เห็น พวกเราไม่ได้ให้ความสนใจกับผู้คนเหล่านั้นมากนัก เพราะเรากำลังนั่งรออาหารหลายจานที่ได้สั่งไปแล้วด้วยความหิวโหย

อาหารเสิร์ฟออกได้รวดเร็วดี คงเป็นเพราะภัตตาคารมีแขกน้อย เราใช้เวลาในการกินอาหารเย็นมีอนั้นไม่นาน เพราะเรายังมีกิจกรรมอื่นรออยู่ ขณะที่เราลุกออกจากโต๊ะ ยังมีอาหารเหลือคาจานอยู่อีกราวหนึ่งในสาม

ขณะที่เดินออกจากภัตตาคาร เราได้ยินเสียงใครร้องทักให้หยุด

เราหันมอง เห็นเป็นหญิงสูงอายุกลุ่มนั้นกำลังพูดกับเจ้าของภัตตาคารด้วยภาษาเยอรมัน

เมื่อเขาเริ่มพูดกับเราเป็นภาษาอังกฤษ เราจึงเข้าใจที่เขาไม่พอใจการกินทิ้งกินขว้างของพวกเรา

เราออกอาการหงุดหงิดทันทีที่เขาเข้ามาข่มขามเกินกว่าเหตุ

“พวกเราจ่ายค่าอาหารแล้ว ไม่ใช่ขงการ

อะไรของพวกคุณสักหน่อย”

เพื่อนของเราคนหนึ่งชื่อ กุย (Gui) ตอกหน้าหญิงสูงอายุเหล่านั้น

หญิงเหล่านั้นโกรธกริ้วเป็นไฟเป็นไฟขึ้นมาทันที หนึ่งในนั้นหยิบมือถือขึ้นมา ต่อสายถึงใครบางคน ไม่นานช้า ชายในชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่องค์กรสวัสดิการสังคม (Social Security organization) ก็มาปรากฏกาย ภายหลังจากฟังความจนรู้เรื่องราวอะไรขึ้น เขาก็สั่งปรับพวกเราเป็นเงิน ๕๐ มาร์ค

พวกเราทุกคนต่างเจียบกริบ

เพื่อนซึ่งพักอยู่ในเมืองนี้หยิบเงิน ๕๐ มาร์คส่งให้ไปพร้อมกล่าวขอโทษขอโพยซ้ำ ๆ

เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกล่าวกับเรา ด้วยน้ำเสียงที่เข้มงวดว่า

“สั่งอาหารเท่าที่พวกคุณจะกินได้หมด เงินทองเป็นของคุณก็จริง แต่ทรัพยากรเป็นสมบัติส่วนรวม มีคนอีกจำนวนมากในโลกนี้ที่อดอยากหิวโหย พวกคุณไม่มีเหตุผล ที่จะใช้ทรัพยากรอย่างทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ”

สีหน้าพวกเราเปลี่ยนเป็นสีแดง เราเห็นด้วยกับคำพูดของเขาหมดหัวใจ ทศนคติของผู้คนในประเทศร่ำรวยแห่งนี้ทำเอาพวกเราอับอายขายขี้หน้า เราต้องทบทวนพิจารณาตัวเองกันจริงๆ จังๆ ในประเด็นนี้

พวกเรามาจากประเทศด้อยพัฒนาที่มีทรัพยากรไม่อุดมสมบูรณ์นัก แต่เพื่อปกป้องปิดกั้นด้อยเหล่านี้ เราจึงสั่งอาหารมามากมาย และจงใจให้เหลือในยามจัดเลี้ยงผู้อื่น บทเรียนนี้สอนเราให้คิดอย่างจริงจังเพื่อที่จะปรับเปลี่ยนนิสัยไม่ดีเหล่านี้

เพื่อนผู้จ่ายค่าปรับถ่ายสำเนาใบเสร็จค่าปรับแล้วมอบให้พวกเราทุกคน พวกเราทุกคนรับเก็บไว้โดยดุษณี และนำแปะไว้ข้างฝา เพื่อเตือนใจตลอดไปว่า **“เราจะไม่ทำตัวเป็นคน “กินทิ้งกินขว้าง” อีกเด็ดขาด.... “Money is yours but resources belong to the society”**

เงินทองเป็นของคุณก็จริง แต่ทรัพยากรนั้นเป็นสมบัติของสังคมส่วนรวม

ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง...เพื่อช่วยรักษาโลกของเรา

เศรษฐกิจพอเพียงสำหรับบุคคลทั่วไป (หนังสือ การประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ครั้งที่ ๒ ของสำนักงาน กปร., ๒๕๕๔, หน้า ๓๙-๔๐) ได้ระบุถึง การใช้หลักพึ่งตนเอง ๕ ประการไว้ดังนี้

๑. ด้านจิตใจ ทำตนให้เป็นที่พึ่งของตนเอง มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดี มีจิตใจเอื้ออาทร ประณีประนอม ซื่อสัตย์สุจริต เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง

๒. ด้านสังคม ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรง

๓. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ใช้และจัดการอย่างฉลาดพร้อมทั้งการเพิ่มมูลค่า โดยยึดหลักการของความยั่งยืนและเกิดประโยชน์สูงสุด

๔. ด้านเทคโนโลยี จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง รวดเร็ว เทคโนโลยีที่เข้ามาใหม่มีทั้งดีและไม่ดี ต้องแยกแยะบนพื้นฐานของภูมิปัญญาชาวบ้าน เลือกใช้เฉพาะที่สอดคล้องกับความต้องการของสภาพแวดล้อม ภูมิประเทศ สังคมไทย และควรพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของเราเอง

๕. ด้านเศรษฐกิจ แต่เดิมนักพัฒนามักมุ่งที่การเพิ่มรายได้ และไม่มีการมุ่งที่การลดรายจ่ายในเวลาเช่นนี้ จะต้องปรับทิศทางใหม่ คือ จะต้องมุ่งลดรายจ่ายก่อนเป็นสำคัญ และยึดหลักพออยู่ พอกิน พอใช้ และสามารถอยู่ได้ด้วยตนเองในระดับเบื้องต้น ดังกระแสพระราชดำรัส ความว่า “...การที่ต้องการให้ทุกคนพยายามที่จะหาความรู้และสร้างตนเองให้มั่นคงนี้ เพื่อตนเองเพื่อที่จะให้ตัวเองมีความเป็นอยู่ที่ก้าวหน้าที่มีความสุข พอมีพอกินเป็นขั้นหนึ่ง และขั้นต่อไปก็คือให้มีเกียรติว่ายืนได้ด้วยตนเอง...”

๘๐ วิธีหยุดโลกร้อน : ตัวอย่างความพอเพียงด้านสิ่งแวดล้อม

เว็บไซต์มูลนิธิสืบนาคะเสถียร ([www.seub.or.th/index.php?option=com_content&view=](http://www.seub.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=184:80-&catid=49:2009-11-03-07-41-25&Itemid=72)

[article&id=184:80-&catid=49:2009-11-03-07-41-25&Itemid=72](http://www.seub.or.th/index.php?option=com_content&view=article&id=184:80-&catid=49:2009-11-03-07-41-25&Itemid=72)) ได้เผยแพร่บทความ “๘๐ วิธีหยุดโลกร้อน” โดยระบุว่า รายงานฉบับล่าสุดของคณะกรรมการระหว่างประเทศว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หรือ ไอพีซีซี (Intergovernment Panel on Climate Change : IPCC) ซึ่งเป็นรายงานที่รวบรวมงานวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ ๒,๕๐๐ คน จากกว่า ๓๐ ประเทศ และใช้เวลาในการวิจัยถึง ๖ ปี ระบุไว้ว่า มีความเป็นไปได้อย่างน้อยร้อยละ ๙๐ ที่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเกิดจากกิจกรรมของมนุษย์ และมนุษย์ถือได้ว่าเป็นตัวการสำคัญของปัญหาโลกร้อนในครั้งนี้

๘๐ วิธีหยุดโลกร้อนไม่ว่าใครก็สามารถช่วยลดความร้อนให้กับโลกได้ตั้ง ๘๐ ช่องทาง...

ประชาชนทั่วไป

๑. ลดการใช้พลังงานในบ้านด้วยการปิดทีวี คอมพิวเตอร์ เครื่องเสียง และเครื่องใช้ไฟฟ้าต่างๆ เมื่อไม่ได้ใช้งาน จะช่วยลดคาร์บอนไดออกไซด์ได้นับ ๑ พันปอนด์ต่อปี

๒. ลดการสูญเสียพลังงานในโหมตลแดนดาบาย เครื่องเสียงระบบไฮไฟ โทรทัศน์ เครื่องบันทึกวิดีโอ คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะและอุปกรณ์ฟวงต่างๆ ที่ติดมาด้วยการดึงปลั๊กออก หรือใช้ปลั๊กเสียบฟวงที่ตัดไฟด้วยตัวเอง

๓. เปลี่ยนหลอดไฟ เป็นหลอดไฟประหยัดพลังงานแบบชนิดที่เรียกว่า Compact Fluorescent Lightbulb (CFL) เพราะจะกินไฟเพียง ๑ ใน ๔ ของหลอดไฟเดิม และมีอายุการใช้งานได้นานกว่าหลายปีมาก

๔. เปลี่ยนไปใช้ไฟแบบหลอด LED จะได้ไฟที่สว่างกว่าและประหยัดกว่าหลอดปกติ ๔๐% สามารถหาซื้อหลอดไฟ LED ที่ใช้สำหรับโคมไฟตั้งโต๊ะและตั้งพื้นได้ด้วย จะเหมาะกับการใช้งานที่ต้องการให้มีแสงสว่างส่องทาง เช่น ริมถนนหน้า

บ้าน การเปลี่ยนหลอดไฟจากหลอดไส้จะช่วยลดคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ๑๕๐ ปอนด์ต่อปี

๕. ช่วยกันออกความเห็นหรือรณรงค์ให้รัฐบาลพิจารณาข้อดีข้อเสียของการเรียกเก็บภาษีคาร์บอนกับภาคการผลิต ตามอัตราการใช้ไฟฟ้าที่ผลิตจากเชื้อเพลิงฟอสซิลรูปแบบต่างๆ หรือการใช้ก๊าซโซลีน เป็นรูปแบบการใช้ภาษีทางตรงที่เชื่อว่า หากโรงงานต้องจ่ายค่าภาษีแพงขึ้นก็จะลดการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลในกระบวนการผลิตลง ซึ่งจะช่วยลดปริมาณการปล่อย CO₂ ลงได้ประมาณ ๕%

๖. ขับรถยนต์ส่วนตัวให้น้อยลง ด้วยการปั่นจักรยาน ใช้รถโดยสารประจำทาง หรือใช้การเดินทางเมื่อต้องไปทำกิจกรรมหรือธุระใกล้ๆ บ้าน เพราะการขับรถยนต์น้อยลง หมายถึงการใช้น้ำมันลดลง และลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ด้วย เพราะน้ำมันทุกๆ แกลลอนที่ประหยัดได้ จะลดคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ๒๐ ปอนด์

๗. ไปร่วมกันประหยัดน้ำมันแบบ Car Pool นัดเพื่อนร่วมงานที่มีบ้านอาศัยใกล้ๆ นั่งรถยนต์ไปทำงานด้วยกัน ช่วยประหยัดน้ำมัน และยังเป็นการลดจำนวนรถติดบนถนน ช่วยลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ทางอ้อมด้วย

๘. จัดเส้นทางรถรับส่งพนักงาน ถ้าในหน่วยงานมีพนักงานจำนวนมากอาศัยอยู่ในเส้นทางใกล้ๆ กัน ควรมีสวัสดิการ จัดรถรับส่งพนักงานตามเส้นทางสำคัญๆ เป็น Car Pool ระดับองค์กร

๙. เปิดหน้าต่างรับลมแทนเปิดเครื่องปรับอากาศ ลดการปลดปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์จากการใช้ไฟฟ้าเพื่อเปิดเครื่องปรับอากาศ

๑๐. มองหาผลิตภัณฑ์ที่มีสัญลักษณ์ช่วยรักษาลิ่งแวดล้อม เช่น ป้ายฉลากเขียว ประหยัดไฟเบอร์ ๕ มาตรฐานผลิตภัณฑ์คุณภาพสินค้าเกษตรอินทรีย์ เพราะการจะได้ใบรับรองนั้น จะต้องมีการประเมินสินค้าตั้งแต่เริ่มต้นหาวัตถุดิบ

๑๑. ไปตลาดสดแทนซูเปอร์มาร์เก็ตบ้าง ซื้อผัก ผลไม้ หมู ไก่ ปลา ในตลาดสดใกล้บ้าน แทนการซื้อปิ้งในซูเปอร์มาร์เก็ตบ้าง ที่อาหารสดทุกอย่างมีการหีบห่อด้วยพลาสติกและโฟม ทำให้เกิด

ขยะจำนวนมาก

๑๒. เลือกซื้อเลือกใช้ เมื่อต้องซื้อรถยนต์ใช้ในบ้าน หรือรถยนต์ประจำสำนักงานก็หันมาเลือกซื้อ รถประหยัดพลังงาน รวมทั้งเลือกอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีฉลากประหยัดไฟ ทั้งในบ้านและอาคารสำนักงาน

๑๓. เลือกซื้อรถยนต์ที่มีขนาดตามความจำเป็น โดยพิจารณาจากขนาดครอบครัวและประโยชน์การใช้งาน รวมทั้งพิจารณารุ่นที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากที่สุด เพื่อเปรียบเทียบราคา

๑๔. ไม่จำเป็นก็ต้องเลือกกรรไกรวีลขับเคลื่อนแบบ ๔ ล้อ เพราะกินน้ำมันมาก และตะแกรงขนส่งภาระบนหลังคาร์กิกไม่ใช้สิ่งจำเป็น เพราะเป็นการเพิ่มน้ำหนักกรรไกรให้เปลืองน้ำมัน

๑๕. ขับรถอย่างมีประสิทธิภาพ ในระยะทางไกลการขับรถด้วยความเร็วไม่เกิน ๙๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง จะช่วยลดการใช้ น้ำมันลงได้ ๒๐% หรือคิดเป็นปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ที่ลดได้ ๑ ตันต่อรถยนต์แต่ละคันที่ใช้จางราว ๓ หมื่นกิโลเมตรต่อปี

๑๖. ขับรถเที่ยวไปลดคาร์บอนไดออกไซด์ไปพร้อมกัน เพราะมีบริษัทเช่ารถใหญ่ๆ ๒-๓ รายมีรถรุ่นเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมที่ใช้เอทานอล หรือน้ำมันเชื้อเพลิงทางเลือกอื่นๆ ด้วย ลองสอบถามบริษัทเช่าเมื่อเดินทางไปถึง

๑๗. เลือกใช้บริการโรงแรมที่มีสัญลักษณ์สิ่งแวดล้อม เช่น มีมาตรการประหยัดน้ำ ประหยัดพลังงาน และมีระบบจัดการของเสีย มองหาป้ายสัญลักษณ์ เช่น โรงแรมใบไม้สีเขียว มาตรฐานผลิตภัณฑ์คุณภาพ

๑๘. เช็กลมยาง การขับรถที่ยางลมมีน้อยอาจทำให้เปลืองน้ำมันได้ถึง ๓% จากภาวะปกติ

๑๙. เปลี่ยนมาใช้พลังงานชีวภาพ เช่น ไบโอดีเซล เอทานอล ให้มากขึ้น

๒๐. โละทิ้งตู้เย็นรุ่นเก่า ตู้เย็นที่ผลิตเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่แล้ว เพราะใช้ไฟฟ้ามากเป็น ๒ เท่าของตู้เย็นสมัยใหม่ที่มีคุณภาพสูง ซึ่งช่วยประหยัดค่าไฟลงได้มาก และลดการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ ๑๐๐ กิโลกรัมต่อปี

๒๑. ยืดอายุตู้เย็นด้วยการใช้ประโยชน์อย่างมีประสิทธิภาพ ประหยัดพลังงานให้ตู้เย็นด้วยการใช้อ่างฉลาด ไม่นำอาหารร้อนเข้าตู้เย็น หลีกเลี่ยงการนำถุงพลาสติกใส่ของในตู้เย็น เพราะจะทำให้ตู้เย็นจ่ายความเย็นได้ไม่ทั่วถึงอาหาร ควรย้ายตู้เย็นออกจากห้องที่ใช้เครื่องปรับอากาศ ละลายน้ำแข็งที่เกาะในตู้เย็นเป็นประจำ เพราะตู้เย็นจะกินไฟมากขึ้นเมื่อมีน้ำแข็งเกาะ และทำความสะอาดตู้เย็นทุกสัปดาห์

๒๒. ริเริ่มใช้พลังงานทางเลือกในอาคารสำนักงาน เช่น ติดตั้งแผงโซลาร์เซลล์เพื่อใช้พลังงานจากแสงอาทิตย์ในการผลิตกระแสไฟฟ้าเฉพาะจุด

๒๓. ใช้แสงแดดให้เป็นประโยชน์ ในการตากเสื้อผ้าที่ซักแล้วให้แห้ง ไม่ควรใช้เครื่องปั่นผ้าแห้ง หากไม่จำเป็น เพื่อประหยัดการใช้ไฟฟ้า

๒๔. ใช้น้ำประปาอย่างประหยัด เพราะระบบการผลิตน้ำประปาของเทศบาลต่างๆ ต้องใช้พลังงานจำนวนมากในการทำให้น้ำสะอาด และดำเนินการจัดส่งไปยังอาคารบ้านเรือน

๒๕. ติดตั้งฝักบัวอาบน้ำที่ปรับความแรงน้ำต่ำๆ ได้ เพื่อจะได้เปลืองน้ำอุ่นน้อยๆ (เหมาะทั้งในบ้านและโรงแรม)

๒๖. ติดตั้งเครื่องตัดกระแสไฟฟ้าอัตโนมัติ ช่วยประหยัดพลังงานไฟฟ้าและลดปริมาณการปลดปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดขึ้นจากโรงผลิตกระแสไฟฟ้า

๒๗. **สร้างนโยบาย 3Rs- Reduce, Reuse, Recycle** ทั้งในบ้านและอาคารสำนักงาน เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรอย่างเต็มที่ เป็นการลดพลังงานในการกำจัดขยะ ลดมลพิษและลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกระบวนการกำจัด

๒๘. ป้องกันการปล่อยก๊าซมีเทนสู่บรรยากาศด้วยการแยกขยะอินทรีย์ เช่น เศษผัก เศษอาหาร ออกจากขยะอื่น ๆ ที่สามารถนำไปรีไซเคิลได้มาใช้ให้เกิดประโยชน์

๒๙. ทาหลังคาบ้านด้วยสีอ่อน เพื่อช่วยลดการดูดซับความร้อน

๓๐. นำแสงธรรมชาติมาใช้ในอาคารบ้านเรือน

โดยใช้การออกแบบบ้าน และตำแหน่งของช่องแสงเป็นปัจจัย ซึ่งจะช่วยลดจำนวนหลอดไฟและพลังงานไฟฟ้าที่ต้องใช้

๓๑. ปลูกต้นไม้ในสวนหน้าบ้าน ต้นไม้ ๑ ต้น จะดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ๑ ตัน ตลอดอายุของมัน

๓๒. ปลูกไผ่แทนรั้ว ต้นไผ่เติบโตเร็ว เป็นรั้วธรรมชาติที่สวยงาม และยังคงดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ได้ดี

๓๓. ใช้ร่วมเงาจากต้นไม้ช่วยลดความร้อนในตัวอาคารสำนักงานหรือบ้านพักอาศัย ทำให้สามารถลดความต้องการใช้เครื่องปรับอากาศ เป็นการลดการใช้ไฟฟ้า

๓๔. ไม่ใช้ปุ๋ยเคมีในสวนไม้ประดับที่บ้าน แต่ขอให้เลือกใช้ปุ๋ยหมักจากธรรมชาติแทน

๓๕. ลดปริมาณการใช้ถุงพลาสติก เพราะถุงพลาสติกไม่สามารถย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ และการเผากำจัดในเตาเผาขยะอย่างถูกวิธีต้องใช้พลังงานจำนวนมาก ซึ่งทำให้มีก๊าซเรือนกระจกเพิ่มในบรรยากาศ

๓๖. เลือกซื้อสินค้าที่มีหีบห่อเล็กๆ หีบห่อหลายชั้นหมายถึงการเพิ่มขยะอีกหลายชั้นที่จะต้องนำไปกำจัด เป็นการเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจกสู่บรรยากาศโดยไม่จำเป็น

๓๗. เลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ซื้อเต็มใหม่ได้ เพื่อเป็นการลดขยะจากหีบห่อของบรรจุภัณฑ์

๓๘. ใช้กระดาษทั้ง ๒ หน้า เพราะกระบวนการผลิตกระดาษแทบทุกขั้นตอนใช้พลังงานจากน้ำมันและไฟฟ้าจำนวนมาก

๓๙. เลือกใช้กระดาษรีไซเคิล กระดาษรีไซเคิลช่วยลดขั้นตอนหลายขั้นตอนในกระบวนการผลิตกระดาษ

๔๐. ตั้งเป้าลดการผลิตขยะของตัวเองให้ได้ ๑ ใน ๔ ส่วน หรือมากกว่า เพื่อช่วยประหยัดทรัพยากรและลดก๊าซเรือนกระจกได้อีกจำนวนมาก เมื่อลองคูณ ๓๖๕ วัน กับจำนวนปีที่เหลือก่อนเกษียณ

๔๑. สนับสนุนสินค้าและผลผลิตจากเกษตรกรในท้องถิ่นใกล้บ้าน ช่วยให้เกษตรกรในพื้นที่ไม่ต้อง

ขนส่งผลิตผลให้พ่อค้าคนกลางนำไปขายในพื้นที่ไกลๆ

๔๒. บริโภคเนื้อวัวให้น้อยลง กินผัก (ปลอดสารพิษ) ให้มากขึ้น ฟาร์มเลี้ยงวัว คือ แหล่งหลักในการปลดปล่อยก๊าซมีเทนสู่บรรยากาศ หันมารับประทานผักให้มากขึ้น ทานเนื้อวัวให้น้อยลง

๔๓. ทานสเต็กและแฮมเบอร์เกอร์ในร้านใหญ่ๆ ให้น้อยลง เพราะอุตสาหกรรมเนื้อระดับนานาชาติ ผลิตก๊าซเรือนกระจกถึง ๑๘% สาเหตุหลักก็คือไนตรัสออกไซด์จากมูลวัวและมีเทน ซึ่งถูกปลดปล่อยออกมาจากลักษณะทางธรรมชาติของวัวที่ย่อยอาหารได้ช้า (มีกระเพาะอาหาร ๔ ตอน) มีเทนเป็นก๊าซเรือนกระจกที่ทำให้เกิดปฏิกิริยาเรือนกระจกได้มากกว่าคาร์บอนไดออกไซด์ถึง ๒๓ เท่า ในขณะที่ไนตรัสออกไซด์ก่อผลได้มากกว่าคาร์บอนไดออกไซด์ ๒๙๖ เท่า

๔๔. ชักชวนคนอื่น ๆ รอบข้างให้ช่วยกันดูแลสิ่งแวดล้อมและลดปัญหาภาวะโลกร้อน ให้ความรู้ความเข้าใจและชักชวนคนใกล้ตัว รวมทั้งเพื่อนบ้านรอบๆ ตัวคุณ เพื่อขยายเครือข่ายผู้ร่วมหยุดโลกร้อนให้กว้างขวางขึ้น

๔๕. ร่วมกิจกรรมรณรงค์สิ่งแวดล้อมในชุมชน แล้วลองเสนอกิจกรรมรณรงค์ให้ความรู้และกระตุ้นให้เกิดการร่วมมือ เพื่อลงมือทำกิจกรรมสิ่งแวดล้อมที่ต่อเนื่อง และส่งผลให้คนในชุมชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

๔๖. เลือกโหวตแต่พรรคการเมืองที่มีนโยบายสิ่งแวดล้อมที่ชัดเจน จริงใจ และตั้งใจทำจริง เพราะนักการเมืองคือคนที่เราส่งไปเป็นตัวแทนทำหน้าที่ในสภาผู้แทนราษฎร โปรดใช้ประโยชน์จากพวกเขาตามสิทธิที่คุณมี ด้วยการเลือกนักการเมืองจากพรรคการเมืองที่มีนโยบายชัดเจนเรื่องสิ่งแวดล้อมและการลดปัญหาโลกร้อน

๔๗. ชื้อให้น้อยลง แบ่งปันให้มากขึ้น อยู่อย่างพอเพียง

เกษตรกร ชาวสวน ชาวไร่ ชาวนา ก็สามารถช่วยได้ด้วย

๔๘. ลดการเผาป่าหญ้า ไม่ริมทุ่ง และต้นไม้

ชายป่า เพื่อกำจัดวัชพืชและเปิดพื้นที่ทำการเกษตร เพราะเป็นการปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ออกสู่บรรยากาศจำนวนมาก นอกจากนั้นการตัดและเผาทำลายป่ายังเป็นการทำลายแหล่งกักเก็บก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่สำคัญ

๔๙. ปลูกพืชผักให้หลากหลายและปลูกตามฤดูกาลในท้องถิ่น เป็นการลดการปลูกพืชผักนอกฤดูกาลที่ต้องใช้พลังงานเพื่อถนอมอาหาร และผ่านกระบวนการบรรจุเป็นอาหารกระป๋อง

๕๐. รวมกลุ่มสร้างตลาดผู้บริโภค-ผู้ผลิตโดยตรงในท้องถิ่น เพื่อลดกระบวนการขนส่งผ่านพ่อค้าคนกลาง ที่ต้องใช้พลังงานและน้ำมันในการคมนาคมขนส่งพืชผักผลไม้ไปยังตลาด

๕๑. ลดการใช้สารเคมีในการเกษตร นอกจากจะเป็นการลดปัญหาการปลดปล่อยไนตรัสออกไซด์สู่บรรยากาศโลกแล้ว ในระยะยาวยังเป็นการลดต้นทุนการผลิต และทำให้คุณภาพชีวิตของเกษตรกรดีขึ้น โปรดปรึกษาและเรียนรู้จากกลุ่มเกษตรกรทางเลือกที่มีอยู่เป็นจำนวนมากในประเทศไทย

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

แจ้งข่าวจาก “เราคิดอะไร”

สมาชิกที่ประสงค์จะต่ออายุหนังสือ หรือสมัครสมาชิกใหม่ ติดต่อส่งรณานัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ส่งจ่าย ได้ที่

นางสาวไบแก้ว ชาวหินฟ้า

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์ก้านแก่น

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวไบแก้ว ชาวหินฟ้า

เลขที่ ๐๓๘-๘-๖๖๗๐๕-๒

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๖๕๘๖-๗๘๖๘

หรือ farinkwan@gmail.com

(อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท)

● นายชิง วินเทอร์

๑. ห่วงเด็กกันบ้างไหม?

เด็กไทยลมาธิสั้น ห่วงเกร เติดยา พันธุกรรมแม่ ชี้เหล้า สูบบุหรี่ (เดลินิวส์ ๑๘ ธ.ค.๖๐)

๒. ห่วงบริวารรอบตัวกันบ้าง!

ป้อมงานเข้า โรเล็กซ์ไหล่อีกเรือน (เดลินิวส์ ๑๘ ธ.ค.๖๐)

๓. แก่ไขโภชนาการด่วนจี!

เปิดพฤติกรรม 'สุขภาพคนกรุง' ๕ โรค แนวโน้มพุ่ง-ชายอ้วนกว่า หญิง (มติชน ๒๐ ธ.ค.๖๐)

๔. เมื่อไหร่จะเน้นพัฒนาคน?

กก.ปฏิรูปตำรวจ ถ่ายโอนภารกิจ 'สตช.' โยก 'จราชร-ป่าไม้-ศุลกากร' ขึ้นต้นสังกัด (มติชน ๒๓ พ.ย.๖๐)

๕. โกงมันทุวงวงการ! ผบ.ตร.ยันหลักฐานมัด

ล้มบอลโฉ เป็นคดีประวัติศาสตร์! (เดลินิวส์ ๒๒ พ.ย.๖๐)

๖. การทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่อง

ยาก! กล่องเก็บค่าธรรมเนียมฯ ยังไม่ทัน ใช้ ๑๐๐ คันติดเสร็จ แต่ระบบไม่พร้อม (เดลินิวส์ ๒๔ พ.ย.๖๐)

๗. คิดได้กับทำได้ ห่างกันแคไหนเอ่ย?ซู

รัฐวิสาหกิจต้น คก.สมคิดปลุกพลัง ซีอีโอ ริดพลังช่วยเพิ่มคุณภาพ-สร้างงานคนจน (มติชน ๒๕ พ.ย.๖๐)

๘. ตัวชี้วัดความสามารถ! สุดทน

เทศบาลทิ้งขยะริมถนน ชุมชนเดือดร้อนหนัก อ้างไม่มีงบประมาณ ไร้วิธีจัดการ (ไทยโพสต์ ๒๗-๒๘ พ.ย.๖๐)

๙. มีหลายเรื่องที่ใหญ่ที่ต้องมีคำสั่งให้

ชัดเจน! 'ปิยะสกล' สั่ง ชรก. งด ของขวัญปีใหม่ (มติชน ๒๕ พ.ย.๖๐)

๑๐. ภาคธุรกิจก็สามารถช่วยเกษตรกร! เปิดป้อม

ปลดท.ขายข้าวชาวนา (เดลินิวส์ ๒๘ พ.ย.๖๐)

๑๑. เป็นผู้ใหญ่ต้องหมั่นลงพื้นที่ตรวจสอบการ

ทำงานของผู้ নয়! ราชทัณฑ์มีมติ ไล่ออก ๑๔ ผู้คุม แฉเปิดบ่อน-ปล่อย มั่วเช็ค (มติชน ๑ ธ.ค.๖๐)

๑๒. เมื่อหน่วยราชการฝรั่งเริ่มลดความโอ้อ่า!

อังกฤษขายสถานทูต ๑.๘ หมื่นล้านให้เซ็นทรัล (มติชน ๒ ก.พ.๖๑)

๑๓. โสเทสสร้างมนุษย์พันธุ์อ่อนแอ! ผลวิจัยชี้

วัยรุ่นติดสมาร์ทโฟน เสี่ยงฆ่า ตัวตาย-มั่นใจในตัวเองลด (ไทยโพสต์ ๔-๖ ก.พ.๖๑)

๑๔. สำคัญที่เอาจริง! ถก ๕ กระทรวงออกแก้จน

๒ ยัดโมเดลจีน คนจนต้องลดลง (เดลินิวส์ ๕ ธ.ค.๖๐)

๑๕. การรวมกระทรวงคือทางรอดการ

บริหาร! บี๊กตุ่มอบสมคิด ดูแล ๘ กระทรวง (มติชน ๕ ธ.ค.๖๐)

๑๖. ตั้งใจช่วยหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์! โลกกันด่า
ทรัมป์จุดไฟตะวันออกกลาง..
ประกาศยอมรับอย่างเป็นทางการ
ว่า เยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวงของ
อิสราเอล (ไทยโพสต์ ๘ ธ.ค.๖๐)

๑๗. รัฐบาลชุดนี้คงสอนเรื่องความประหยัด
ไม่ได้! แฉอีก นาฬิกาข้อมือ
ปาเต๊ะฟิลิปเรือนใหม่ราคา ๑.๕
ล้านบาท (เดลินิวส์ ๒๐ ธ.ค.๖๐)

๑๘. ทุนนิยม ..ปลาใหญ่ยอมกินปลาเล็ก!
หนูนุ 'แบงก์ไทย' ควบรวมผู้ต่างชาติ
(มติชน ๑๖ ธ.ค.๖๐)

๑๙. สุขภาพคนไทย...ตายเร็ว!
กรมอนามัยห่วงคนไทยเนือยนิ่ง
๑๔ ชม.ต่อวัน แนะนำกิจกรรม
กระตุ้นเคลื่อนไหว (๘ ธ.ค.๖๐)

๒๐. ลูกหลานคนไทย ๒๕๖๑! กรุงศรีเกาะ 'เงินวาย'
ต้นรูตบีด พบพฤติกรรมชอบ
เที่ยว-ดื่ม-ช้อปปิ้ง ปรับแบรนด
วัยรุ่น ปี ๖๑ ยอดโต ๕๐%
(มติชน ๙ ธ.ค.๖๐)

๒๑. พฤติกรรมห้างใหญ่ต่อหน้าอย่าง ลับหลัง
ก็อีกอย่าง! โลตัสเปิดสาขา
บ้านตาขุน สร้างงาน-ปลูก ศก.
ท้องถิ่น (เดลินิวส์ ๙ ธ.ค.๖๐)

๒๒. สังคมไทยรวยกระจุก จน
กระจาย ทำจะจริง! ดูคาติ 'พานิ-
กาเล่' มาแรง ราคาเฉียดล้าน แห่
จอง ๑๑๙ คัน (มติชน ๑๕ ธ.ค.๖๐)

๒๓. อบายมุขเต็มร้อย!
'เสมิต ซีฟู้ด มีวลีคเฟสตีวัล' เริ่ม
แล้ว (มติชน ๖ ธ.ค.๖๐)

๒๔. จะถูกจะแพง ถูกกฎระเบียบไว้ก่อน! ดึงกลับ
ผลประมูลเมล์ ๔๙ คัน บอร์ดฯสมก.
สั่งทำข้อมูลปึก ออกทุกช่องโหว่
สกัดปัญหา (มติชน ๑๔ ธ.ค.๖๐)

๒๕. สัมมาอาชีพของคนไทย?
ธุรกิจ 'ของขลัง-หมอดู' รุ่งปี๖๑
(มติชน ๑๓ ธ.ค.๖๐)

๒๖. ทักษะแห่งการอยู่ร่วมกันล้มเหลว! สสำรวจ
พบคนไทย 'หย่าร้าง' กว่าแสนคู่
(มติชน ๑๒ ธ.ค.๖๐)

๒๗. ประกาศไม่พอ ต้องปราบให้ดู! ภาพเป็น
ข่าว...นายกรัฐมนตรีเป็นประธานใน
พิธีเปิดและประกาศเจตนารมณ์
เนื่องในวันต่อต้านคอร์รัปชันสากล
(เดลินิวส์ ๒๐ ธ.ค.๖๐)

๒๘. การโกงในสำนักพระพุทธศาสนา! ผัง
พฤติกรรมขบวนการ 'เงินทองวัด'...
(มติชน ๒๑ ธ.ค.๖๐)

๒๙. แค่นี้รักก็ต้องฆ่ากัน! เผยก็กดข่มขู่มาying
เจ้าสาว เจ้าบ่าวสารภาพลั่นโก
ฆ่า เหตุไม่ยอมแต่งงานด้วย
(มติชน ๒๑ ธ.ค.๖๐)

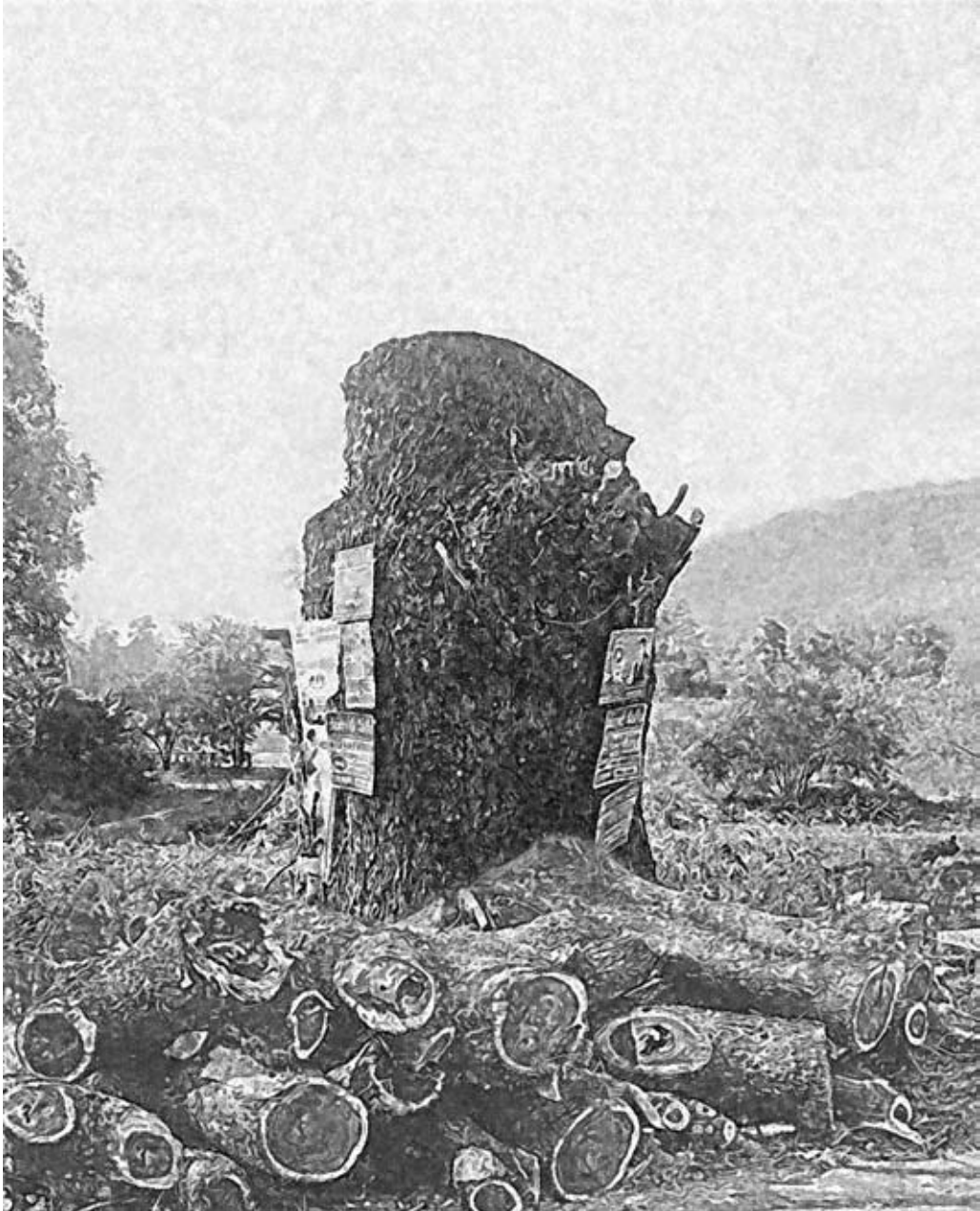
๓๐. นวนิยายชีวิตเรื่อง "อยู่กับ
พญายม!" พบ 'ฝุ่นจิ๋ว' สูงเกินค่า
ตร.โจ ชี้ตัวก่อมะเร็ง...
(มติชน ๑๗ ก.พ.๖๐)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ท่อนไม้วางพะเนินเทินทึกประจานความเลว
ในยุคที่ผู้คนทำลายล้างสิ่งแวดล้อม
ใจเขาเต็มระส่ำเหมือนจะระเบิดออกมาจกทรวงอก...
ชาวบ้านย่านนี้บอกเขาแล้วว่า ให้ช่วยตัดทอนห้ามปราม

จาตุมหาราช บทที่ ๑๓ “รุกขเทวะ”

● ต่อจากฉบับ ๓๓๒

หน้าต่างมุขชั้นสองหน้าที่ว่าการอำเภอเปิดกว้างรับลมเต็มที่

ฟ้าบ่าคลั่งยามพลบค่ำ แฉกสายฟ้าฟาดลงมา เป็นริ้ว ก่อนคำรามอย่างดุร้ายกราดเกรี้ยวบนยอดภูเขาฝั่งตรงข้าม มะกอกป่าสูงทะมึน ไทวยอดโอนเอน เมื่อสายฝนเทกระหน่ำอย่างรุนแรง มันเอนยอดกิ่งสะบัดไหวทำทวยแรงลมที่สาตชดอย่างไม่มีปราณี

ฟ้ามืดครึ้ม แมกไม้รอบที่ว่าการอำเภอเป็นเงาตะคุ่ม เหมือนเงาปีศาจร้ายที่เริ่มปรากฏร่างอย่างรางเลือน สามัญพลันหนาวเยือกสะท้อนในหัวอก ผิวกายสันระริก นัยน์ตาจ้องไปหน้าที่ว่าการไม่กะพริบ เขาเห็นเงาบางอย่างปรากฏขึ้นบนยอดฉาฉาใหญ่ริมฝั่งแม่น้ำ ร่างนั้นใหญ่ทะมึน ซ้ำมีอลงมาอย่างกราดเกรี้ยว บอกความไม่พอใจอย่างขีดสุด...ท่านคงไม่พอใจ ที่เขาปล่อยให้ให้นายกเทศมนตรีตำบลป่าพง ตัดฉาฉาริมแม่น้ำไปแล้วอย่างน้อยก็สองต้น

นายอำเภอปริวิตกถึงสายลมฝนที่สาตลงมา วิปริตผิดฤดูกาล ตกลงมาได้อย่างไรในฤดูกาลที่ลมหนาวพัดผ่านเข้ามาเยี่ยงนี้

สามัญก้มหน้าลง แลผ่านออกไปชายริมฝั่ง เขามองเห็นป่าพงหน้าอำเภอไทวยอดเป็นคลื่นละลอกพลิว

ท่อนไม้วางพะเนินเทินทึก กองอยู่ข้างป่าพง ประจານความแลในยุคที่ผู้คนทำลายล้างสิ่งแวดล้อมใจเขาเต้นระระล่าเหมือนจะระเบิดออกมานอกทรวงอก...ชาวบ้านย่านนี้บอกเขาแล้วว่าให้ช่วยตัดทอนห้ามปราม ก่อนนายกเทศมนตรีกับกำนันจะตัดโค่นมันลงมา

เขาห้ามปรามนายกฯ ผู้ยิ่งใหญ่ไม่ได้

ลำต้นฉาฉายักษ์ขนาดสิบคนโอบจึ้นอนนิ่งไม่ไหวติง แต่ละท่อนยาวประมาณห้าทวา ต้นหนึ่งตัดออกเป็นสองสามท่อน นอกนั้นเป็นคาคบกิ่งแขนงใหญ่พอประมาณ นอนสงบเรียงอยู่ใกล้เคียงกัน สะท้อนถึงความไร้ประสิทธิภาพการทำงานของนายอำเภอ

ศาลเพียงตาไม้หลังเล็ก ๆ กว้างยาว ไม่น่าจะเกินสองตารางเมตร ยังยืนสงบใกล้ต้นไม้ที่ถูกตัด

สูงไม่เกินครึ่งเมตร รวมถึงศาลพระภูมิเจ้าที่ทาสีฟ้าเก่าคร่ำบ่นจอมปลวก หลังต้นฉาฉาที่ถูกตัด ยังคงปักเสลาดีเด่ เอียงกระเท่เร่

นายกเทศมนตรีไม่ยอมตัด ยังคงไว้เหมือนเกรงในอำนาจลึกลับบางอย่างที่เขา มองไม่เห็น

“นาย...คินนี้ เจ้าที่เออาน” อารักษาดินแดนผู้ดูแลบ้านพักเดินเข้ามากระซิบริมหูสามัญ

“ใคร คุณหมายถึงใคร” เขาหันมาถาม สีหน้าบางความไม่สบายใจ...เขามองกลุ่มชาวบ้านลึบกว่าคนที่ยังเดินเตร็ดเตร่รายล้อมรอบตอไม้อยู่ลึบ ๆ พวกเขาเฝ้ายืนมองด้วยสีหน้าบอกอาการว่าเสียชีวิตร่วมไม้ใหญ่คู่บ้านคูเมือง

“เจ้าพ่อจามจรี...เจ้าพ่อฉาฉาหน้าอำเภอ ท่านเฮี้ยน ใคร ๆ ในเขตเทศบาลรู้จักกันทั้งนั้น” อ.ส.ชุดลายพรางเอ่ยบอกยืนยันเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง

สามัญมองผ่านแมกไม้ที่รายล้อมริมฝั่งแม่น้ำส่วนใหญ่คือไม้ล้มลุก ไม้ยืนต้นขนาดเล็ก เจ้าพ่อจามจรีเท่านั้น เหมือนจะเป็นปู่ของต้นไม้ แผ่กิ่งก้านคาคบออกไป ดังร่มขนาดยักษ์ให้ความร่มเย็นอยู่ริมฝั่ง ใครเดินผ่านไปผ่านมา บ้านที่ปลูกอยู่ใกล้เคียงรับรู้กันทั้งนั้น...บัดนี้ มันถูกโค่น เหลือเพียงตอสูงจากพื้นดินไม่ถึงเมตร ประจານอยู่ชัด ๆ

ลมยามย่ำค่ำกระโชกวูบผ่านเข้ามาอีกครั้ง สามัญลั่นสะท้านไปทั้งเรือนกายอย่างไม่เคยเป็น

“นายกสุเทพกับกำนันโด้งมาหรือยัง” นายอำเภอหันมาถามอย่างอารมณ์หงุดหงิด เขาทั้งสองจะต้องรับผิดชอบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

คิดได้อย่างไร ตัดต้นไม้โบราณหน้าที่ว่าการอำเภอ เหมือนหยามนายอำเภอ อย่างไม่กลัวเกรง คิดอย่างเดียวว่าตัวเองเป็นตัวแทนภาคประชาชน ได้รับการเลือกตั้งมาจากประชาชน

“ยังครับนาย...ผมกำลังให้ผู้ใหญ่บ้านไปเชิญมา” อ.ส. คนสนิทเอ่ยตอบ

“เขาให้เหตุผลอย่างไร บังอาจตัดต้นไม้ช่วงผมไม่อยู่” นายอำเภอแย้งกังขา

“นายกฯสุเทพบอกว่า...จะทำให้ลานกีฬาหน้าที่นี่ว่าการมีสง่าราศี เขาจำเป็นต้องตัด เขาไม่เชื่อ

เรื่องผีसानางไม้” อ.ส.อธิบายเพิ่มเติม ย้ำความหมายแห่งถ้อยคำให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

“แล้วไม้เหล่านี้เป็นของใคร เป็นของเขาหรือ” เขาถามอย่างวทวนในอารมณ์

“กำนันกับนายกเทศมนตรีเป็นเจ้าของพื้นที่... เขาให้พ่อค้ามาตีราคาตั้งแต่เดือนก่อน ราคาพร้อมแสนบาท ต้นไม้ในวันยังมีราคา ยิ่งไม้โบราณยิ่งแล้วใหญ่ จริง ๆ เขาตกลงราคากันมาก่อนล่วงหน้า... ไม้เนื้อดี พ่อค้าจะเอาไปทำโต๊ะแกะสลักราคาแพง”

นายอำเภอถึงกับอึ้ง ท้องฟ้าส่งประกายแปลบปลาบคึกคะนอง... ลมฝนคงโหมอย่างต่อเนือง เหมือนฟ้าดินจะร่วมพิโรธ

“กำนันกับนายกเทศมนตรีต้องมาพบผมค่านี้อ.ส.ช่วยไปบอก ผมจะนั่งรออยู่ที่นี้” นายอำเภอสามัญสั่งเป็นคำขาด ซึ่งยังชูดรับแขกเบาะนุ่มกลางห้องทำงานที่นั่งอยู่ นัยน์ตาสามัญส่งประกายวาว

พลัน...นายอำเภอก็นิ่งงันเมื่อนึกถึงวันแรกที่ เขาเดินทางมาถึง

กำนันโด่งกับนายกเทศมนตรีสุเทพฯ เป็นผู้รับเหมารายใหญ่ในพื้นที่ รู้ทางหนีทีไล่การทำงานเป็นอย่างดี งานรับเหมาคืออาชีพหลัก มีตำแหน่งกำนันและการเป็นนายกเทศมนตรีการันตีการทำงานมาป้อนเครื่องจักร เงินประจำตำแหน่งเพียงหนึ่งหมื่นบาทต้น ๆ ต่อเดือนไม่พอยาไส้ การเป็นอยู่อย่างพอเพียงไม่มีในสำนึก แถมพวงด้วยลูกน้องบริวารวานเครืออีกพอสมควร งานรับเหมาก่อสร้างจึงกลายเป็นอาชีพหลักก่อนเข้าดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีและกำนัน บุรุษทั้งสองจะก้าวหน้างานรับเหมาทั้งตำบลป่าพงและข้างเคียง

นายอำเภอเป็นผู้บริหารงบประมาณ ควบคุมงานให้มีประสิทธิภาพ รวมถึงกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล ดังนั้น คำนินที่สามัญเดินทางมาถึง ก่อนขึ้นทำงาน ทั้งกำนันโด่งและนายกเทศมนตรีสุเทพจึงเป็นได้ไฉฉัดเลี้ยงต้อนรับเขาอย่างเจียบ ๆ ในร้านอาหารมีชื่อริมฝั่งน้ำ

สามัญนั่งมองสายน้ำสีเขียวมรกตบนตลิ่งสูง

อย่างพิงใจลึก ๆ แสงไฟหลอดในร้านอาหารสะท้อนประกายผิวน้ำอยู่แวววาว ที่นี้เติมด้วยแมกไม้ธรรมชาติ โดยเฉพาะปาลักและไม้เบญจพรรณริมสองฝั่งข้างถนน การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคและกรมทางหลวงช่วยกันปลูกเข้าสู่อ่างเก็บน้ำใหญ่ มันคือถนนลาดยางสีดาสนิทกว้างแปดเมตร แมกไม้หอมคลุม แม้แดดจะร้อนเรียงแรง ทว่าเมื่อมีอุโมงค์ใบไม้หอมคลุม ร้อนนั้นจึงแทบไม่มีความหมาย มันผ่านมาเพียงชั่วคราวในหน้าแล้งเท่านั้น

“นาย...ผมกำลังรับเหมาก่อสร้างकुคลอง” จำได้ว่ากำนันโด่งเอ่ยกระซิบบอกเขาตรง ๆ ในคืนวันนั้น วันต้อนรับนายอำเภอที่ย้ายมาใหม่

“ตำบลไหน” สามัญเอ่ยถาม งานในชนบทบ้านนอก เขาต้องทำใจ กำนัน ผู้ใหญ่บ้านต้องมีงานหลักรองรับ ไม่เป็นเกษตรกรปลูกพืชไร่รับหลายสิบไร่ ก็ต้องหางานรับเหมาเป็นอาชีพเสริม ไม่ใช่ชื่อตนเอง ก็ต้องใช้บริวารวานเครือนั่นแหละเป็นมือรองดำเนินการ

“หน้าอำเภอนี้แหละ..” กำนันร่างผอมเอ่ยบอกเสียงแผ่ว ผ่านแก้วน้ำเมรัยสีทองที่มีจิบอยู่เบื้องหน้า

“งบประมาณเท่าไร”

“เกือบห้าล้านบาท รวมถึงซ่อมแซมตลิ่งแม่น้ำด้วยครับ” นายกเทศมนตรีบอกเสริมตรง ๆ ไม่อ้อมค้อม

“นายอย่าโหดนะครับ” ผู้เป็นกำนันยื่นหน้าข้ามโต๊ะเข้ามาบอกอีก

“โหดอะไร” สามัญสบตาอย่างไม่เข้าใจ

“เวลาตรวจรับงานก่อสร้าง ขุดลอก....เห็นใจผมบ้าง พวกผมต้องกินต้องใช้ หาเงินเลี้ยงลูกเมีย” กำนันโอดเสียงเบาว่าปกติ

สามัญยิ้มนิ่งในสีหน้า เขาฟังถ้อยคำเหล่านี้มามากมาย เกือบตลอดทั้งชีวิตการรับราชการ” คุณทำงานให้ถูกต้องมีประสิทธิภาพก็แล้วกัน” เขาเอ่ยตอบกลาง ๆ

“นายไม่ต้องห่วงเรื่องนั้น” นายกเทศมนตรีสุเทพบอกอย่างเชื่อมั่น โบกมือวุ่น ยิ้มระบายเต็มสีหน้า

สามัญมองทุกคนรอบ ๆ โต๊ะในคืนวันนั้นร่วมสิบกว่าคนอย่างเข้าใจและเห็นใจ มันเป็นคืนที่เขา

ต้องครุ่นคิด วิตกไม่น้อยที่ต้องมาเจอลูกน้องที่เหมือนจะเป็นผู้มีอิทธิพลในพื้นที่

นายกเทศมนตรีสุเทพกับกำนันโต่งพาเขามาดูป่า ฉำฉาหน้าว่าการอำเภอริมแม่น้ำในเช้าวันต่อมา เขาถึงกับแหงนคอตั้งป่า ตะลึงจั้งจ้ง มองต้นไม้สูงทะมึน เบื้องหน้าสีฟ้าต้นด้วยอาการประหลาดใจแกมพิศวง มันไม่ถึงกับเป็นป่า ทว่ามีป่าฉำฉาหรือจามจุรีต้นใหญ่ ๆ ร่วมสีห้าต้น แผ่ร่มเงาปกครีมิริมฝั่งแม่น้ำ

ในชีวิตเพิ่งจะเคยเห็น ฉำฉาใหญ่กลางดงไม้ “เจ้าพ่อจามจุรี” ชาวบ้านหน้าอำเภอเรียกกันเช่นนั้น

ไม่มีใครคิดไปแต่ต้อง รวมถึงยังไม่มีผู้ใดกล้าหาญเข้าลักลอบตัด ชาวบ้านล้อมรั้วลวดหนามกันไว้อย่างแน่นหนา เขาเห็นศาลเจ้าไม้หลังเล็ก ๆ ตั้งอยู่บนเสาสี่ต้น กว้างยาวไม่เกินสองตารางเมตร ตัวศาลเอียงเค้เก้ มีพวงมาลัยพลาติกสีเขียวแดงเก่า ๆ สามพวง ฝุ่นจับดำเขลอะ ห้อยแขวนร่องแรงบนยอดเสาหน้าศาลใต้โคนฉำฉา หลังต้นไม้ออกไปเกือบริมฝั่ง จอมปลวกขนาดย่อมสูงเลยศีรษะ ไม้เลื้อยขึ้นปกคลุม บนยอดจอมปลวก สามัญเห็นศาลพระภูมิเจ้าที่อีกหลังหนึ่งปักเสาต้นเดียวโดดเดี่ยว ฝั่งจวนจะลี้มอยู่เช่นกัน น่าจะเป็นพระภูมิเจ้าที่บนจอมปลวก ปลวกมอดเข้าซอนโซ โกล้เปื้อยเกือบทั้งหลัง

“คุณจะตัดต้นฉำฉาเหล่านี้ใช่ไหม” สามัญเอ่ยถามเสียงแผ่ว หัวคิ้วกระตุกเข้าหากัน เมื่อหันมามองเรือนร่างสูงใหญ่ท่วมคอนข้างเจ้าเนื้อที่ยืนอยู่เคียงข้าง นายกเทศมนตรีตำบลป่าพงเจ้าของพื้นที่ อีกคนพอมสูงเหมือนไม้แกรนิต ๆ ในชุดสีเข้มคือกำนันเจ้าของพื้นที่ ผู้คอยให้การต้อนรับเขาอย่างกระตือรือร้น นับแต่วันแรกที่สามัญก้าวเข้ามาเป็นนายอำเภอจังหวัดบ้านเกิด

“ใช่แล้วครับนาย” นายกเทศมนตรีผิวทองแดงในชุดเลื้อยลายน้ำเงินแขนยาว กางเกงขายาวดำสนิท สวมหมวกปีกกว้าง มือกุมเข้าหากันเหนือเข็มขัด ยามค้อมศีรษะลงเมื่อเอ่ยตอบ

“ทำไมต้องตัด มันให้ร่มเงาไม้ไผ่หรือ” นายอำเภอสามัญไม่วายเอ่ยถาม แหงนมองกิ่งก้านคาบที่ขยายให้ร่มเงาแผ่ครีมิ

“แม่น้ำมันคดครับ...ชาวบ้านอยากตัดให้ตรงน้ำจะได้ไหลแรง ๆ” นายกให้เหตุผล

“คุณแน่ใจนะที่ชาวบ้านต้องการให้ตัด” สามัญเอ่ยถามย้ำ

“ผมมั่นใจครับ” นายกฯ สุเทพน้ำเสียงหนักแน่นบอกอย่างเชื่อมั่น ทว่าทันใด นัยน์ตาเขากลับวูบหลบลมมองพื้นดินสีด้าปลายเท้า ลมเย็นผ่านมาเบา ๆ กวาดใบไม้แห้งบนพื้นกระจายหิวหรือย

“แล้วคุณไม่กลัวหรือ” สามัญลองหยั่ง หันไปมองศาลเจ้าแวบหนึ่ง

“กลัวอะไรครับนาย” กำนันยังทำสีหน้างุนงง “เจ้าพ่อจามจุรี” เขาชี้มือไปยังศาลเพียงตาที่ตั้งอยู่เบื้องหน้า

ทั้งนายกเทศมนตรีและกำนันหัวเราะเสียงก้อง “ยุคนี้...ไฮเทคแล้วนะนาย เงินเท่านั้นที่เนรมิตทุกอย่างได้” นายกเทศมนตรีเปลือยหลุดคำพูดบางถ้อยคำออกมาตรง ๆ

สามัญจ้องหน้าบุคคลทั้งสองนิ่ง เขาอยากจะได้คิดเสียด้วยซ้ำไปว่า เจ้าพ่อจามจุรีไม่น่าจะใช้รุกขเทวาที่แท้จริง.....แต่นายกเทศมนตรีสุเทพกับกำนันโต่งนั่นแหละ คือเทวะตัวเป็นๆ ผู้รักษาป่าและแม่น้ำ เห็นกันอย่างจริง ๆ จะ ๆ เขาคือผู้รับเหมาที่กำลังเนรมิตสายน้ำริมฝั่งตลิ่งสูงให้ชาวบ้านที่นี่

ป่าฉำฉาอยู่หน้าว่าการอำเภอ มีสายลำธารไหลผ่าน ปัจจุบัน พงหญ้าขึ้นรกเรืออยู่บนผืนทรายปนดินกว้างใหญ่ มองออกไป เขาก็รับรู้ว่ เมื่ออดีตลำธารสายนี้ น่าจะไหลผ่านอยู่เบื้องหน้าเป็นลำธารกว้างใหญ่ไหลเลื้อยล่องใต้ ต่อมาเกิดดินงอกเพราะน้ำไหลทรายมูล น้ำเปลี่ยนทิศ ดินพูนขึ้นริมฝั่งกลายเป็นผืนทรายกว้างใหญ่ ล้ำออกไปกลางแม่น้ำสายลำธารนี้จึงคดเป็นงูเลื้อย ดินงอกเต็มด้วยป่าพงกลายเป็นสนามกีฬาเล็ก ๆ ชาวบ้านในช้ออกกำลังกาย เป็นลานวิ่ง เตะฟุตบอลเข้า ๆ หรือไม้ก็โยนย่ำ

ทว่ามีไม้ต้นหนึ่งยืนตระหง่านง้ำ แผ่เงากว้าง เบื้องหน้า มันคือฉำฉาใหญ่ลำต้นขนาดลิบคนโอบ ยืนต้นอยู่ริมฝั่ง เคียงข้างฉำฉาอีกสามสี่ต้นที่ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ กัน ทว่าขนาดย่อมลงมา อีกทั้งมีจอมปลวก

เป็นเนินขนาบด้านหลัง บ่งบอกอยู่แล้วว่าเป็นต้น-
ไม้ในที่ดินสาธารณะประโยชน์ ไม่มีใครเป็นเจ้าของ

“กำนันกับท่านนายกเทศมนตรีรู้ระเบียบ
ราชการเป็นอย่างดี...ยุคนี้ประชาชนเป็นใหญ่
ไปศึกษาระเบียบดูให้ดี อย่าให้มีปัญหาตามมา
ผมอยากให้เรียกประชุมชาวบ้านตำบลนี้ ทำ
ประชาคมว่าเขาเห็นด้วยหรือไม่ ที่จะตัดต้นจามจุรี”
สามัญบอกน้ำเสียงเรียบ ๆ นัยน์ตาที่บ่งบอกถึง
ประสบการณ์การทำงานอย่างเคียวกรำ หรือมอง
นายกฯ และกำนันอย่างทันกัน

นัยน์ตาดูทั้งสองออกอาการหงุดหงิดผ่าน
ขึ้นมาแวบหนึ่ง เพียงวาบเดียวเท่านั้น แสบสังเกต
ไม่เห็น ทว่าก็ไม่พ้นการสังเกตอากัปกิริยาของ
นายอำเภอไปได้

“ผมจะพยายามทำตามคำสั่งที่ท่านนายอำเภอ
แนะนำครับ” นายกเทศมนตรี อายุใกล้หกสิบปี
รับคำหนักแน่น

“อย่าลืมเอาเอกสารการประชุมมาแนบบันทึก
การประชุมด้วย” นายอำเภอสั่งเสียงเย็น ๆ เป็น
ประโยคสุดท้าย

“รับปฏิบัติ...ต้องขอตัวก่อนครับนาย ผมทั้ง
สองต้องรีบไปดูงานอีกพื้นที่หนึ่ง” นายกเทศมนตรี
นามว่าสุเทพบอกลาอย่างรวบรัด ทั้งที่แววตายัง
เด่นพร่าอาการครุ่นคิด นายกฯ กับกำนันก็กิจการ
น่าจะมาก เวลาจึงเป็นเงินเป็นทอง เขาทั้งสองไหว
ลาผู้เป็นนายอย่างผลุนผัน แล้วกลับขึ้นรถกระบะ
ป้ายแดงสีดําเลื่องเงาขับออกไปทันที

ฝนตกลงมาเหมือนฟ้ารั่ว พ่ายังคำรามกระแทก
หน้าต่างมุขอำเภอที่เขาเปิดรับลมบึงบง

สี่ทุ่มผ่านไป...ทว่าสามัญยังนั่งจมเบ้าอยู่บน
โซฟาหน้าโต๊ะทำงาน

เขามองผ่านหน้าต่างด้วยสีหน้าเคร่งเครียด
และรอคอย

“นาย...” อ.ส.ชุดลายพรางคนสนิท ถือโทรศัพท์
มือถือเดินผ่านประตูเข้ามา

“มีอะไร สุภาพ” เขาเอ่ยถาม เลิกคิ้วมองหน้า
อ.ส.ผู้ใกล้ชิด

“นายกฯ สุเทพกับกำนันมาพบนายไม่ได้ครับ”

“ทำไม” เขากัดกรามกรอด นัยน์ตาวาว

“ติดธุระ เขาขอพูดกับนายทางมือถือครับ” พุด
พลาวยืนโทรศัพท์มาตรงหน้า

“ว่าอย่างไร...ท่านนายก กำนัน ทำไมเข้ามา
พบผมไม่ได้ เรื่องมันร้อนนะ” เขากรอกเสียงลง
ไปอย่างร้อนรน

เสียงหัวเราะกั๊กวานผ่านเข้ามาทางมือถือ
น่าจะเป็นนายกเทศมนตรีสุเทพฯ “นายผมต้อง
ขอโทษ ผมทั้งสองติดธุระจริง ๆ” ใช้นั้นแหละ
นายกเทศมนตรีสุเทพฯ สามัญจำลีลาน้ำเสียงได้

“ธุระอะไร” เขาขมเสียง กัดกรามกรอด ถาม
ไปแผ่วเบา

“ก็เรื่องไม่ฉำฉานี้แหละ...นายครับ ผมจะแบ่ง
ค่าขายไม้ฉำฉาให้นายครึ่งหนึ่ง ราคามันแสนกว่าบาท
นะนาย อีกอย่างผมอยากจะทำเรื่อง...” เสียงที่เอื่อย
บอกไม่ทันไหวแกมหน้าด้านผ่านมาอย่างไม่ละอาย

“เรื่องอะไร” นายอำเภอ น้ำเสียงลั่นเครือ
นัยน์ตาวาวเหมือนเปลวไฟ

“ผมอยากจะให้ นายเบิกเงินชุดลอกแม่น้ำกับ
ทำตลิ่งออกมาก่อน ได้ไหมครับ”

“ทำไม” เสียงนายอำเภอกร้าวอย่างลิมตัว
เปลวไฟในแววตาฉำฉา

“เครื่องจักรผมติดงานอื่น เกรงจะทำงานไม่ทัน
ขอเรื่องนะครับนาย นึกว่าเห็นใจพวกผมเถอะ”

“ไม่ได้” เขาตะโกนดังก้องไปทั้งที่ทำงาน มือถือ
พลันหลุดจากมือทันใด เขารีบเอามือกุมทรวงอก
เจ็บร้าวขึ้นอย่างฉับพลัน เจ็บแปลบ ๆ โนโพรงสมอง
พลันนัยน์ตาก็ฉายพร่า ภายอ่อนยวบเหมือนจะลุ่ม
ลงบนโซฟา

“นาย...นายเป็นอะไร...ช่วยด้วย” อ.ส.ตะโกน
ดังลั่นอย่างตกใจ ถลาเข้ามาประคองผู้เป็นนาย
สมองเหมือนระเบิดแตกปริ หัวใจเจ็บร้าว
คล้ายใจจะขาด

สามัญเซถลา ก่อนสติจะดับพล้อย เขามองเห็น
ศาลเจ้าพ่อจามจุรีหลังเล็ก ๆ ลอยอยู่เบื้องหน้า...เขา
เป็นอะไร หรือเจ้าพ่อจะลงโทษ. ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

☆ ใบข้อพิการ ให้เมื่อยทุกข้อทุกกระดูก
ให้ขัดให้ตึงทุกข้อ
ร่างกายขอเบิกแร่ธาตุสำรองจาก
'กระดูก-ไขกระดูก-น้ำหล่อเลี้ยงสมอง
-น้ำหล่อเลี้ยงไขข้อต่างๆ' เพราะแหล่งนี้
เป็นแหล่ง 'ประจุลบ' มากที่สุด คือ(ฮอริโมน)

๓) หนองพิการ มักให้โอเป็นโลหิต
อาการ'โอเป็นโลหิต' หมายถึง โอบ่อยๆ
ทำให้เส้นโลหิตฝอย บริเวณด้านในคอ เกิด
การระคายเคืองและอักเสบแดง จนแตก
เพราะโอบ่อยๆ เนื่องจากมีเสมหะเหนียวเข้ม
ติดอยู่ที่ คอเสมหะ อูระเสมหะ คูถเสมหะ
แก้เบื้องต้น ทำให้'คูถเสมหะ' ลดลงก่อน ด้วย
การสวนล้างลำไส้ ๔ กระบอก หรือ หายาถ่ายเสมหะ
เหนียว เช่น ต้มน้ำชะเอมเทศ น้ำต้มใบมะรุุม ชา
เขียวต่างๆ ที่ซึ่งน้ำแรกเท่านั้น จะช่วยให้ขับถ่าย
อย่าตกใจถ้าถ่ายมากๆ เพราะเมื่อเอา'คูถเสมหะ'
ออก 'อูระเสมหะ' ก็ลดลง 'คอเสมหะ' ก็ลดลง
ถ้าถ่ายมาก ก็ต้องต้มน้ำผลไม้ต่างๆ ที่มีรสเปรี้ยวๆ
หวาน ๆ เพื่อไม่ให้เพลีย

๔) โลหิตพิการ มักให้เพ้อพก ให้ร้อน
โลหิตแตก ไม่สามารถนำกลับไปฟอกจากโลหิตดำ
เป็นโลหิตแดงได้

เมื่อจำนวนโลหิตแตกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็จะ
ส่งผลให้'เลือด'มีความเป็นกรด ถ้าเราสามารถ
ขับถ่ายได้ยาว ๑.๕ เมตรได้ทุกวัน หรือมากกว่านั้น
ก็จะทำให้โลหิตที่แตกถูกขับออกไม่ตกค้างใน'ระบบ
หมุนเวียนเลือด' อาการต่างๆ ก็จะลดลงแน่นอน

๕) เหนือพิการ มักให้ซุบพอม ให้ผิวหนังสากซา
หมายถึง การขับเหงื่อออกจากรูขุมขน
แต่ก่อนได้ ๑๐๐% แต่เดี๋ยวนี้ ขับได้น้อยกว่าเก่า
อาจจะได้แค่ ๕๐% สาเหตุเป็นเพราะเมื่อร่างกาย
มีมูกเพิ่มขึ้นมากๆ 'ระบบดูดซึมอาหาร' ได้น้อยลง

ร่างกายต้องเบิกแร่ธาตุสำรองจาก 'ไขกระดูก' ซึ่งมี **แคลเซียม**ออกมาด้วย ร่างกายสามารถใช้ทุกอย่างที่เบิกมา ยกเว้นแต่ 'แคลเซียม' เพราะ 'เลือด' ยังเป็นกรดอยู่ ยิ่งเบิกมาเท่าไร **แคลเซียม** ยิ่งตกค้างมากเท่านั้น **จึงเกิดการเก็บแคลเซียมไว้ที่ 'ผิวหนัง'** รอให้เลือดเป็นด่างเสียก่อน จึงนำแคลเซียมมาใช้ได้ รอนานจะทำให้ผิวหนังหนาขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลให้การ **ขับเหงื่อผิดปกติ**

๖) **มันบั่นพิการ** มักให้ปวดศีรษะ ให้ปวดตา ให้ชาล้น

หมายถึง ใน 'ระบบทางเดินอาหาร' มี **มูก** เมื่อมัน **เสมหะ** **เสลด** **เหนียวๆ** **ชั้นพอกอยู่** **จำนวนมาก** ทำให้ร่างกายมี 'ไขมัน' พอกหนาเพิ่มขึ้น ใน 'ระบบทางเดินอาหาร' ด้วย เพราะมูกหนาเหนียวขวางการดูดซึม แต่ก็สามารถดูดซึมได้บางส่วน

เมื่อ 'มูก' เมื่อมัน **หนามากขึ้นเรื่อยๆ** จะทำให้ 'อาหาร' ที่ติดอยู่กับ 'มูก' เกิด **แก๊ส** ขึ้น และ 'ตับ-ม้าม-ถุงน้ำดี' ก็อ่อนแอด้วย ส่ง 'น้ำดี' **มาย่อย 'ไขมัน'** ใน 'ระบบทางเดินอาหาร' **ได้น้อย** จึงเกิด **'แก๊ส'** เพิ่มขึ้นอีก 'แก๊ส' จะขยายตัวดันไปข้างบน ตามเส้นของอิทา และปิงคลา เส้นสีฟ้าสร้างสี ทำให้ **'ปวดหัว'** และ **'ปวดตา'**

ถ้า 'แก๊ส' เพิ่มขึ้นอีก ก็จะกระทบถึงเส้นจันทรุกูล กระทบถึงเส้นกาลทาลี **ส่งผลให้ 'ชาล้น'**

ต้มน้ำมันดีทั้ง ๕ กะเพรา+โหระพา+ตะไคร้ + ใบมะกรูด+สระระแหง อย่างละ ๑ กำมือ+น้ำ ๒ ลิตร ให้เดือด ๑๐ นาที ได้ทุกวัน **เพื่อลดมูกเมื่อมันใน 'ระบบทางเดินอาหาร'** ด้วยกระบวนการของ **'น้ำมันหอมระเหย'** จากสมุนไพรนี้

๗) **น้ำตาพิการ** มักให้ตามัว น้ำตาตก ตาแห้ง ดวงตาเป็นดั่งเยื่อลำใย

หมายถึง ถ้ายังมี 'มูก' ตกค้างมาก ทำให้มี **'แก๊ส'** เพิ่มขึ้นมากเท่าไร ส่งผลให้ 'ตา' เกิด **อาการ 'เชื่อมมัน'** ก่อน พอ 'แก๊ส' มากขึ้นเรื่อยๆ จะเกิดอาการ **'เชื่อมมัน'** แสบตา ตาแห้ง

เพราะเหตุนี้ ให้แก้ **โดยวิธีข้างบน** พร้อมกับ **ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก่อโรคทั้ง ๘ อย่าง** ก็จะเข้าสู่ภาวะปกติ

๘) มันเหลวพิการ ให้แล่นออกทั่วกาย ให้นัยน์ตาเหลือง มูตร และอุจจาระเหลือง บางทีให้ลง หมายถึง **'มูก'** ที่เกิดขึ้นใน 'ระบบทางเดินอาหาร' **หนาขึ้นเรื่อยๆ** จนร่างกายต้องทำการขับออกมา

การที่ 'มีมูก' เกิดมากขึ้นนั้น หมายถึง **ต้องมีการพักผ่อนน้อย** หรือ **หายใจสั้น** หรือ **มีเรื่องให้เครียด** จึงทำให้ **'ถุงน้ำดีปิด-ถุงน้ำดีขึ้น'** ได้ แสดงออกมาที่ตาเหลือง **ซีก็เหลือง**

๙) **น้ำลายพิการ** ให้ปากเปื่อย คอเปื่อย บางที ให้เป็นยอดเป็นเม็ดขึ้นในคอ บางทีเป็นไข้ ให้ปากแห้งคอแห้ง

หมายถึง **'คอเสมหะ'** มี **เสมหะ** **เหนียวข้น** **เพิ่มหนาขึ้นเรื่อยๆ** ซึ่งบางส่วนก็เหนียวแห้งติดอยู่ที่ **'คอ'** และ **'ข้อปอด'**

การที่มีเสมหะเกิดขึ้นบ่งบอกถึง **มีจำนวนเลือดเสียเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก** เมื่อเราหายใจเข้า ก็จะมี **แบคทีเรีย-ไวรัส** ต่างๆ เข้าไปกับ 'ลมหายใจ' ด้วย ร่างกายต้องสร้าง 'มูก' ปกป้อง ไม่ให้เชื้อโรคต่างๆ ไปกินเลือดเสียที่ผ่านมาจาก **'ลำคอ'**

ครั้งแรก จะเห็น **เสลดสีเขียว**

พอนานวันเข้า ก็จะเป็น **เสลดสีเขียวๆ**

'เลือดเสีย' ยิ่งเพิ่มขึ้นมากเท่าไร ก็ส่งผลให้จำนวนแบคทีเรีย-ไวรัส เพิ่มขึ้นมากเท่านั้น ส่งผลให้ **ลำคอ** เกิดเม็ดยอดขึ้น เพราะร่างกายต้องสร้างด่านกักกันเชื้อโรคเป็นตุ่มเป็นเม็ดขึ้นมา **'ตุ่มหรือเม็ดยอด'** เหล่านี้ จะหายไปก็ต่อเมื่อคุณภาพของเลือดดีขึ้น ด้วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และกินสมุนไพรขับเสมหะเสีย หรือ **เลือดเสียออก** ร่วมด้วย

๑๐) **น้ำมูกพิการ** ให้ปวดศีรษะ เป็นหวัด

ให้ปวดสมอง น้ำมูกตก นัยน์ตามัว วิงเวียนศีรษะ หมายถึง จำนวนโลหิตเสียที่เกิดขึ้น ส่งผลให้แบคทีเรีย-ไวรัสเพิ่มขึ้นที่‘คอ’ แต่ที่‘จมูก’ ซึ่งเป็นทางผ่านของ‘ลมหายใจ’ก็ต้อง‘สร้างมูก’ขึ้นปกป้องเชื้อโรคเหมือนกัน เรียกว่าร่างกายต้องสร้างมูกปกป้องทั้ง‘ระบบทางเดินอาหาร-ระบบทางเดินหายใจ’ เมื่อ‘มูก’ที่โพรงจมูกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะยังนอนดึก อาบน้ำดึก ยังมีอารมณ์เครียดอยู่ จึงทำให้มีมูกเพิ่มขึ้นและถูกเก็บไว้ที่‘โพรงไซนัส’ เพิ่มมากขึ้นจนเหนียวข้นมากๆ เกาะติดตามโพรงไซนัส ทั้ง ๓ จุด จึงทำให้มีการเสียสมดุลบริเวณ‘ศีรษะ’บ่อยๆ

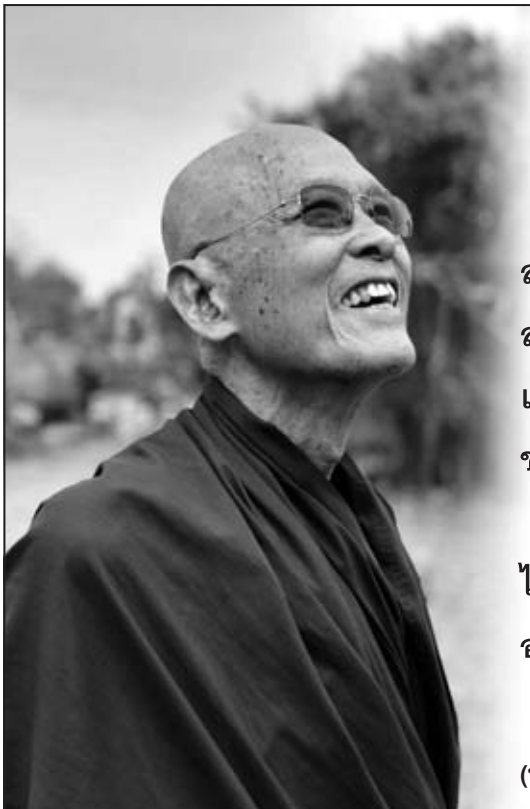
๑๑) ไบ้อุปการ ให้เมื่อยทุกข้อทุกกระดูก ให้ขัดให้ตึงทุกข้อ

หมายความว่า ร่างกายขอเบิกแร่ธาตุสำรองจาก‘กระดูก-ไขกระดูก-น้ำหล่อเลี้ยงสมอง-น้ำหล่อเลี้ยงไขข้อต่างๆ’ เพราะแหล่งนี้ เป็นแหล่ง‘ประจุลบ’มากที่สุด คือ(ฮอริโมน)

เมื่อมีแต่เบิกบ่อยๆ แต่ไม่มีการใช้คืน จึงส่งผลให้ ‘กระดูก-ไขกระดูก’ ต้องส่งสัญญาณขอสารอาหารด่วน ขอเท่าไรก็ได้ ไม่ได้ มีแต่ถูกเบิกออกมากกว่า อาการเมื่อย ปวด ตึง คือการที่ร่างกายส่งสัญญาณไปขอที่‘ไขกระดูก-สันหลัง’มากที่สุด

๑๒) มูตรพิการ ให้ปัสสาวะแดง และขัดปัสสาวะ ปัสสาวะเป็นโลหิต เจ็บปวดเป็นกำลัง หมายถึง ‘ฉี่’ที่มีแต่เม็ดเลือดเสียถูกขับออกมาเป็นจำนวนมาก ‘ไต’ต้องทำงานหนักเพื่อกรองเม็ดเลือดเสีย เมื่อมีเลือดเสียมาก แสดงว่า มีความเป็นกรดใน‘ระบบหมุนเวียนเลือด’มาก เมื่อ‘ไต’กรองได้จำนวนหนึ่งเท่านั้น แต่ร่างกายต้องขับของเสียทิ้งทั้งหมด เลือดเสียที่ยังเป็นกรด ถูกขับออกมาจะมีสีแดง และแสบๆ ชัดๆ เพราะความเป็นกรดของเลือดเสียนั้น ผ่านไปที่บริเวณไต ก็จะไปทำลาย‘เส้นโลหิตฝอย’ในบริเวณนั้นๆ

๓ ต่อฉบับหน้า

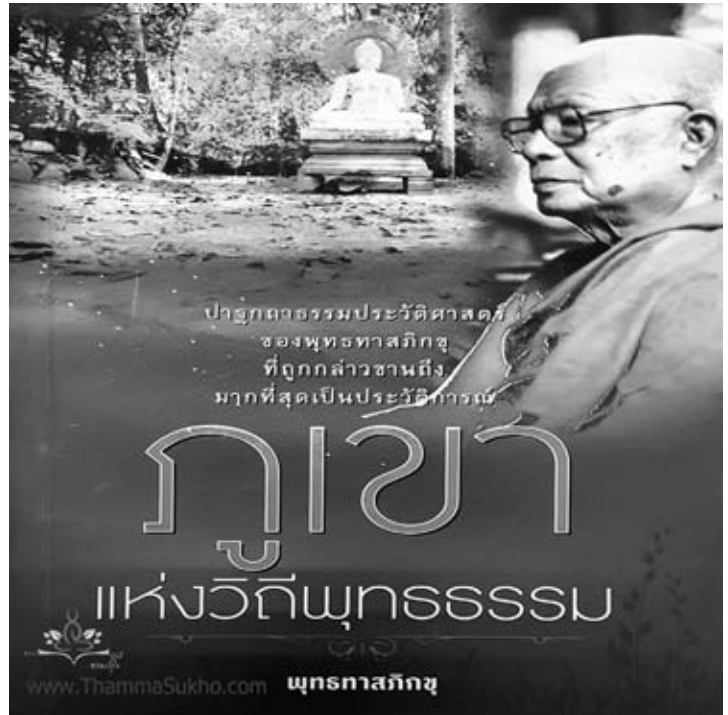

“จิตหรืออารมณ์เป็นหนึ่ง”นี่คือ“รสแท้”
“รสแท้”คือ รสเดียวกันทุกคน-ตรงกัน
“รสสวรรค์หรือรสนรก” คือ“รสแก้”ที่แต่ละคน“อุปาทาน”เอง แล้ว“มีจริงเอง”ของแต่ละคนป็นขึ้นเอง จนเป็น“อาการ๓๓”(ดาวดิงส์)ที่แต่ละคนตนเองป็นขึ้นมาหลงเอง ลมๆแล้งๆของใครของมัน ซึ่งไม่ใช่“รสแท้”
“ดาวดิงส์”นั้นเป็น“ภพแก้”หรือ“ชาติแก้”ไม่ใช่“ภพ-ชาติ”ที่เกิดจาก“อาการ”อันเป็นอาการจริงแท้ของมนุษย์คือ อาการ๓๒
มันเป็น“อาการ”เกินกว่า“อาการ ๓๒”(ทวัตติงสาการ)ของมนุษย์มนาจริง ๆ

● ต่อจากฉบับที่ ๓๓๒

ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ท่านพุทธทาสภิกขุ
ได้แสดงปาฐกถาธรรม
ในหัวข้อเรื่อง
“ภูเขาส่งวิถีพุทธธรรม”
โดยมีสาระสำคัญชี้ให้เห็นว่า
ความศรัทธา
ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
ของชาวพุทธในสังคมไทย
แบบลัทธิพหุปรามาส
คืออุปสรรคสำคัญ
ซึ่งเปรียบเสมือนภูเขาส่งที่ขวางกั้น
การเข้าถึงวิถีแห่งพุทธธรรม

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ขณะเดียวกันการจะเป็นแพทย์ได้ ก็ต้อง
เรียนให้จบและมี “ความรู้” เพื่อไปรักษาโรคภัย
ไข้เจ็บต่างๆ แต่การท่องจำวิชาความรู้เพื่อสอบให้
ผ่านตามหลักสูตร และได้ใบประกอบโรคศิลปะ
สำหรับวิชาชีพแพทย์นั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการ
มีความรู้เพื่อเป็นพื้นฐานในการรักษาผู้ป่วยให้หาย
จากโรคภัยไข้เจ็บแล้ว ก็จะได้เห็นว่า “แก่นสาร
คุณค่าของความรู้” เพื่อการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ
ผู้ป่วย มีความสำคัญเหนือกว่าการมีความรู้เพื่อ
สอบให้ผ่านตามหลักสูตรและได้ใบประกอบโรค
ศิลปะ เนื่องจากลำพังการมีใบปริญญาบัตรและ
ใบประกอบโรคศิลปะ แต่ขาดความรู้ที่แท้จริงใน
การรักษาผู้ป่วย ย่อมจะช่วยเหลือชีวิตคนไม่ได้ ขณะที่
ถึงแม้ไม่มีใบปริญญาบัตรและใบประกอบโรคศิลปะ

แต่ถ้าหากบุคคลผู้นั้นมีประสบการณ์และความรู้
ในการรักษาโรคของผู้ป่วยให้หายได้ด้วยสมุนไพรร
พื้นบ้าน ก็ยังเข้าใกล้เป้าหมายของการ “ช่วย
รักษาผู้ป่วย” ได้มากกว่า ระบบการศึกษาที่ทำให้
เป้าหมายของผู้เรียนมุ่งอยู่กับการท่องจำความรู้
เพื่อสอบให้ผ่านตามหลักสูตร จึงเป็นระบบการ
ศึกษาที่ทำให้ “ความรู้” แปรลกแยกจาก “แก่นสาร
คุณค่า” (virtue) ของตัวมันเอง อันเท่ากับเป็น
ระบบการศึกษาที่เข้าไม่ถึง “คุณธรรม” (virtue)
แห่งการศึกษา

และถ้ามองต่อไปว่า “ความสุขที่ยั่งยืน”
หรือ “ความเป็นอิสระจากภาวะความบีบคั้นเป็น
ทุกข์” (ซึ่งสมมูลกับการ “ดับเหตุแห่งทุกข์”) คือ
เป้าหมายสุดท้ายที่เป็นตัวกำหนดคุณค่าของสิ่ง

ต่าง ๆ การช่วยชีวิตคนซึ่งเป็นหนทางอย่างหนึ่งที่จะนำไปสู่การลดความเห็นแก่ตัวตน และ**“ลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิต”** เช่น เมื่อมีความคิดว่าคนป่วยกำลังทนทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บในขณะที่ตนเองมีชีวิตสุขสบายกว่ากันมาก แล้วเกิดจิตใจอยากช่วยเหลือผู้อื่นโดยละทิ้งการแสวงหา**“ความสุขส่วนเกินความพอเพียง”** จากการไปเที่ยวเล่นสนุกสนานในวันหยุด เพื่อสมัครไปเป็นแพทย์อาสาทำงานรักษาผู้ป่วยในชนบท ดังนี้ก็เท่ากับช่วยให้บุคคลผู้นั้นได้ลดการติดความสุขสนุกสนาน (หรือลดกิเลสตัณหาอุปาทานที่เป็นเหตุแห่งทุกข์ให้น้อยลงส่วนหนึ่ง อันสมมูลกับการเข้าถึง**“ความสุขที่ยั่งยืน”** ยิ่งขึ้นในชีวิต ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว) การลดความสุขส่วนน้อยของตน เพื่อประโยชน์สุขส่วนใหญ่ของสังคมส่วนรวม ด้วยการอาสาสมัครไปช่วยรักษาผู้ป่วยให้พ้นจากความทุกข์ทรมานเพราะโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ เช่นนี้ จึงเท่ากับเป็นการเข้าถึง**“แก่นสารคุณค่า”** หรือ**“คุณธรรม”** ของความเป็นแพทย์ เพราะช่วยให้เข้าใจเป้าหมายสุดท้ายของ**“ความสุขที่ยั่งยืน”** ในชีวิตมากขึ้น เป็นต้น

การเข้าถึงแก่นสารคุณค่า (virtue) ของ**“ความรู้”** สาขาวิชาอื่น ๆ ก็คล้ายคลึงกัน โดยความรู้แต่ละวิชาล้วนมีส่วนช่วยให้มนุษย์เข้าใจสิ่งที่เกิดจากการปรุงแต่ง (สังขารธรรม) ของสรรพสิ่งในธรรมชาติ ว่าอะไรเป็น**“เหตุ”** หรือตัวแปรนำ (independent variable) ที่สามารถจะทำให้เกิด**“ผล”**หรือตัวแปรตาม (dependent variable) อะไร ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง แง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง ระดับใดระดับหนึ่ง ตลอดจนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมก็ตาม เช่น ความรู้วิชาภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ช่วยให้เรามีเครื่องมือไปศึกษาค้นคว้าหาความรู้ต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเองจากการอ่านตำรับตำราทั้งหลาย ความรู้วิชาคณิตศาสตร์ช่วยให้เราเข้าใจตรรกะที่กำหนดโครงสร้างการปรุงแต่งของสรรพสิ่งในธรรมชาติ ความรู้วิชาประวัติศาสตร์ช่วยให้เราเข้าใจบทเรียนที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ในอดีต ความรู้วิชาสังคมวิทยา

ช่วยให้เราเข้าใจกฎเกณฑ์ที่กำหนดพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ ฯลฯ

พุทธศาสนาได้ขยายความกฎธรรมชาติที่เรียกว่า**“ธรรมนิยาม”** (ซึ่งแปลว่าความเป็นไปอันมีระเบียบที่แน่นอน) ไว้ ๕ ประเภทได้แก่^(๒๖)

๑. **อุตุนิยาม** (กฎธรรมชาติของวัตถุธรรมที่เกี่ยวกับ**“สสารและพลังงาน”** ต่าง ๆ)

๒. **พีชนิยาม** (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับ**“พลังงานชีวิต”** ที่เพิ่มเติมจากธรรมชาติของวัตถุธรรม จนกลายเป็น**“สิ่งมีชีวิต”** เต็มโตและขยายพันธุ์ได้)

๓. **จิตนิยาม** (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับ**“จิตวิญญาณ”** หรือ**“ธาตุรู้”** ที่เพิ่มเติมจากธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตทั่วไป จนกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความ**“รู้สึกนึกคิด”** ได้)

๔. **กรรมนิยาม** (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับการกระทำและผลของการกระทำที่ถูกรับรู้โดย**“วิญญาณธาตุ”**หรือธาตุรู้ที่ได้รับการพัฒนาจนมี**“เจตจำนงเสรี”** ที่จะเลือกกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง)

๕. **ธรรมนิยาม** (กฎธรรมชาติเกี่ยวกับสถานะแห่งความเป็นจริงของสรรพสิ่งโดยรวม ที่ช่วยให้แต่ละชีวิตสามารถประจักษ์ถึง**“ตำแหน่งแห่งที่ของตัวเอง”** และ**“เป้าหมายสุดท้าย”** ที่พึงไปให้ถึง ท่ามกลางความจริงของสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านั้น)

การเข้าใจและเข้าถึง**“ความรู้”** เกี่ยวกับกฎธรรมชาติที่เป็นธรรมนิยาม จนประจักษ์ถึงแก่นสารคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับ**“เป้าหมายสุดท้าย”** อันพึงไปให้ถึงของชีวิต ก็คือ**“คุณธรรม”** ที่แฝงอยู่ในความรู้ทั้งหลาย

อย่างไรก็ตาม**“ความรู้คืออำนาจ”** เพราะสามารถนำไปสู่ทรัพย์สินเงินทองต่าง ๆ ที่เป็น**“อำนาจทางเศรษฐกิจ”**(ลาภ) นำไปสู่ตำแหน่งหน้าที่การงานซึ่งเป็นอำนาจที่เป็นทางการในสังคม

๒๖. ดู, **เพ็งอ้าง**, หน้า ๘๘-๘๙ โดยผู้เขียนพยายามจะอธิบายความหมายของธรรมนิยามดังกล่าวให้เข้ากับองค์ความรู้สมัยใหม่ จึงอาจไม่ตรงกับความหมายเหมือนที่ผู้รู้ทางพุทธศาสนาอธิบายไว้ทั้งหมดทีเดียว

หรือ “อำนาจทางการเมือง” (ยศ) ตลอดจนนำไปสู่ความยอมรับเชื่อถือของผู้คนที่เป็น “อำนาจทางสังคม” (สรรเสริญ) แต่ถ้าไปยึดติดอยู่แค่เป้าหมายของการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปสู่ “อำนาจ” อันคือ “ลาภ ยศ สรรเสริญ” ที่ช่วยให้เกิด “โลกียสุข” (ซึ่งเป็นความสุขที่ไม่ยั่งยืนสมบูรณ์ เพราะยังเจือด้วยภาวะแฝงของความบีบคั้นเป็นทุกข์ดังตัวอย่างเรื่องการติดความสุขจากการนอนบนที่นอนอ่อนนุ่มที่กล่าวมาแล้ว) จนเกิดภาวะความแปลกแยกจากแก่นสารคุณค่าของความรู้ นั้น ๆ ในทางที่จะมีส่วนอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อนำไปสู่เป้าหมายสุดท้ายแห่งการเข้าถึง “ความสุขที่ยั่งยืน” ซึ่งไม่มีภาวะแฝงของความบีบคั้นเป็นทุกข์เจือปน) ก็ถือว่ายังเข้าไม่ถึง “แก่นสารคุณค่า” หรือ “คุณธรรม” ของความรู้ต่างๆทั้งหลายเหล่านั้น

อนึ่ง ความรู้ทั้งหลายทั้งปวงเกี่ยวกับกฎธรรมชาติดที่เรียกว่า “ธรรมนิยาม” นี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีปริมาณเทียบได้กับใบไม้ทั้งป่าที่ทรงรู้ แต่แก่นสาระสำคัญแห่งธรรมนิยามที่จะช่วยให้มนุษย์เข้าถึงเป้าหมายสุดท้ายของ “ความสุขที่ยั่งยืน” หรือ “ความพ้นทุกข์” นั้น มีปริมาณเทียบเท่าใบไม้แคในกำมือที่ทรงนำมาสอนมนุษย์ “การเข้าถึงที่สุดของความรู้ทั้งหลายทั้งปวงด้วยการเข้าถึงที่สุดของคำตอบ” (เหมือนการมีความรู้ในใบไม้ทั้งป่า อันทำให้สามารถตอบคำถามได้ทุกเรื่องจนหมดความสงสัยในสิ่งใด ๆ) กับ “การเข้าถึงที่สุดของความรู้ทั้งหลายทั้งปวงด้วยการเข้าถึงที่สุดของคำถาม” (เหมือนการเข้าถึงใบไม้กำมือเดียวซึ่งก็คือ “คุณธรรม” ที่ทำให้เห็นทุกสรรพสิ่งที่ “ถูกรับรู้” รวมถึงนรก-สวรรค์ หรือชาติหน้าซึ่งเป็นเรื่องของอนาคตที่ไม่รู้ว่ามีจริงหรือไม่อย่างไร ตลอดจนเรื่องของอิทธิปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อันเกิดจากพลังงานทางจิตนั้นว่า ล้วนแล้วแต่ตกอยู่ภายใต้การปรุงแต่งของนามรูปตามกฎปฏิจจสมุปบาท และกฎแห่งไตรลักษณ์ทั้งสิ้น จนหมดข้อกังขาใด ๆ ในชีวิตที่จะถามถึงอีก) จึงเป็นสิ่งที่ “สมมูล” (equivalence) กันในการ “เข้าถึงที่สุดของความรู้” โดยเสมอเหมือนกัน อันทำให้แก่นสาระสำคัญ

หรือเป้าหมายสุดท้ายของ “ความรู้” (ซึ่งก็คือการรู้ในสรรพวิทยาการทั้งหลายทั้งปวงที่ทำให้สามารถตอบคำถามได้ทุกเรื่องจนหมดข้อกังขาใด ๆ) กับ “คุณธรรม” (ซึ่งก็คือการเข้าถึงธรรมจนหมดข้อกังขาใดๆในชีวิต) กลายเป็นสิ่ง ๆ เดียวกัน

บทที่ ๘

การจัดการศึกษาเพื่อทวยราษฎร์

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ ท่านพุทธทาสภิกขุได้ไปแสดงปาฐกถาธรรมที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย (ซึ่งเป็นการเดินทางไปแสดงปาฐกถาธรรม ณ สถานที่ดังกล่าวเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากที่เคยได้รับนิมนต์ให้ไปแสดงธรรมมาแล้วหลายครั้ง) ในหัวข้อเรื่อง “ภูเขาแห่งวิถีพุทธธรรม” โดยมีสาระสำคัญที่ชี้ให้เห็นว่าความศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ของชาวพุทธในสังคมไทยแบบลัทธิพศปรามาส (อันคือประเพณีปฏิบัติในศิลปกรรมต่าง ๆ แต่เพียงรูปแบบที่ทำตาม ๆ กัน โดยไม่เข้าใจแก่นสารคุณค่าของการประเพณีปฏิบัติเหล่านั้น) ก็คืออุปสรรคสำคัญซึ่งเปรียบเสมือนภูเขาที่ขวางกั้นการเข้าถึงวิถีแห่งพุทธธรรม ปรากฏว่าปาฐกถาธรรมครั้งนั้นได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง พร้อมกับข้อกล่าวหาว่าท่านพุทธทาสภิกขุเป็นคอมมิวนิสต์ที่แทรกซึมเข้ามาเพื่อบ่อนทำลายพุทธศาสนา

ถ้าหากท่านพุทธทาสภิกขุยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบัน คงมีโอกาสที่ท่านอาจจะได้รับนิมนต์ให้ไปแสดงปาฐกถาธรรม ณ กระทรวงศึกษาธิการ ในหัวข้อเรื่อง “ภูเขาแห่งวิถีการศึกษา” โดยชี้ให้เห็นอุปสรรคสำคัญซึ่งเปรียบประดุจ “ภูเขาของระบบการศึกษา” ในสังคมไทยทุกวันนี้ ที่เป็นตัวขวางกั้นการเข้าถึงแก่นสารคุณค่าของความรู้และคุณธรรม เพราะ “ลัทธิพศปรามาสทางการศึกษา” จะทำให้ผู้เรียนมุ่งศึกษาท่องจำความรู้ตาม “มาตรฐานของข้อสอบ” เพื่อสอบให้ผ่านและได้ใบประกาศนียบัตรหรือใบปริญญาบัตร สำหรับ

นำไปสู่สถานะแห่งอำนาจทางเศรษฐกิจ (ลาม) อำนาจทางการเมือง (ยศ) ตลอดจนอำนาจทางสังคม (สรรเสริญ) อันส่งผลให้ระบบการศึกษา กลายเป็นอุปสรรคขวางกั้นสำคัญที่ทำให้ **“ความรู้ แลกแยกจากแก่นสารคุณค่าของตัวมันเอง”** ฯลฯ

จากประเด็นปัญหาข้างต้น การหาวิธีเดินข้ามหรือเดินเลี่ยง **“ภูเขาแห่งวิถีการศึกษา”** จึงเป็นโจทย์สำคัญของยุทธศาสตร์การจัดการศึกษา เพื่อทวยราษฎร์ ในทางที่จะนำไปสู่การสร้าง ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมของบ้านเมือง ตลอดจนช่วยแก้ไขวิกฤติปัญหาความขัดแย้งแตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทย ตามที่ได้กล่าวมาแต่แรก

คุณธรรมสี่ประการชุดแรก

ทั้งนี้การจะทำให้ผู้คนสามารถคิดได้อย่าง **“เที่ยงตรงในเหตุในผล”** จน **“ลงรอยเดียวกัน”** และหมดปัญหาความขัดแย้งในทิศทางที่จักนำไปสู่ความเจริญงอกงามของชีวิตและบ้านเมือง ตลอดจนช่วยให้เข้าถึง **“บูรณาการของความรู้กับคุณธรรม”** ตามแนวทางแห่งเศรษฐกิจพอเพียงนั้น จะประกอบด้วยขั้นตอน ๓ ขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ (ซึ่งบางคนเรียกว่า ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข) ได้แก่

๑. **ทำความเข้าใจให้เที่ยงตรงในเหตุในผล** โดยการกำหนดนิยามความหมายของคำว่า **“ดี”** อันเป็น **“เงื่อนไขด้านคุณธรรม”** ให้แม่นยำก่อนว่า ต้องเป็นไปเพื่อเป้าหมายของสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข (ที่ยั่งยืน)”** ตลอดจนทำความเข้าใจกับ **“เงื่อนไขด้านความรู้”** ด้วยการเรียนรู้ต่อไปว่าต้องกระทำ **“เหตุ”** อะไร และอย่างไร ถึงจะสามารถนำไปสู่ **“ผล”** ที่ดีนั้นๆ (ขั้นเข้าใจ หรือตั้งสมมติฐาน หรือปริยัติ)

๒. **ทดลองปฏิบัติเพื่อพิสูจน์สมมติฐาน** โดยการสักแต่ว่ารู้หรือเข้าใจเฉยๆ ยังไม่สามารถก่อให้เกิด ความเปลี่ยนแปลงอะไรเพื่อให้เข้าถึงผลที่ดีได้ ถ้าไม่ลงมือทดลองปฏิบัติให้ถึงจุด **“พอดี พอประมาณ”** ซึ่งเป็นจุดมวลวิกฤติของความเปลี่ยนแปลงสู่ **“ผลที่ดี”** ในชีวิต (ขั้นเข้าถึง หรือ

พิสูจน์สมมติฐาน หรือปฏิบัติ)

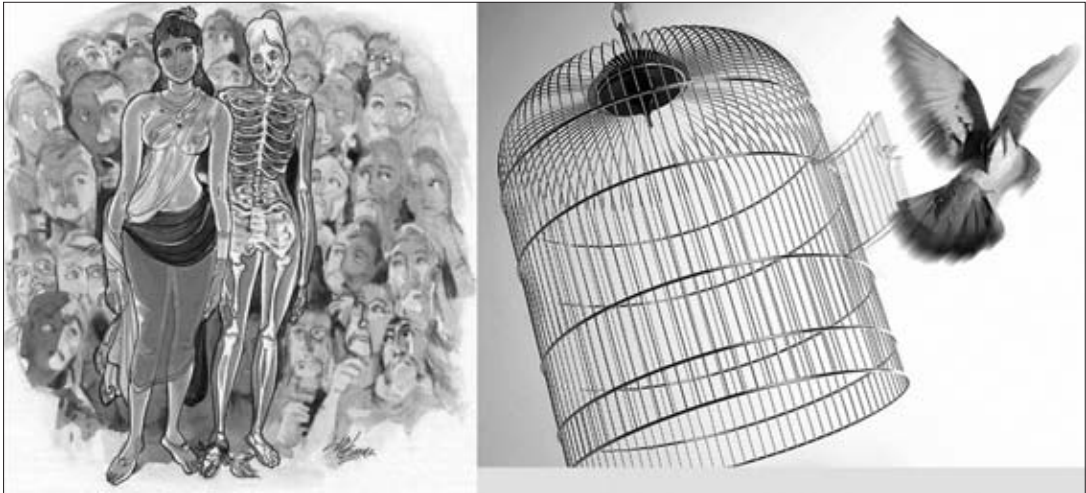
๓. **การสรุปประเมินผลให้ตกผลึกเป็นปัญญา** อันจะกลายเป็น **“ภูมิคุ้มกัน”** ที่ทำให้สามารถอาศัยสติปัญญาที่เกิดขึ้นนั้นไปใช้แก้ปัญหาเรื่องอื่น ๆ ต่อไปได้ (ขั้นพัฒนา หรือสรุปผลการพิสูจน์ หรือปฏิบัติ)

ความมีเหตุผล → ความพอประมาณ → การมีภูมิคุ้มกัน / เข้าใจ → เข้าถึง → พัฒนา / ตั้งสมมติฐาน → พิสูจน์สมมติฐาน → สรุปผล / ปริยัติ → ปฏิบัติ → ปฏิเวธ / ผลผลิตของการศึกษา (output) → ผลลัพธ์ของการศึกษา (outcome) → ผลกระทบของการศึกษา (impact) ฯลฯ เหล่านี้คือขั้นตอนสำคัญ ๓ ขั้นตอนของกระบวนการศึกษาเรียนรู้ ซึ่งในทางปฏิบัติ นั้นสามารถจะอาศัยพระราชดำรัสเรื่องคุณธรรมสี่ประการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงพระราชทานไว้เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๕ ในวโรกาสสำคัญแห่งการเฉลิมฉลองกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี เพื่อขยายกระบวนการเรียนรู้ตามวิถีเศรษฐกิจพอเพียงสู่หนทางปฏิบัติในการจัดการศึกษาเพื่อทวยราษฎร์ กล่าวคือ

“คุณธรรมที่ทุกคนควรจะศึกษา และน้อมนำมาปฏิบัติมีอยู่สี่ประการ ประการแรก คือ การรักษาความสัตย์ความจริงใจต่อตัวเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม ประการที่สอง คือ การรู้จักขมใจตนเอง ฝึกใจตนเอง ให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัตย์ความดีนั้น ประการที่สาม คือ การอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความสัตย์สุจริต ไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด ประการที่สี่ คือ การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริต และรู้จักสละประโยชน์ส่วนน้อยของตนเพื่อประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมือง คุณธรรมสี่ประการนี้ ถ้าแต่ละคนพยายามปลุกฝัง และบำรุง ให้เจริญงอกงามขึ้นโดยทั่วกันแล้ว จะช่วยให้ประเทศชาติบังเกิดความสุข ความร่มเย็น และมีโอกาสที่จะปรับปรุงพัฒนาให้มั่นคงก้าวหน้าต่อไปได้ดังประสงค์”

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ยุคสมัยนี้ แม้อัลกิลเลสจะเข้มข้นรุนแรงจัดจ้านปานใด
ผู้ที่ฝึกฝนขัดเกลาตนจริง เกิดปัญญาจริง
ก็สามารถเอาชนะกิเลส
ที่หนา ๆ เหล่านั้น
ชนะไปที่ละตัว ๆ เป็นลำดับขั้นได้

กามกับสัตว์โลก

ช่วงบ่ายหลังจากประเสริญชุดดินทำแปลงผัก
ได้หนึ่งแปลง ก็มานั่งตม้น้ำบนที่นั่งตอไม้ซึ่งตั้งวาง
รอบ ๆ ต้นมะม่วง

อ้าว ๆ ๆ ๆ

เสียงกบร้องดังมาจากป่าหญ้ากริมรั้ว
ประเสริญนึกถึงคำเทศน์ของพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ที่ว่า “กบเขียดเป็นอาหารของงู หากว่าเราจะไป
ช่วยกบเขียดที่งูกำลังคาบอยู่นั้น แล้วจะให้งูมันกิน
อะไร งูมันก็จะอาฆาตเรา”

จริงสินะ สัตว์โลกเป็นไปตามวิบากกรรม บ้าง
ต้องพบความเจ็บปวดหรือทุกข์ทรมานจนกว่า
จะตาย เป็นเช่นนี้ชาติแล้วชาติเล่าไม่รู้จบ เช่น กบ
ที่ร้องเสียงดังเมื่อครู่ตอนนี้เงียบไปแล้ว ประเสริญ
คาดว่าคงถูกงูรัดจนตาย และคงเป็นงูไม่มีพิษ
เพราะกบส่งเสียงร้องนานกว่าจะเงียบเสียงไป

สุนัขห้าหกตัววิ่งพล่านไปตามถนนริมสวนผัก

เสียงเห่าขรมแย่งกันผสมพันธุ์ แต่ก่อนสุนัขจะ
ผสมพันธุ์เฉพาะช่วงเดือนเก้า แต่ขณะนี้ลวงเลย
เดือนเก้าเข้าสู่ช่วงต้นปีแล้ว พวกมันก็ยังพร้อม
ผสมพันธุ์ชนิดไม่สนใจฤดูกาล เพราะมันจะตกถูก
ช่วงฤดูฝนก็ได้เนื่องจากมีขายคามากมายให้หลบฝน

สุนัขตัวเมียต่อให้เป็นขี้เรื้อนจนขนร่วงครึ่ง
ตัว แต่เหล่าตัวผู้ก็ยอมฝ่าคมเขี้ยวกันและกันเพื่อ
ผสมพันธุ์กับตัวเมียขี้เรื้อนให้จงได้

นึกถึงสารคดีที่เคยดู พวกคางคกในป่า
ลึก หลังของมันเต็มไปด้วยรูหลุมขรุขระ เป็น
ที่หลบพักอาศัยของลูกน้อย จนกว่าจะเติบโต
ได้ที่จึงจะออกจากหลุมบนแผ่นดินหลังนั้นไป ดูแล้ว
คางคกช่างเป็นสัตว์โลกที่มีรูปลักษณ์น่าเกลียด
ไม่น้อยเลย แต่พอได้ระยะเวลาผสมพันธุ์พวกมัน
ก็ปีนป่ายเบียดเสียดแย่งกันเพื่อผสมพันธุ์ให้ได้
ทั้งที่พวกคางคกป่านั้นมันไม่มีอวัยวะยื่นออก

มานอกตัวเหมือนพวกสัตว์บกทั่วไป การผสมพันธุ์ก็เป็นแค่ตัวเมียฟันไขกระจายออกมา ตัวผู้จะพ่นน้ำเชื้อไปผสมกันในอ่างน้ำ เป็นการผสมพันธุ์ที่อยู่นอกตัวคล้ายกับพวกปลาที่ผสมพันธุ์ตามแหล่งน้ำทั่วไป

สัตว์เดรัจฉานนั้นจะนำเกลียดปานใด มีกลิ่นเหม็นคาวฟุ้งขนาดไหน แต่เมื่อถึงเวลาผสมพันธุ์ตัวเมียอาจจะปล่อยกลิ่นหรือแสดงอาการตามธรรมชาติเพื่อดึงดูด ตัวผู้ก็พร้อมเข้ามาผสมพันธุ์เสมอ สัตว์บางประเภทเมื่อผสมพันธุ์เสร็จอาจหมายถึงความตายของอีกฝ่ายก็ได้ เช่น ผึ้ง ผึ้งตัวผู้ที่ผสมพันธุ์กับนางพญา เสร็จแล้วอวัยวะสืบพันธุ์จะขาดติดไปกับนางพญาผึ้งและทำให้มันตายทันที

ย้อนมาถึงคนเราที่มีสรีระสมส่วนครบพร้อมไม่ว่าจะเป็นเรื่องเสียงก็มีความไพเราะ ฟังแล้วรื่นหูกว่าเสียงของสัตว์ ผิวหนังก็เกลี้ยงเกลาอ่อนนุ่มดูสะอาดสดใส จมูกก็สามารถที่จะแยกแยะรับรู้ถึงกลิ่นว่าอย่างนั้นหอมชอบใจหรือจะผลักริ่นเหม็นนั้นให้ห่างออกไป

ความที่ครบพร้อมทั้งรูปลักษณ์เสียงจึงจูงใจยิ่งนัก อีกทั้งการช่วยย้อมมอมเมาปรุงแต่งเติมสารพัดบวกเข้ากับอารมณ์ของความต้องการทางเพศ ลัทธิชาตญาณดั้งเดิม ดังนั้นความต้องการทางเพศของคนจึงจัดจ้านร้อนแรงแทบจะไม่มีอะไรกันไว้

ประเสริฐนิกย่อนไปเมื่อ ๓๐ ปีก่อนโน้นที่ยังหมกมุ่นจดจ่อในเรื่องโลกีย์ ใช้ชีวิตเที่ยว ๆ กิน ๆ สูบ ต้ม เลพ ไปวัน ๆ ติดในสวรรค์ลวง ๆ กลวง ๆ ไม่รู้จัก อืมไม่รู้จักพอ เกือบจะได้เป็นคนทีภาษาพระเรียกว่า **โมฆบุรุษ** คือ **เสียชาติเกิด**ไปหนึ่งชาติเปล่า ๆ

แต่คงยังมีกุศลสั่งสมมาดี จึงได้พบพระหรือสมณะชาวอโศกเมื่อหลายสิบปีก่อน ประหนึ่งว่าเป็นแสงเงินแสงทองส่องสว่างทางเดินที่มีดมนมานาน ให้เดินทางถูกตรงตามแนวทางโลกุตระของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

เสียงมอเตอร์ไซค์ขี่ผ่านมา คนขับเป็นสาวน้อย ผิวขาวหน้าตาน่ารัก ใส่กางเกงขาสั้นจู้โชว์ขาอ่อน

ทำท่ายกเกสของเพศตรงข้าม แต่ประเสริฐก็เกิดปัญญาารู้เท่าทันในสิ่งที่ซ่อนอยู่ในเรือนร่างนั้น ผิวขาวเนียนที่น่าจับต้องนั้น ถ้าไม่อาบน้ำทำความสะอาด ผิวเนียนก็จะเคลือบไปด้วยความเค็มของเหงื่อไคลที่ขับออกมาตามรูขุมขน รวมทั้งกลิ่นเต่า กลิ่นขี้ฟันและกลิ่นหมักหมมอื่น ๆ ซึ่งไม่ว่าสวยหรือขี้เหร่ต่างมีกลิ่นเหม็นกันทั้งนั้น

ประเสริฐสามารถจัดการกับอำนาจของกามที่ เคยมีและหนักหนามาก่อนนั้น ให้ลดลงน้อยลง มีความจางคลายจากกามได้มากกว่าเดิมชนิดที่เรียกได้ว่าน่าพอใจ ดังบทสวดมนต์ที่ว่า อกาลิก เป็นสิ่งที่สามารถปฏิบัติจนถึงผลได้ไม่จำกัดกาล...

ยุคสมัยนี้ แม้พลังกิเลสจะเข้มข้นรุนแรง จัดจ้านปานใดก็ตาม แต่ผู้ที่ฝึกฝนขัดเกลาตนจริงเกิดปัญญาจริง ก็สามารถเอาชนะกิเลสหนา ๆ เหล่านั้น ชนะไปทีละตัว ๆ เป็นลำดับขั้น สามารถเข้าถึงความสุขอันเกิดจากการลดละกิเลสได้จริง ☸

ขอนอบน้อมมกัตถัญญเทิดพระคุณ
๔๗ ปีบนเส้นทางสัมมาอาริยมรรค
“เราคิดอะไร” ก้าวสู่ปีที่ ๒๔ ยินดีด้วย

ความเป็นสัตว์ไม่ได้อยู่ที่แต่งกอนดินดุกติก สัตว์ที่หมายคือ วิญญาณที่ยังเป็นสัตว์ มีอารมณ์ต่ำ สัตว์แบบโลกนั้นหยาบ ในทางธรรมหมายเอา

จิต เจตสิก รูป นิพพาน ถ้าจับเรียนรู้อัตว์นี้ไม่ได้ ก็มาสัตว์ไม่ได้ ถ้าไม่รู้สัตว์ จะมาสัตว์ได้อย่างไร

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**
บรรยายทางเอก

ด้วยความปรารถนาดี
ครอบครัวคุณสมยศ เฉลิมพงศ์

กฎหมายมิได้มุ่งหมายที่จะยึดหรืออายัดทรัพย์สินทุกชนิด
กฎหมายต้องการให้ลูกหนี้สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ตามสมควร
โดยไม่เดือดร้อนจนเกินไปตามอัธยาศัย

จึงต้องกำหนดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีทรัพย์สินต่างๆ เหลือไว้ดำรงชีวิตบ้าง
โดยห้ามมิให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึดหรืออายัดไปทั้งหมด

ทรัพย์สินที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีแพ่ง

การยึดหรืออายัดทรัพย์สินหรือสิทธิของลูกหนี้ตามคำพิพากษาของศาลนั้น กฎหมายมิได้มุ่งหมายที่จะยึดหรืออายัดทรัพย์สินทุกชนิดหรือทั้งหมดที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีอยู่ กฎหมายต้องการให้ลูกหนี้สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้ตามสมควรโดยไม่เดือดร้อนจนเกินไปตามอัธยาศัย จึงต้องกำหนดให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษามีทรัพย์สินต่าง ๆ เหลือไว้ดำรงชีวิตบ้าง โดยห้ามมิให้เจ้าพนักงานบังคับคดียึดหรืออายัดไปทั้งหมด

ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาต่อไปนี้ย่อมไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี กล่าวคือเจ้าพนักงานบังคับคดีจะยึดหรืออายัดเพื่อมาขายนำเงินมาชำระหนี้ตามคำพิพากษาไม่ได้

๑. เครื่องนุ่งห่มหลับนอน เครื่องใช้ในครัวเรือนหรือเครื่องใช้ส่วนตัว โดยประมาณรวมกันราคาไม่เกินประเภทละ ๒๐,๐๐๐ บาท แต่ในกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร เจ้าพนักงานบังคับคดีจะกำหนดให้ทรัพย์สินแต่ละประเภทดังกล่าวมีราคารวมกันเกิน ๒๐,๐๐๐ บาท เป็นทรัพย์สินที่ไม่ต้องอยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดีก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงความจำเป็นตามฐานะของลูกหนี้ตามคำพิพากษา

๒. สัตว์ สิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้ ในการประกอบอาชีพหรือประกอบวิชาชีพเท่าที่จำเป็นในการเลี้ยงชีพของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ราคารวมกันโดยประมาณไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ถ้าลูกหนี้ตามคำพิพากษามีความจำเป็นในการเลี้ยงชีพก็อาจร้องขอต่อเจ้าพนักงานบังคับคดี ขออนุญาตให้สัตว์ สิ่งของ เครื่องมือ เครื่องใช้เท่าที่จำเป็นในการประกอบอาชีพหรือประกอบวิชาชีพในกิจการดังกล่าวของลูกหนี้ตามคำพิพากษาอันมีราคารวมกันกว่าจำนวนราคาที่กำหนดนั้น ในกรณีเช่นนี้ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจใช้ดุลพินิจไม่อนุญาตหรืออนุญาตได้เท่าที่จำเป็นภายในบังคับแห่งเงื่อนไขตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร

๓. สัตว์ สิ่งของ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ที่จำเป็นใช้ทำหน้าที่ช่วยเหลือหรือแทนอวัยวะของลูกหนี้ตามคำพิพากษา เช่น สุนัขนำทางคนตาบอด ไม้เท้า แขนขาเทียม เครื่องช่วยฟังของคนหูหนวก เป็นต้น

๔. ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาอันมีลักษณะเป็นของส่วนตัวโดยแท้ เช่น หนังสือสำหรับวงศ์ตระกูลโดยเฉพาะ จดหมาย หรือสมุดบัญชีต่างๆ

๕. ทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่งที่โอนกันไม่ได้

ตามกฎหมาย หรือตามกฎหมายย่อมไม่อยู่ในความ
รับผิดชอบแห่งการบังคับคดี เช่น ที่ธรณีสงฆ์ ทรัพย์สิน
เป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษายึดที่ดินที่ตั้งวัดไม่ได้

ทรัพย์สินหรือจำนวนราคาทรัพย์สินที่เจ้าพนักงาน
บังคับคดีกำหนดตั้งกล่าวข้างต้น ลูกหนี้ตาม
คำพิพากษาหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจร้องขอ
ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีคำสั่งกำหนดใหม่ได้
คำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับคดีตั้งกล่าวนั้น ลูกหนี้
ตามคำพิพากษาหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจ
ร้องคัดค้านต่อศาลได้ภายใน ๑๕ วันนับแต่วันได้
ทราบคำสั่งของเจ้าพนักงานบังคับคดี ในกรณีเช่นนี้
ศาลจะมีคำสั่งตามที่เห็นสมควร

ในกรณีที่พฤติการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ลูกหนี้
ตามคำพิพากษาหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจยื่น
คำร้องให้ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงทรัพย์สินหรือ
จำนวนราคาทรัพย์สินที่ศาลกำหนดไว้เดิมได้

กรณีที่มีการบังคับคดีแก่ทรัพย์สินของคู่สมรส
ของลูกหนี้ตามคำพิพากษาก็ใช้หลักการอย่างเดียวกับ
ทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตามที่กล่าว
มาแล้วข้างต้น

นอกจากทรัพย์สินดังกล่าวข้างต้นแล้วเงินหรือ
สิทธิเรียกร้องที่เป็นเงินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา
ดังต่อไปนี้ ก็ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี
กล่าวคือเจ้าพนักงานบังคับคดีจะยึดหรืออายัด
ไม่ได้ เช่นเดียวกัน

๑. เบี้ยเลี้ยงชีพที่กฎหมายกำหนดไว้ ส่วนเงิน
รายได้เป็นคราว ๆ ซึ่งบุคคลภายนอกได้ยกให้เพื่อ
เลี้ยงชีพนั้น ให้มีจำนวนไม่เกินเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท
หรือตามจำนวนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร

๒. เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ บำเหน็จ เบี้ยหวัด
หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของข้าราชการ เจ้า
หน้าที่ หรือลูกจ้างในหน่วยราชการ และเงินสงเคราะห์
บำนาญ หรือบำเหน็จที่หน่วยราชการได้จ่ายให้แก่
คู่สมรสหรือญาติที่ยังมีชีวิตของบุคคลเหล่านั้น

๓. เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ ค่าชดใช้ เงิน
สงเคราะห์ หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของ
พนักงาน ลูกจ้าง หรือคนงาน ที่นายจ้างหรือบุคคล

อื่นใดได้จ่ายให้แก่บุคคลเหล่านั้น หรือคู่สมรส หรือ
ญาติที่ยังมีชีวิตของบุคคลเหล่านั้น เป็นจำนวนเงิน
รวมกันไม่เกินเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท หรือตาม
จำนวนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร

๔. บำเหน็จหรือค่าชดเชยหรือรายได้อื่นใน
ลักษณะเดียวกันของพนักงาน ลูกจ้าง หรือ
คนงานเป็นจำนวนไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท หรือ
จำนวนตามที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร

๕. เงินฌาปนกิจสงเคราะห์ที่ลูกหนี้ตามคำ
พิพากษาได้รับอันเนื่องมาจากความตายของบุคคล
อื่นเป็นจำนวนตามที่จำเป็นในการดำเนินการ
ฌาปนกิจศพตามฐานะของผู้ตายที่เจ้าพนักงาน
บังคับคดีเห็นสมควร

ในกรณีที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเป็นผู้กำหนดเงิน
ตามข้อ ๑. ๓. และ ๔. ข้างต้น เจ้าพนักงานบังคับ
คดีจะคำนึงถึงฐานะในทางครอบครัวของลูกหนี้ตาม
คำพิพากษา และจำนวนบุพการี เช่น พ่อ แม่ ปู่
ย่า ตา ยาย หรือทวด และผู้สืบสันดาน เช่น บุตร
หลาน เหลน หรือลื้อ ที่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดู
ของลูกหนี้ตามคำพิพากษา ส่วนการกำหนดเงินใน
ข้อ ๑. และ ๓. ดังกล่าวข้างต้น เจ้าพนักงานบังคับ
คดีจะกำหนดให้ไม่น้อยกว่าอัตราเงินเดือนขั้นต่ำสุด
ของข้าราชการพลเรือนในขณะนั้น และไม่เกินอัตรา
เงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนในขณะนั้น

ถ้าเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำ
พิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการ
บังคับคดีไม่เห็นด้วยกับจำนวนเงินที่เจ้าพนักงาน
บังคับคดีกำหนด บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้อง
ต่อศาลภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่ได้ทราบถึงการ
กำหนดจำนวนเงินเช่นว่านั้น เพื่อขอให้ศาล
กำหนดจำนวนเงินใหม่ได้

ในกรณีที่พฤติการณ์แห่งการดำรงชีพของ
ลูกหนี้ตามคำพิพากษาเปลี่ยนแปลงไปเจ้าหนี้ตาม
คำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคล
ภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดี จะยื่น
คำร้องให้ศาลหรือเจ้าพนักงานบังคับคดีแล้วแต่
กรณีกำหนดจำนวนเงินใหม่ได้

ไทยนิยม...นิยามไทย

นิยามกระฉ่างแจ	อำนาจ
“อริปไตย” พลังชาติ	หนึ่งล้าน
ทุนเทิด “กษัตริย์” แล “ศาสน์”	ผนึกหนึ่ง
ไทยมั่นคงฐานถ้วน	พรั่งพร้อมสมบูรณ์
พูนบำเพ็ญหลังล้น	ราชกิจ
ยากยิ่งจักตามติด	ธ ได้
ทุกชนถิ่นราชกิจ	รองบาท
จงรักภักดีไท้	ยิ่งด้วยชีวี
ปฐพีไทยทั่วทั้ง	อาณา
ทรงแผ่พระเมตตา	ทั่วถ้วน
มิวางว่างเวลา	ผันผ่าน
เอมอ้มหลากหลายถ้วน	หล่อเลี้ยงสายใย
“ไทยนิยม” ชัดแจ้ง	ลัจจริง
มิใช่จำแลงลึง	ล่อเจ้า
เหตุเพียงเพื่อหวังอิง	แอบชื่อ
ออกเอ่ยโครงการเข้า	ชายได้เบิกเงิน
เมิน “เกียรติยศข้า-	ราชการ”
ดูหมิ่น “ศักดิ์ศรี” งาน	เทิดไท้
ขจัดทุกข์เพื่อสุขคานต์	สงบทั่ว
มาดมุงสุดยอดไซร์	ยี่งนี้ฤามี.

ผงผักปรุงรส

เพื่อสุขภาพ

ฟ้าอภัย

VEGAN FOOD

แบบที่ 2
เพิ่มสมุนไพรเผ็ดร้อน

นน. 53 กรัม

ต้านอนุมูลอิสระสูง

ผลิตจากวัตถุดิบธรรมชาติ 100%

เพิ่มคุณค่าสารอาหาร รสชาติกลมกล่อมยิ่งขึ้น

สนใจติดต่อ:

02-375-8511

081-331-5229

081-234-3630

LINE ID:@theankaew2506

086-612-2550

LINE ID:@laongwunnue

ผ่านการตรวจประเมินสถานที่ผลิต
ตาม GMP กฎหมาย
อย.เลขที่ 50-2-06156-6-0006

เพลง“ฟากฟ้าฝั่งฝัน”นี้ ะแรกคำร้องคือเพลง“ก้าวนี้จริงใจ”ที่ลิขขมาตุ“กล้าข้ามฝัน”นำคำร้องมาให้อาตมาใส่ทำนอง ตั้งแต่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๓๓ต่อมาอาตมาเห็นว่าน่าจะมีคำร้องที่ให้เนื้อหากว้างและลึกกว่านี้จึงแต่งคำร้องใส่ใหม่เป็นเพลง“ฟากฟ้าฝั่งฝัน”แทนเนื้อเดิม“ก้าวนี้จริงใจ”นั่นเอง เพลง“ฟากฟ้าฝั่งฝัน”จึงเกิดมาแทนที่เพลง“ก้าวนี้จริงใจ” เริ่มแต่งคำร้องตั้งแต่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ จนเสร็จเรียบร้อย ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ แล้วให้ ปฏิพล เหมวรรณันท์ แยกเสียงประสาน มณีนุช เสมรสุต ขับร้อง บรรเลงออกเป็นอัลบั้มและแผ่นลงเพลย์ซูด“ฟากฟ้าฝั่งฝัน” วางตลาด ธันวาคม ๒๕๓๔ ทุกวันนี้ก็ยังหาฟังจากยูทูบ หรือกูเกิล ได้

เพลง“ฟากฟ้าฝั่งฝัน”นี้เนื้อหาคือของเพลงเป็นเพลงโลกุตรระแท้ซัดเจนในศิลปะคือ“มงคลอันอุดม(เอตมมังคละมุตตมัง)”ตั้งแต่เริ่มต้นเพลงก็เป็นกรตั้งปณิธานอย่างมุ่งมั่นสุดใจเต็มร้อยด้วยอุดมการณ์ของผู้ที่จะพากเพียรทำงานทางธรรมอย่างแน่วแน่ที่จะให้มวลมนุษยเมตตากันและกันอย่างจริงใจ ให้คนมีจิตใจเจริญเป็นผู้มีจิตใจบรรลธรรมถึงขั้นอัปมัญญาหรือพรหมวิหาร ๔ ให้ได้ซึ่งมนุษย์จะมีจิตใจเป็นคนเช่นนั้นได้ก็ต้องรู้ธรรมประพฤดิธรรมกันอย่างสัมมาทิฐิ

การตั้งปณิธานนี้มีความปักมั่นแม้จะมีอุปสรรคสุดยากเย็นแสนเข็ญหนักหนาสาหัสต้องฝ่าฟันกันปานใดๆ ก็ทำงานนี้ตลอดไปให้มีผลสำเร็จให้ได้ ต่อให้ต้องใช้เวลาเดินทางถึงขั้นข้ามฟ้าข้ามดวงสุริยาอาทิตย์ ข้ามจักรวาลทั้งหลายทั้งปวง สุดห้วงเอกภพแดนใดจะแสนไกลกรากกร้าต้องเคร่งคร่ำพำปนทนสาธยายอธิบายจนปากเปียกปากแฉะทรมาณทรกรรมขนาดไหน จะเจอมารพาลโหดโหดภัยร้อนร้ายกว่าไฟก็ทน แนวจริงแนใจ ไม่มีเบื่อหน่าย จะเกิดจะตายก็ครั้งก็ทน ก็ชาติ ก็ภพก็ปีก็กาลปี ก็มุ่งมาดพากเพียรสืบสานธรรมะ แพ้ธรรมะของพระพุทธเจ้า อันตนแนใจว่า เป็นงานที่ดีที่สุดของความเป็นคน ไม่มีงานใดจะดีกว่านี้

มี“งาน”นี้เท่านั้นที่จะทำให้คนเจริญ ถึงขั้นเป็นอาริยชนจริงๆ ซึ่ง“คน”นั้นมี“ใจ”เป็นประธานสิ่งทั้งปวงนั้นแหละ“เจริญ”

เมื่อช่วยให้คนมีจิตใจเจริญเป็น“อาริยชน”แล้วคนก็จะสำนึกสำเหนียก“ช่วยคน”ประชาด้วยกัน โดยมี“เมตตา” แต่ฯพณฯให้พ้นทุกข์พ้นยาก พ้นการเบียดเบียน หยุดเช่นฆ่ากัน คนที่บรรล“ความรู้-ความจริง” ก็จะหันมาช่วยเหลือเกื้อกูลอุ้มชูอนุเคราะห์กันและกันทำประโยชน์ต่อคนหมู่มาก(พหูชนิตายะ) ช่วยคนหมู่มากให้เป็นสุข(พหูชนสุขายะ)เพราะมี“ปัญญา”อันเป็นความฉลาดโลกุตรระเข้าใจกระทั่งถึงความ เป็น“อุตุนิยาม-พินนิยาม-จิตินิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” เป็นผู้บรรลธรรมจริง จึงช่วยมวลมนุษยและเอื้อโลกได้มากแน่แท้(โลกานุกัมมปายะ)เพราะรู้อึ้งทั้ง“โลกาธิปไตย-อัตตาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย”ครบสัมบูรณ์ ด้วย“ปัญญา”ที่ไม่ใช่มีแต่“เฉโก” อันเป็นความฉลาดของปฤชนกันอยู่เท่านั้น

เพลง ฟากฟ้าฝั่งฝัน

❖ “สมณะโพธิรักษ์”
(๑ มีนาคม ๒๕ ๖๑)

แม่ไกลปานไปฟากฟ้า

ข้ามสุริยาอีกดวง

เลยจักรวาลทั้งปวง

อยู่สรวงฤาห้วงแดนใด

ยากแค้นไกลแสนกรากกร้า

คร่ำทรมาณปานไหน

เจอมารพาลโหดโหดภัย

ร้อนร้ายกว่าไฟก็ทน

แนวจริงแล้วใจไม่หน่าย

เกิดตายแล้วตายก็ทน

มุ่งเพียรขอเพียงให้คน

เมตตามองชนจริงใจ

นั่นคือแดนดั่งฝั่งฝัน

ช่วยกันและกันดีใหม่

หวงโลกหลงโกรธอยู่ไย

บุญไซ้ไรใครสร้างต่างเป็นของตน.